XXXII. ÉVFOLYAM, 19. SZÁM

Ára: 1,80 Ft

1976. MÁJUS 6.

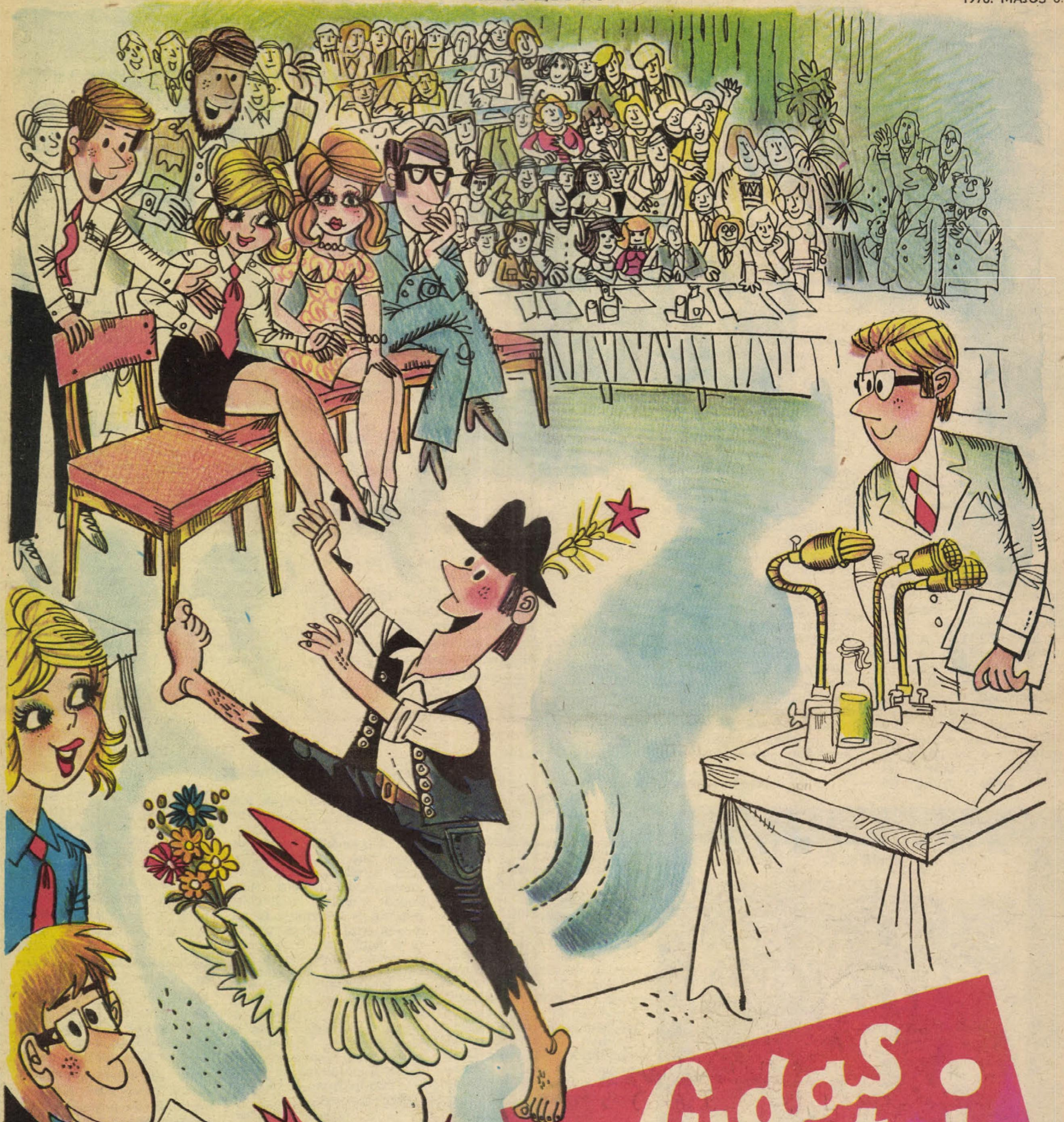
KISZ
KONGRESSZUS 1976
Ludas Matyi

A KISZ KONGRESSZUSÁN

— Én már elmúltam harmincéves, mégis úgy érzem, hogy köztetek a helyem…

KEDVES LUDAS!

ÁTALAKÍTÁS

Javasolják, megbeszélik, eldöntik. Felvonulnak. Kiürítenek. Leszednek. Ha tágas, kettévágják. Ha egyenes, elgörbítik. A kéket feketére festik, a feketét fehérre. Lemarják, kiegyengetik, bepácolják. A pultokat kettéfűrészelik, az ablakokat beépítik, új réseket vágnak. A parkettát felszedik. Az üzletvezetőt áthelyezik. A vevőket elriasztják. Az elárusítókat szétszórják. Az árut pincébe rakják. Új elárusítóhelyeket nyitnak. Reklámok, amelyek ezekre felhívják a figyelmet. Újabb értekezletek. Költségvetés. Túllépés. A fenntartó nem vállalja. A lenntartó fenntartja magának a jogot. Csak akkor ha. Feljegyzések. Figyelmeztetések. A csillárok mégsem jók. Tapasztalatcsere külföldre: milyen csillár illik legjobban a szegedi pirospaprikához. A tapétát felteszik majd leveszik. Rájönnek. Kiderül. Az iparművész megsértődik. A telefonszerelők nem érkeznek meg. Jön a tél, ami káros. Jön a nyár, ami hátrány. A házfelügyelő közli, hogy semmiért nem vállal felelősséget. A kőművesek összevesznek. Az osztályvezetőt leváltják. A vállalat megszűnik. Átcsoportosítás. A mennyezeten gombák kelnek. Az újságok cikkeznek. Sajtótájékoztató magyarázattal és reprezentációval. Később még egy. Talajbiztonsági vizsgálat. Ellenőrök ellenőriznek. Célprémium kilátásba helyezve. Ígéretek, ajánlatok, fenyegetőzések. Nyugdíjkorhatárt elérők ünnepélyes búcsúztatása. Kutatóintézet hozzálát az új pultok anyagának megkereséséhez. Külföldi kooperáció lehetősége. Filmgyár engedélyt kér dokumentációs kortörténet elkészítéséhez. Szökőár tör fel. Vulkánikus vonulatok a volt pénztárfülke előtt. Utolsó ecsetvonások. Utolsó szögek. A raktárhelyiség beomlik. Vevők már az ajtóban. Átadják. Átveszik. Szétviszik. Kritizálják. Értekezlet. Valamit változtatni kell. A szűket kitágítani, a görbét kiegyenesíteni. A feketét kékre festik, a fehéret feketére. És kezdődik minden elölről.

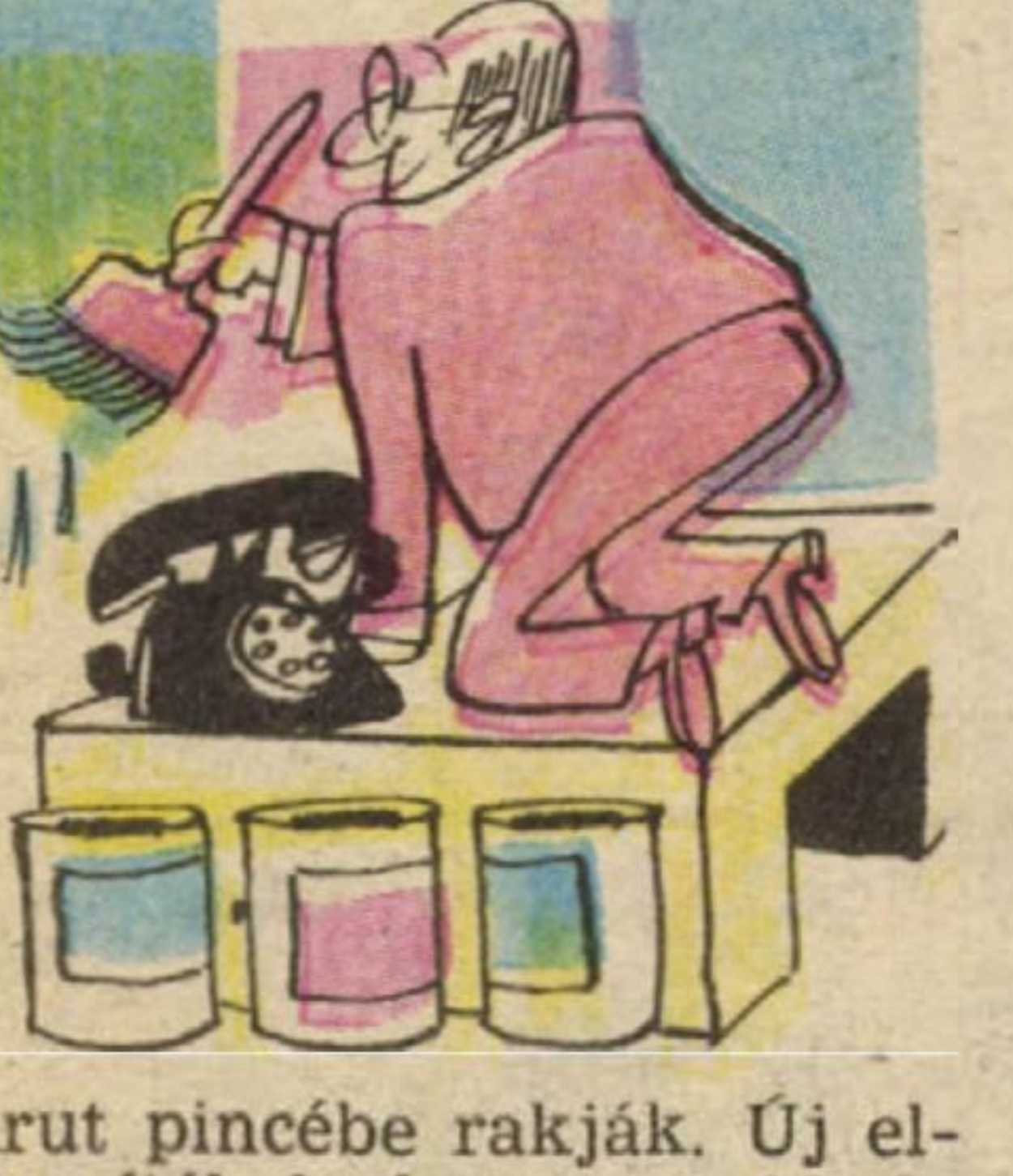

Bende Ibolya

SZÁLLÍTSÁK IS EL!

A Kerepesi úti lakótelepen, a Kalapács utcában sétálgatva érdekes leletekre bukkan a járókelő. A 7/b számú ház közelében például cserépkályha maradványok csúfítják a környéket. Az utca a tavaszi fáradtság jeleit mutatja: a 21/b számú ház előtti területen egy hűtőszekrény lezseren végigdőlt a zöld gyepen. Melléje telepedett egy kimustrált mosógép. Közvetlen szomszédságukban található még: szakadt bőrönd, lyukas lavór, rozsdás tűzhely és sok más kiszuperált háztartási kellék.

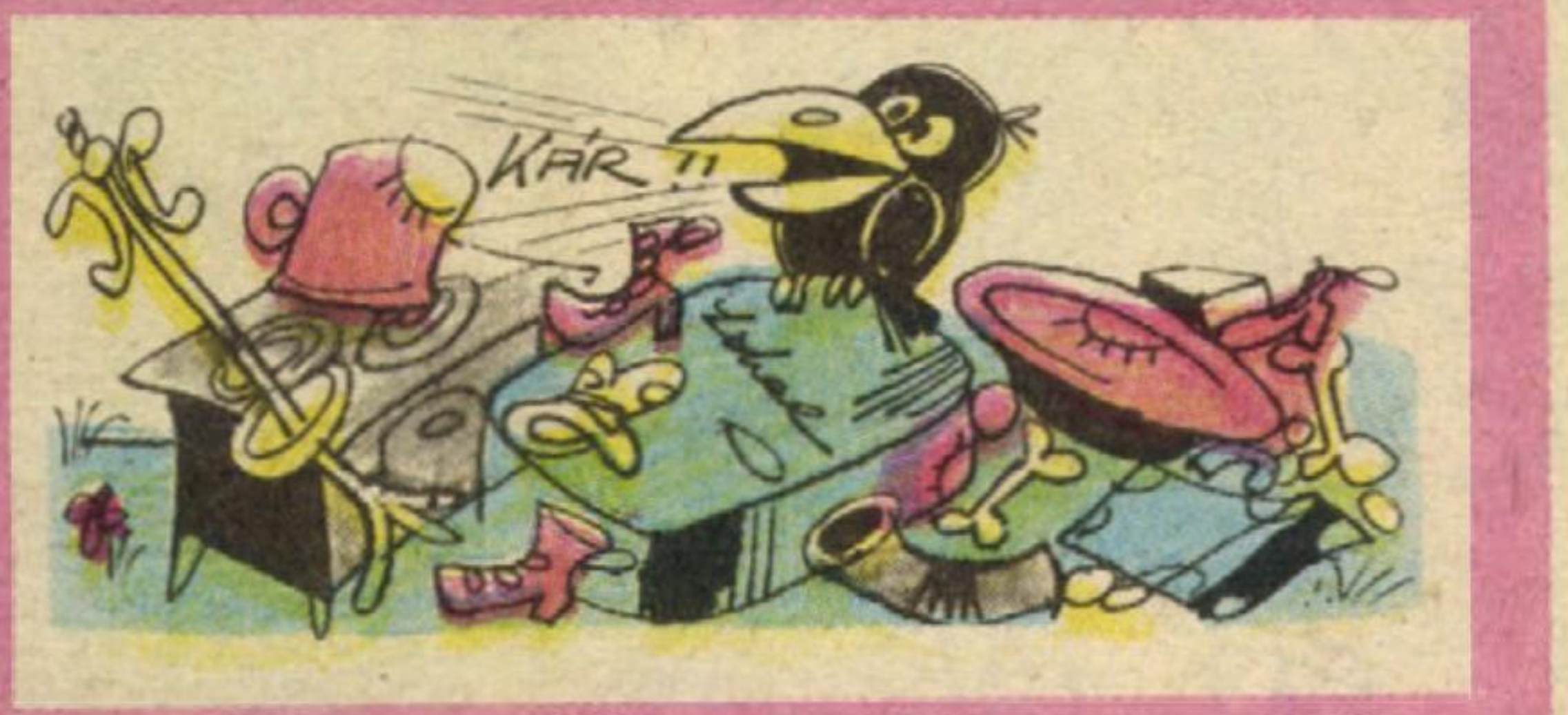

Zuglóban, az Eleonóra utca 1—3. számú ház előtt, hónapok óta törmelékkupacok, téglamaradványok és papírdobozok díszelegnek. Megtekintésük díjtalan.

Itt a tavasz, a lakók minden fölös lomot, kacatot kitakarítanak a lakásból.

Ám munkájuknak csak akkor van értelme, ha a felgyülemlett limlom nem marad ott a házak előtt. A XIV. kerületi IKV, más kerületekhez hasonlóan, mozdítsa elő a felesleges holmik sürgős elszállítását! A közegészségügyi érdek is ezt kívánja!

(f. i.)

MÁR MEGINT EGY KÉMÉNY!

Az É. M. Szolgáltató Vállalat X. ker. Harmat utca 18. szám alatti munkásszállójának kéményéből sűrű, fekete füst ömlik. A lakásokba behúzódó bűz már elviselhetetlen. Lakótelepek, toronyházak veszik körül. A szomszédban két óvoda, bölcsőde, orvosi rendelő: szenved a füsttől gyermek és felnőtt. Évek óta kérjük, változtassanak a fűtési módszerükön. Válaszul ide hozták a Budáról kitelepített 11. számú konyhájukat is. Tehát a füst még nagyobb lett! A Harmat utcában végig távfűtés van, csak ez az egy kémény ontja a sűrű fekete füstöt. Az érvényben levő szigorú rendelet nem vonatkozik az É. M. Szolgáltató Vállalatra?

Farkas Jánosné
1105. Bp., Harmat u. 14—16.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Az ablaktisztítóra várva" címmel megjelent közleményre válaszolom:

Teljesen egyetértünk azzal, hogy vállalatunk hibát követett el ebben az esetben. Sajnálatos, hogy előadónk helytelen tájékoztatást adott a megrendelőnek. A valóság az, hogy a megjelölt napon három dolgozónk került betegágyba. Köztük volt az is, akinek a munkát el kellett volna végeznie. A megrendelő panaszát figyelembe véve, vállalatunk hajlandó az egy nap szabadságára járó munkabért megtéríteni. Miután vállalatunk jó hírének az ilyen hibák nem használnak, megtettük a szükséges intézkedéseket, hogy a jövőben hasonló esetek ne forduljanak elő.

Parragi Lajosné dr.,
Fővárosi Takarító Vállalat

PERNYEESŐ

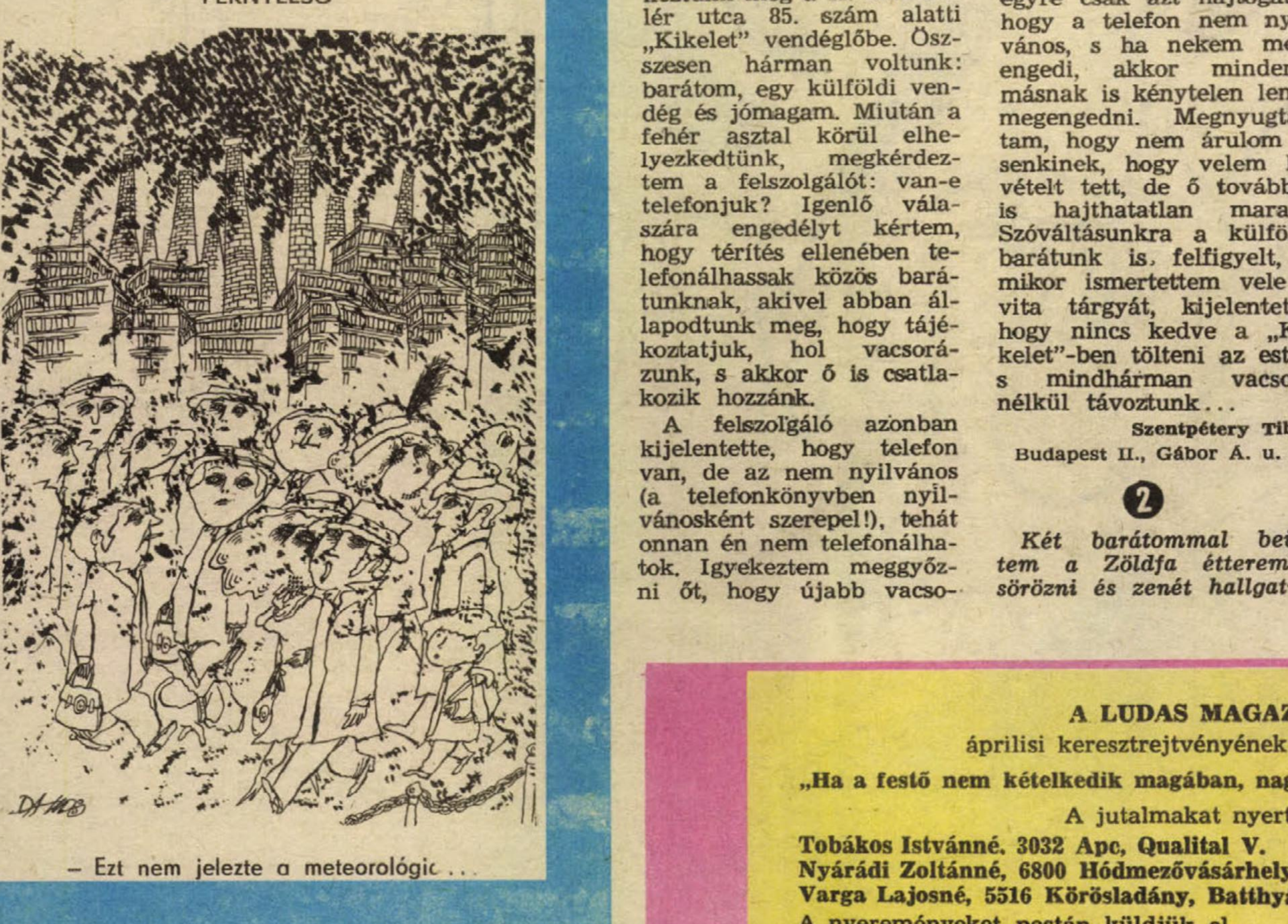

– Ezt nem jelezte a meteorológia . . .

MINDENT A VENDÉGÉRT!

❶

Este nyolc óra tájban vacsorázó szándékkal érkeztünk meg a II. ker. Fillér utca 85. szám alatti „Kikelet" vendéglőbe. Összesen hárman voltunk: barátom, egy külföldi vendég és jómagam. Miután a fehér asztal körül elhelyezkedtünk, megkérdeztem a felszolgálót: van-e telefonjuk? Igenlő válaszára engedélyt kértem, hogy térítés ellenében telefonálhassak közös barátunknak, akivel abban állapodtunk meg, hogy tájékoztatjuk, hol vacsorázunk, s akkor ő is csatlakozik hozzánk.

A felszolgáló azonban kijelentette, hogy telefon van, de az nem nyilvános (a telefonkönyvben nyilvánosként szerepel!), tehát onnan én nem telefonálhatok. Igyekeztem meggyőzni őt, hogy újabb vacsorázó vendéget kívánok ide hívni, tehát a vállalat érdeke is, hogy telefonáljak. A felszolgáló azonban egyre csak azt hajtogatta, hogy a telefon nem nyilvános, s ha nekem megengedi, akkor mindenki másnak is kénytelen lenne megengedni. Megnyugtattam, hogy nem árulom el senkinek, hogy velem kivételt tett, de ő továbbra is hajthatatlan maradt. Szóváltásunkra a külföldi barátunk is felfigyelt, s mikor ismertettem vele a vita tárgyát, kijelentette, hogy nincs kedve a „Kikelet"-ben tölteni az estét, s mindhárman vacsora nélkül távoztunk . . .

Szentpétery Tibor
Budapest II., Gábor Á. u. 20.

❷

Két barátommal beültem a Zöldfa étterembe sörözni és zenét hallgatni. Egészen jól éreztük volna magunkat, ám váratlanul megjelent a főpincér, kiszemelt hat asztalt, felszólította az ott ülőket, hogy fizessenek és távozzanak, mert egy 45 fős csoportot várnak, azoknak kell a hely. A vendégek zúgolódtak, de beletörődtek, fizettek és elmentek. Minket is felszólítottak a távozásra, de mi nem hagytuk magunkat „kidobni". Végül is a mi fiatal idegrendszerünk jobban bírta a strapát, mint a főpincéré, lemondott arról, hogy távozásra kényszerítsen bennünket. Mi maradtunk, de a jó kedvünk eltűnt. Érthető: hiszen mi zavartalanul, zaklatás nélkül szeretünk szórakozni . . .

Tímár János
1149 Budapest,
Lumumba u. 106/108.

A LUDAS MAGAZIN
áprilisi keresztrejtvényének megfejtése:

„Ha a festő nem kételkedik magában, nagyon lassan fejlődik."

A jutalmakat nyerték:

Tobákos Istvánné, 3032 Apc, Qualital V.
Nyárádi Zoltánné, 6800 Hódmezővásárhely, Csomorkányi u. 3.
Varga Lajosné, 5516 Körösladány, Batthyány út 50.

A nyereményeket postán küldjük el.

ŰRHAJÓS JUBILEUM

Dallos Jenő rajza

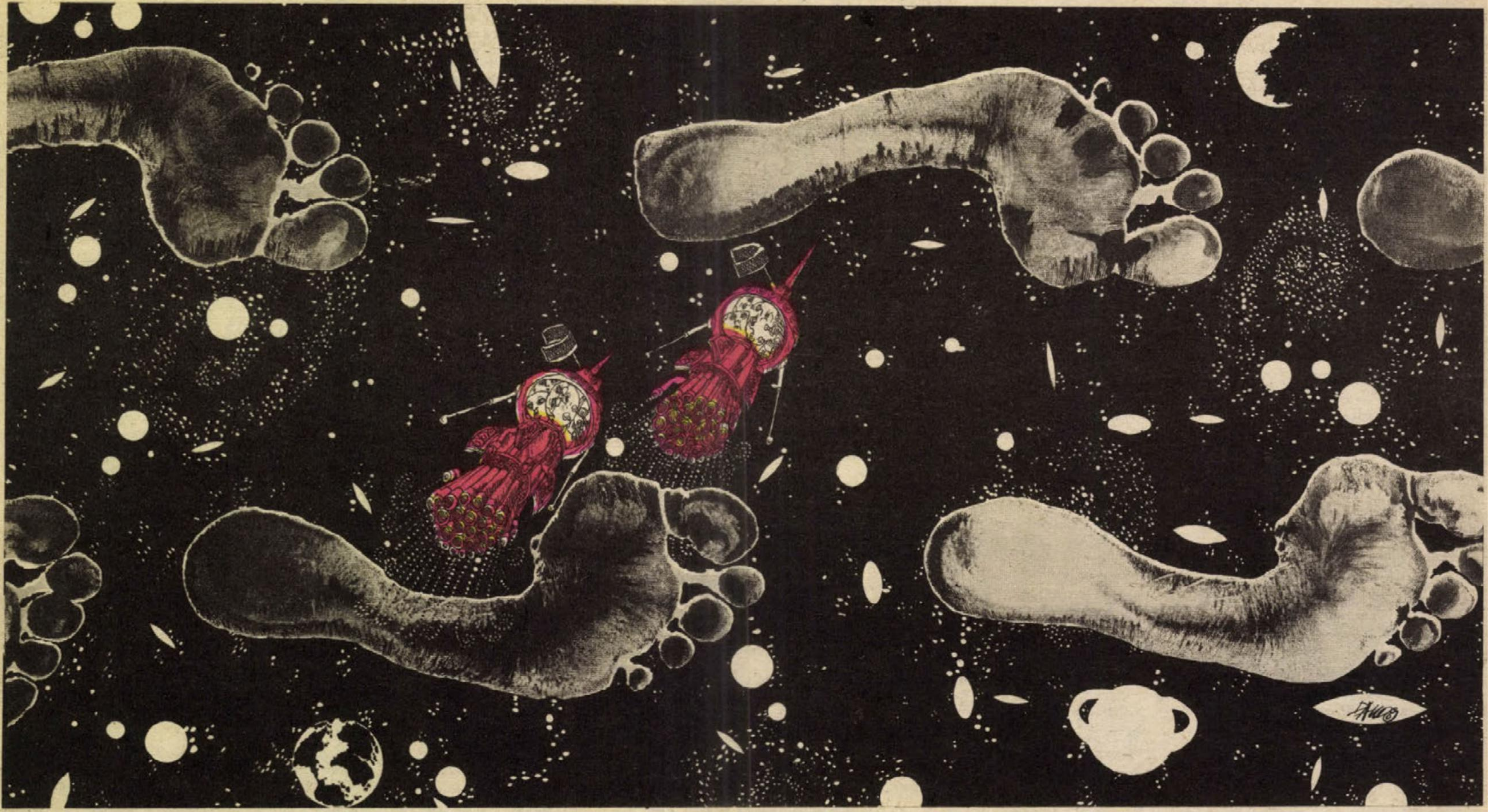

— Itt már járt ember!...

RÜKVERC

Már említettünk néhány bizarr példát arról, hogyan óhajtják megünnepelni az Egyesült Államok kétszázadik születésnapját odaát, a Víz túlsó partján. Íme, a legújabb lidércnyomás.

Plennie L. Wingo, nyolcvanegyesztendős omahai polgár felajánlotta, hogy az ünnep tiszteletére keresztülgyalogolja az Egyesült Államok területét. Az Atlanti Óceántól a Csendesig.

A nagyobb móka kedvéért — hátrafelé.

Tessék kiszámítani mi van, ha kilométerenként csak egyszer esik a hátuljára ...

„EGY KICSI TORNA SENKINEK SEM ÁRT!"

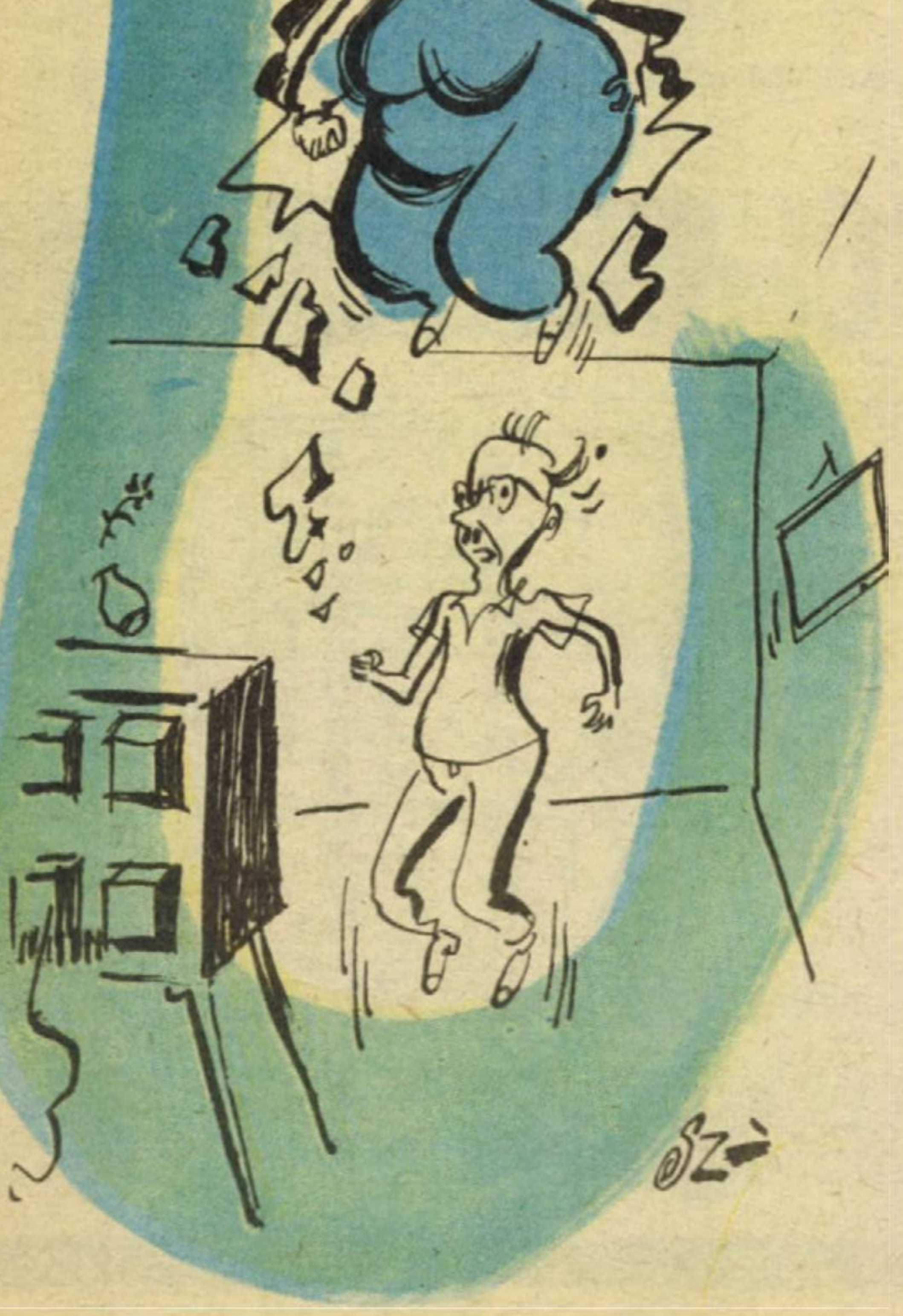

NÚBIA PÁRDUCA

Éjfél múlhatott néhány perccel, amikor a tudós ablakán beugrott a párduc. Igazán hódító jelenség volt, karcsú termetét, királyi tartását, pazar vörösesbarna bundáját, amelyet a gyűrűszerű fekete foltok tettek különösen széppé, lenyűgözve bámulta a tudós. A jövevény beült egy karosszékbe és beszélni kezdett:

— Ámulattal hallgatom önt mindig, amikor a születés titkairól beszél a televízióban. Bámulatos, milyen sokat tud ön ezekről a titkokról! Ön talán még rajtam is tudna segíteni. Én ugyanis anyának érzem magam ...

— Gratulálok! Bizonyára szép kölykei lesznek, erősek, izmosak, bátrak és ügyesek, igazi kis párducok!

— Nem akarok párducokat szülni! Éppen azért jöttem magához, hogy adjon tanácsot, segítséget nekem. Én ugyanis nyulakat szeretnék szülni ...

— Nyulakat? Az teljesen lehetetlen, hiszen ...

— Nem szül gyáva nyulat Núbia Párduca! Úgye ezt akarta mondani? Nézze, én is olvasom a klasszikusokat, de más az élet és más az irodalom. Én, Núbia Párduca, határozottan kijelentem: igenis, gyáva nyulat akarok szülni!

— Már megbocsásson, de a párduc csak különb állat a nyúlnál. Nemes tartása, kiállása, na és főként a bátorsága, vakmerősége ...

— Évezredek óta erre nevelik a párducanyák a kölykeiket: bátorságra, vakmerőségre, harcosságra. Tudja maga, milyen pokolian nehéz és fárasztó egy párduc élete? Nincs egy perc nyugodalmunk. Csak az örökös küzdés, hadakozás, a szüntelen, megszámlálhatatlan veszély. Én már nagyon unom a párducságot. Egyszerűen belefáradtam. Mi jó származott nekünk a nagy bátorságból? Csak a tengernyi baj, kellemetlenség ...

— De a párducnak tekintélye, méltósága van. Még az emberek szemében is a nagyság, nemesség szimbóluma.

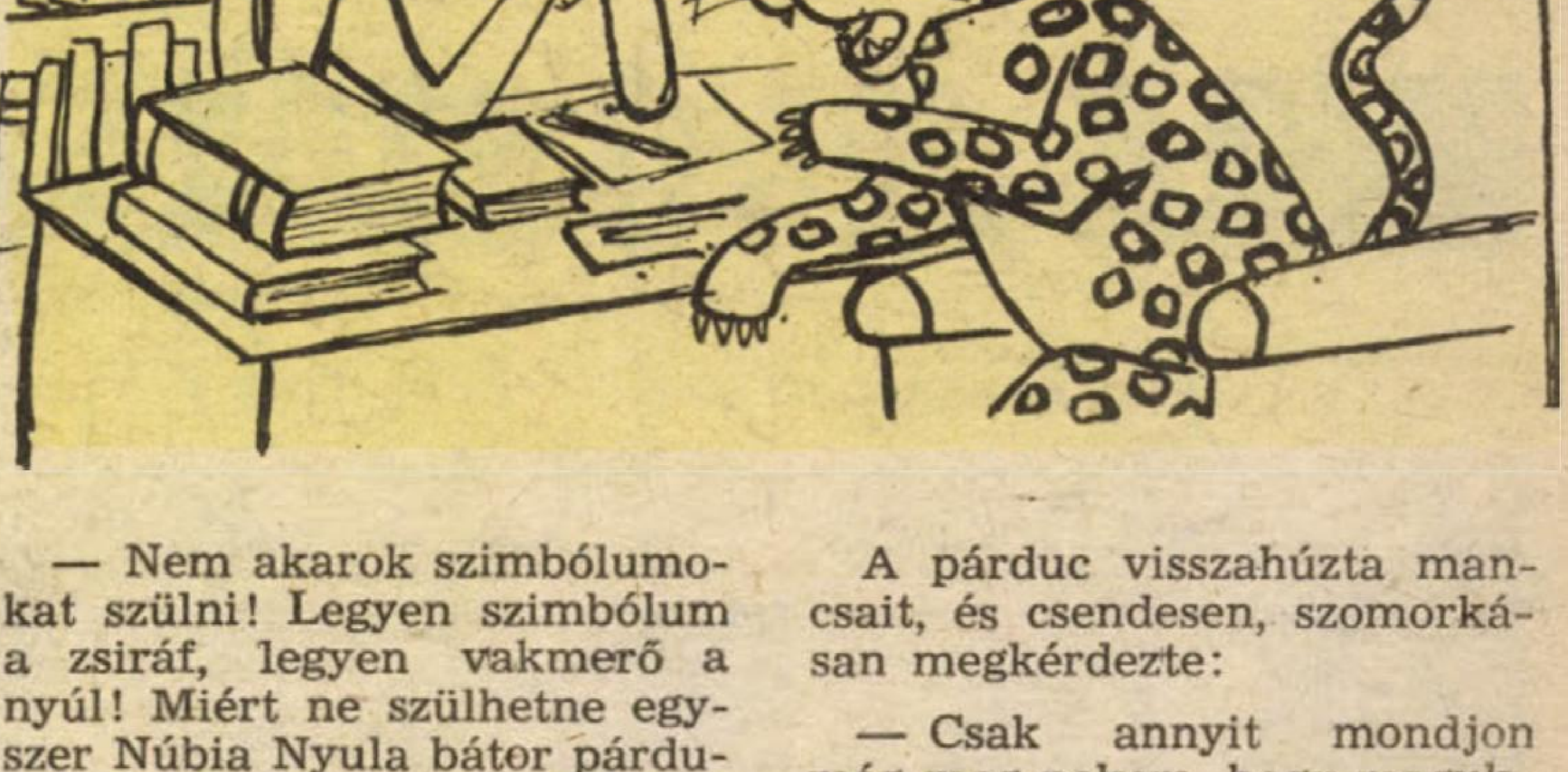

— Nem akarok szimbólumokat szülni! Legyen szimbólum a zsiráf, legyen vakmerő a nyúl! Miért ne szülhetne egyszer Núbia Nyula bátor párducokat? Én pedig gyáva kis tapsifüleseket akarok szülni, répárágcsálókat, fű alatt bújókat, földhöz lapulókat ... Ha már nekünk ilyen hajszolt, megpróbáltatásos élet jutott, legalább a kölykeinknek legyen jobb.

— Azt se felejtse el, hogy akkor az ön gyönyörű bundáját sem örökölhetnék az utódai!

— Tudom, és őszintén sajnálom. De mit ér a gyönyörű bőrünk, ha folyton kilyuggatják? Ne is próbáljon lebeszélni. Inkább segítsen. Ön bizonyára ismeri a titkot. És én innen addig el nem megyek, amíg el nem árulja nekem!

Fenyegető testtartással előredőlt, s két első lábát az íróasztalra tette. A tudósnak a szeme se rebbent..

— Ne fáradjon. Én még a tévéadások után rámzúduló levéláradattól sem ijedek meg ... Kérem, nyugodjon bele: a tudomány mai állása szerint az ön kívánsága megoldhatatlan.

A párduc visszahúzta mancsait, és csendesen, szomorkásan megkérdezte:

— Csak annyit mondjon még meg nekem, hogy maguknál, embereknél, hogy van ez? Maguknál a párducnak a kölyke is mindig párduc?

A tudós hallgatott.

— Akkor mégis kell itt valami nagy titoknak lennie, csak azt még maga sem ismeri — mondta a párduc és köszönés nélkül kiugrott az ablakon.

Radványi Barna

Levélváltás az eladói színvonal javulásáról

Kedves Szerkesztő úr!

A kereskedelemben dolgozom és mindig fájdalmasan érintett, hogy éveken keresztül, rendszeresen, cikkeket írt az eladók ellen. Kénytelen vagyok belátni, hogy legtöbbször nem indokolatlanul. De engedje megkérdeznem, most miért nem ír arról a javulásról, ami az utóbbi időben tapasztalható? Nem veszi észre, hogy udvariasabbak az eladók? Hogy többet, szívesebben foglalkoznak a vevőkkel, mint azelőtt? Hogy ajánlanak más hasonló árut, ha nincs olyan, amit a vevő keres? Nem gondolja, hogy a jóról, a nehezen elért eredményekről is írnia kellene már egyszer?

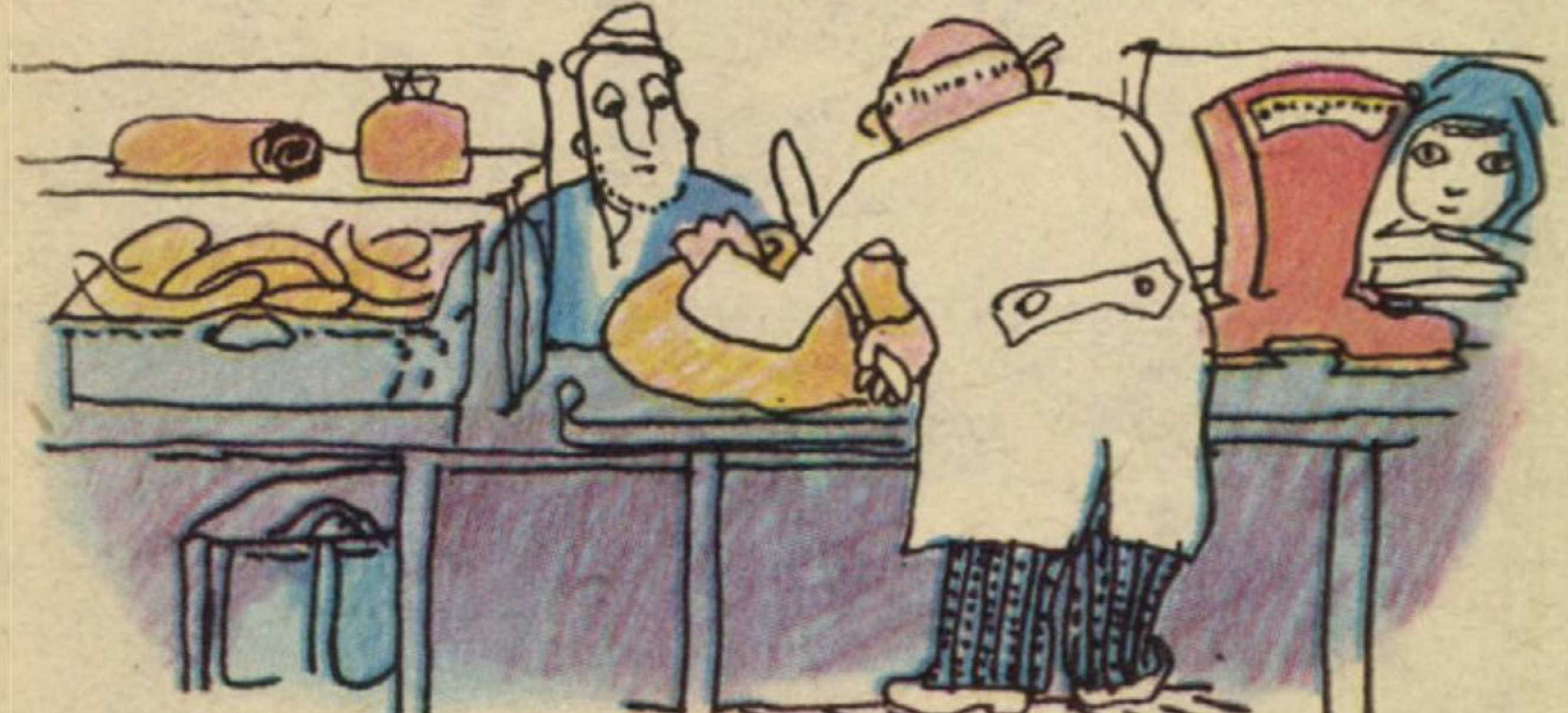

Kedves Olvasónk!

Igaza van, de ez „nem az én asztalom". Nekem a hibákat kell észrevennem és erre kell felhívnom a figyelmet. Főleg azokra a hibákra, amelyek nem egyediek, hanem általánossá váltak vagy válhatnak. Egyébként is: nem az „„eladók ellen", hanem a hibák ellen írtam.

Az önéhez hasonló számos levél és kívánság, de nem kevésbé a magam mindennapos tapasztalata, arra serkent, hogy a kereskedelmi dolgozók tevékenységének javulását, munkájukban végbement kedvező változást is szóvá tegyem. (A Belker is megtette a magáét: bérrendezés, jutalék, hűségjutalom, szakmai oktatás stb.)

Most már számos közért és csemege üzletben tiszta vásárlókosarat vehet kézébe a vevő. Ugyanis az üzletekben egy-egy alkalmazottat ezzel a feladattal bízott meg a vezető. Azelőtt erre alig volt példa.

Pedig most sem kisebb gond a létszámhiány az élelmiszer szakmában. Egy nem régen nyílt üzletben például a vásárlók felfigyeltek arra, hogy az üzletvezető a kenyér-pult mögé állt, kiszolgálta a vevőket, szabdalta a kenyeret, csomagolta a cukrászsüteményt és zacskóba rakta a kiflit vagy a zsemlét. „Negyvenes létszám helyett mindössze tizenheten dolgozunk, dupla műszakban", mondta egy eladó udvarias kiszolgálás közben, amikor a vevők felfigyeltek a „rohammunkára".

Vagy például: belvárosi szövetkezeti boltban nagyméretű torontáli szőnyeget vásárolva a vevő azon töprengett: külföldön élő rokonának hogyan adja postára? Az eladó megnyugtatta, erre ne legyen gondja, néhány adatot kérdezett, és a fiókjából elővette a szükséges okmányt, aláíratta, vállalta a csomagolást és a postai feladást is. A vevő két nap múlva már kézbe kapta a csomag elküldését igazoló postai feladóvevényt.

Az általános színvonalemelkedés és előrehaladás a kulturáltabb kereskedelem felé korántsem jelenti azt, hogy nem találkozunk kirívó és durva esetekkel.

Személyes élményként tanúsíthatom, hogy egy budai kis közértben, a húsvét előtti szombaton, délután negyedötkor a fiatal, de nyilvánvalóan indulatos eladó, egy jókora üres ládát teljes erővel és nagy robajjal a földhöz vágott, majd „A fene egye meg, mikor zárunk már?!" — kiáltással, a vevőkkel mit sem törődve, berohant a raktárba. (Záróra 17 órakor volt!)

Az ünnep előtti nagy forgalom bizonyára sok eladó idegeit kikezdte. Ám annak mégsem lett volna szabad megtörténnie, hogy egy vendégekkel zsúfolt, jónevű cukrászda női üzletvezetője Papp Laci svungjával, jobbról-balról pofonvágja az idős nénit, aki a vendégek között árusítani kezdte a portékáját. Nem dobozból vagy nyakba akasztott régi fajta kosárból, hanem csak kézből. A pofozás nem minden feltűnés nélkül zajlott le. Utána megjelent két férfi, az üzlet dolgozói, és kivezették az öregasszonyt. Miért nem lehetett ezt a pofozás előtt így elintézni?

Miként erre már volt példa ugyanezen vállalat éttermében, amikor is ugyanezt az idős asszonyt az üzletvezető szép szóval és csendben kivezette a helyiségből.

Szerencsére most már ez a tipikus eset, nem pedig a ládával dobálódzó eladó és a pofozkodó üzletvezetőnő. Ezért válaszoltam egyetértőleg a kereskedelemben észlelhető kulturáltabb eladói magatartásra és az utóbbi időben végbement fejlődésre.

Földes György

HOBBY

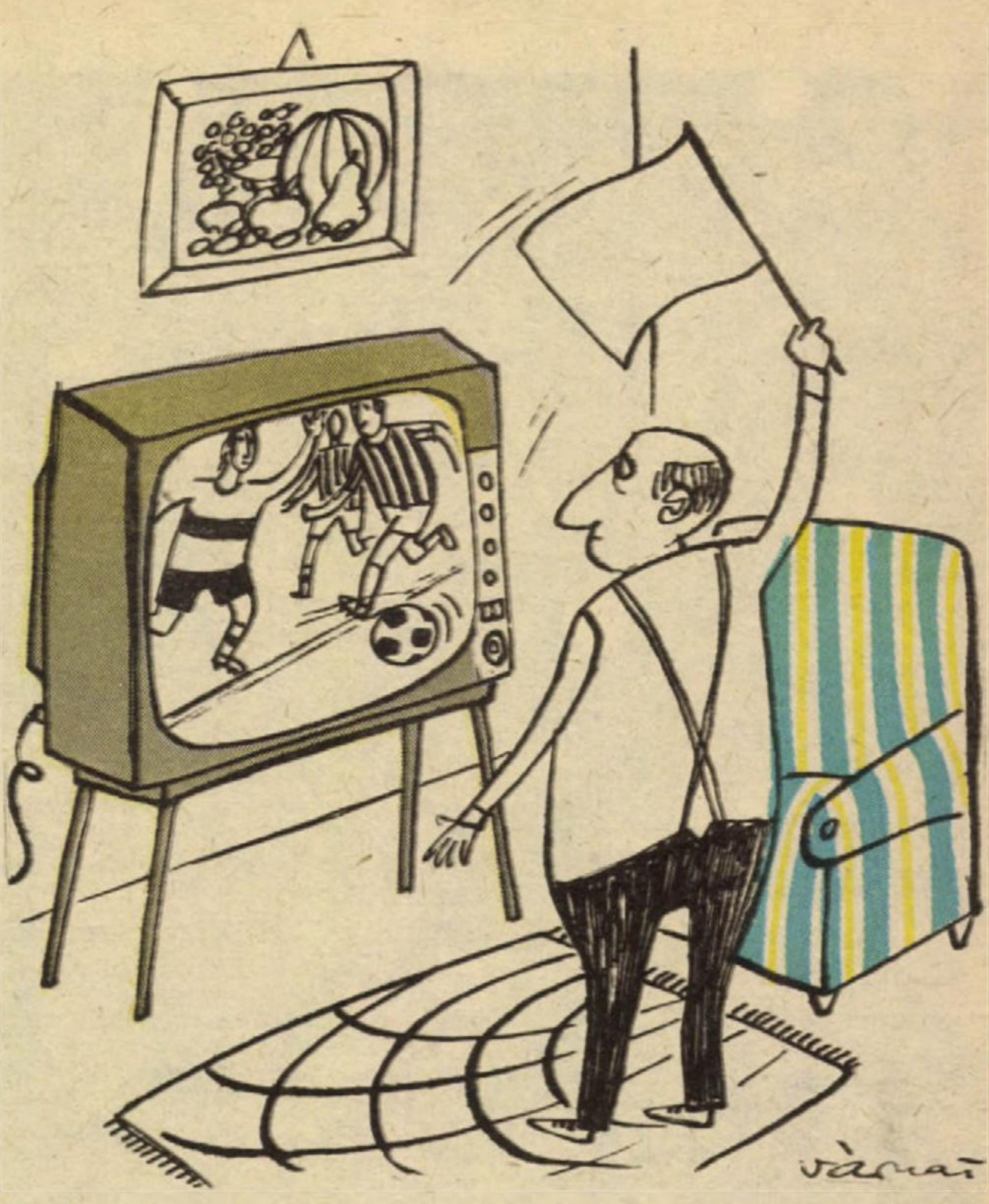

GYÁMOLTALAN KISLÁNY

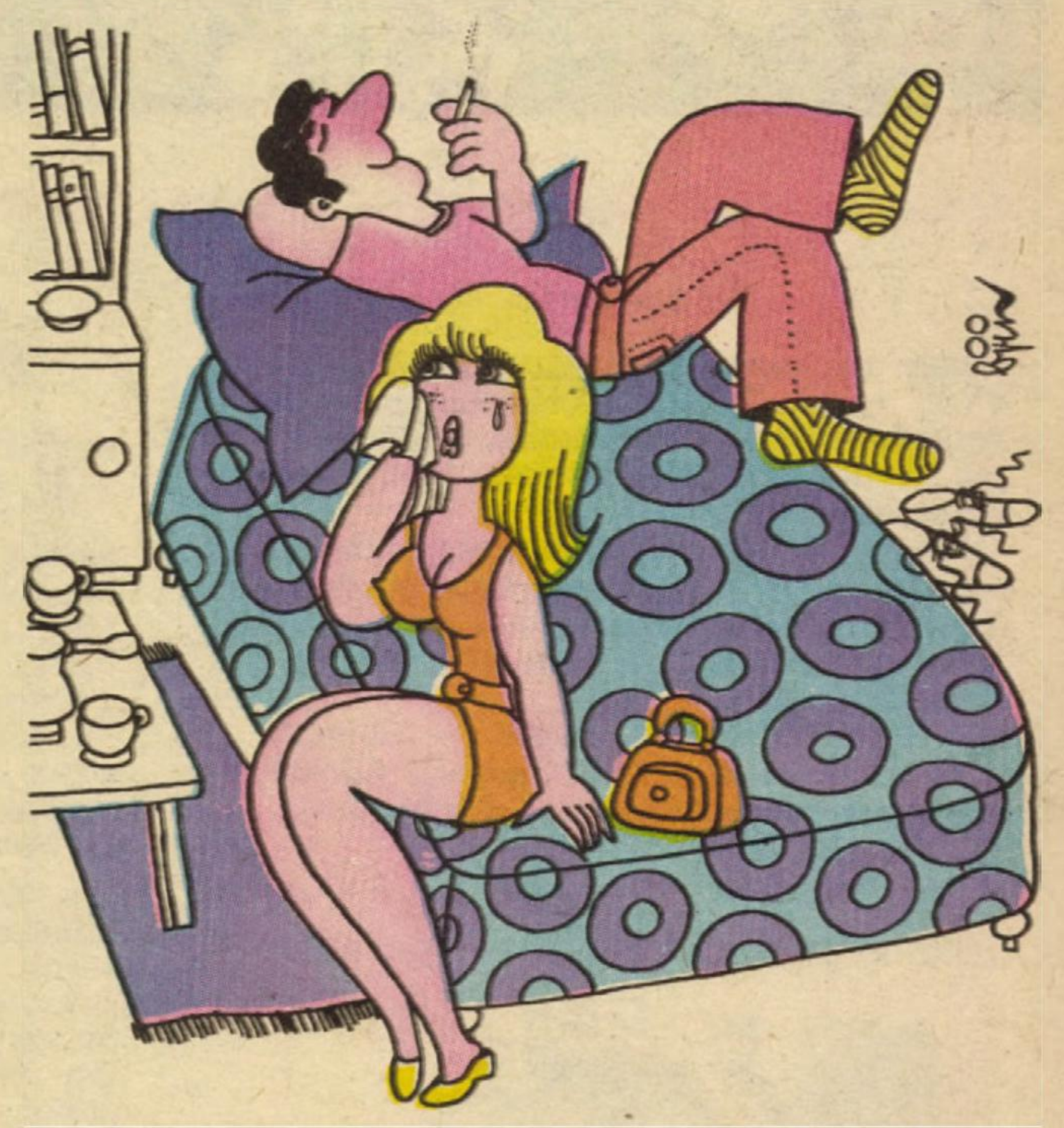

– Ha nem kísérsz haza, kénytelen vagyok itt aludni . . .

SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD LAKÁSAIBÓL

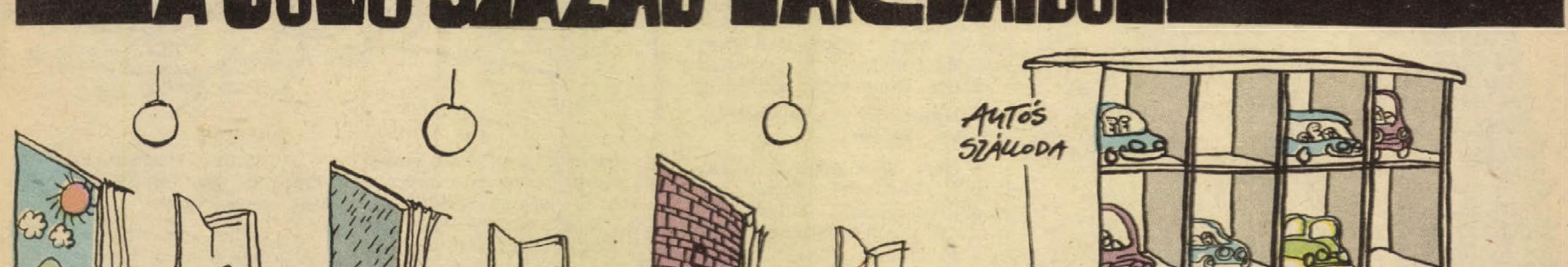

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

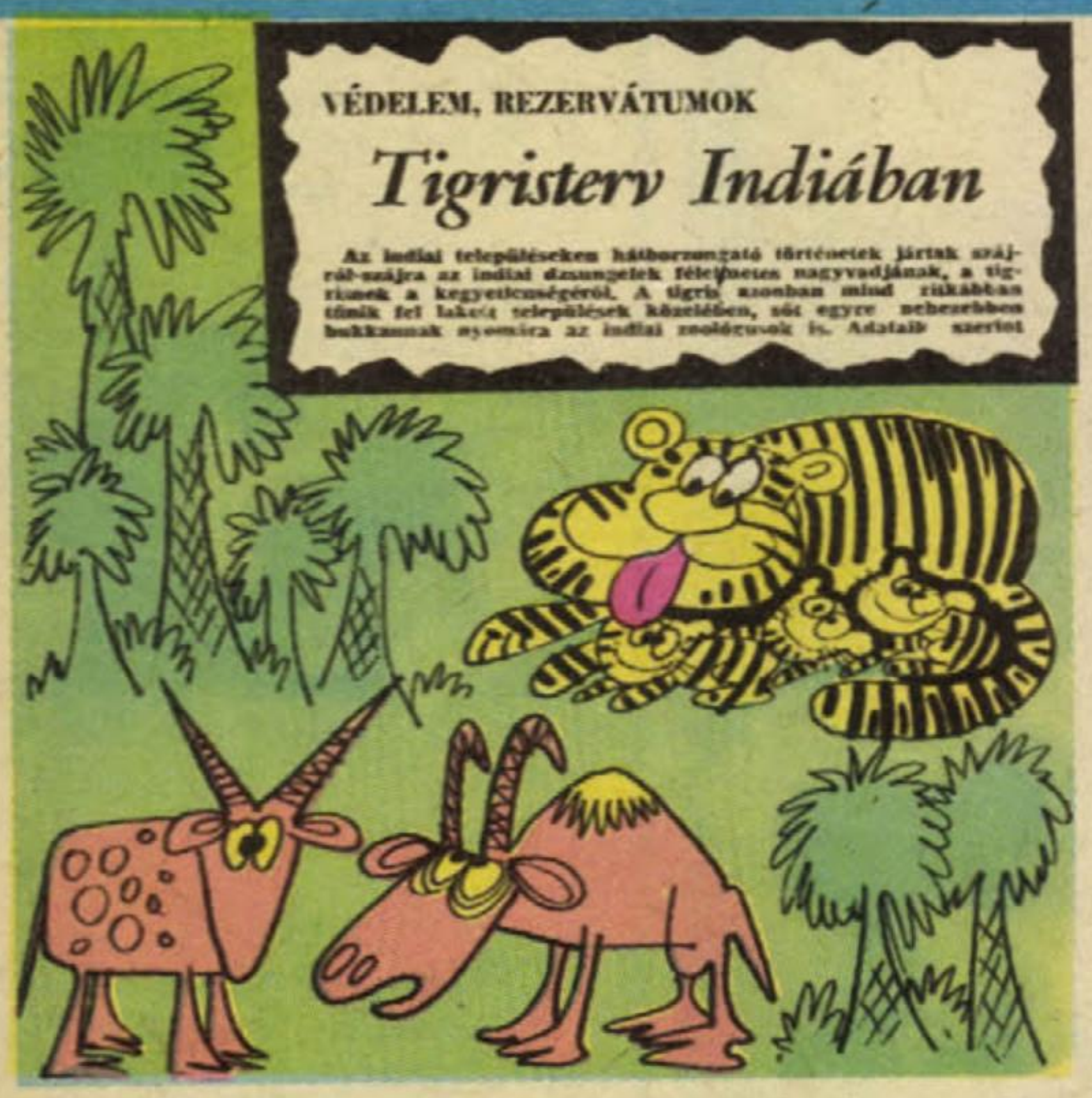
VÉDELEM, REZERVÁTUMOK
Tigristerv Indiában
Az indiai településeken hátborzongató történetek jártak szájról-szájra az indiai dzsungelek félelmetes nagyvadjának, a tigrisnek a kegyetlenségéről. A tigris azonban mind ritkábban tűnik fel lakott települések közelében, sőt egyre nehezebben bukkannak nyomára az indiai zoológusok is. Adataik szerint

– Nézd a mázlistát, tigrisgondozási segélyt kap!

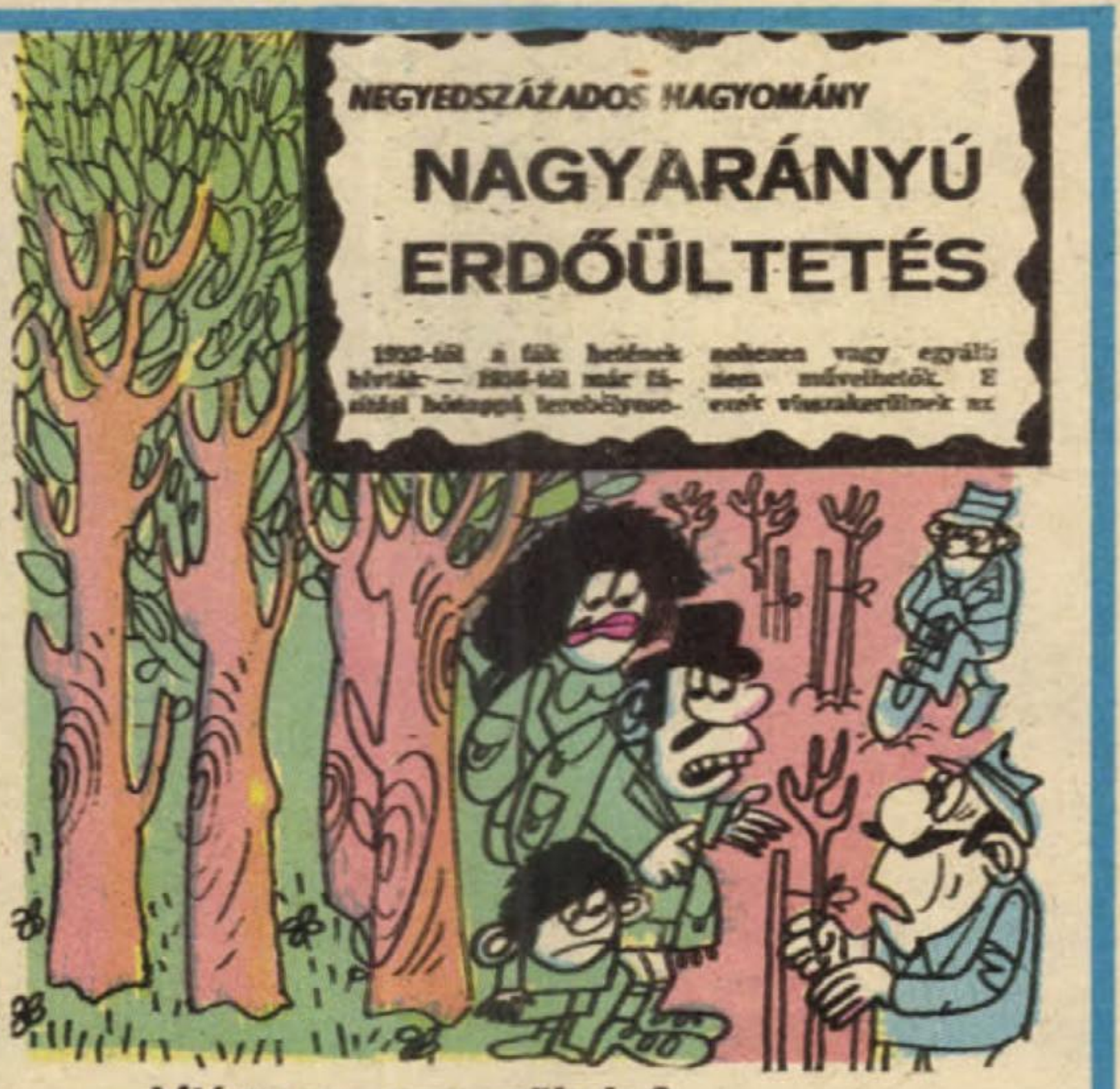
NEGYEDSZÁZADOS HAGYOMÁNY
NAGYARÁNYÚ ERDŐÜLTETÉS

– Miért van erre szükség?
– A nagyarányú szalonnasütés miatt.

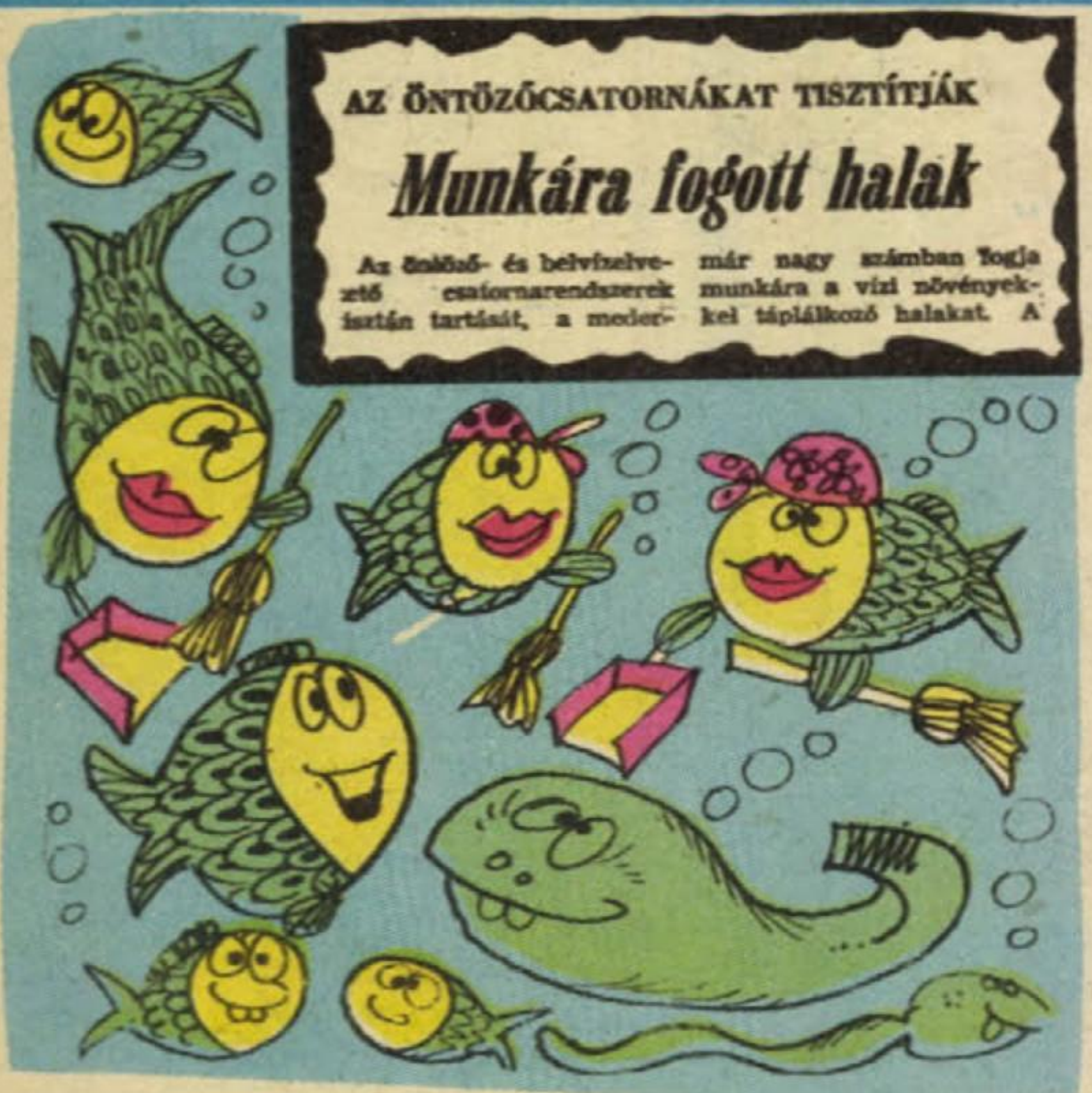
AZ ÖNTÖZŐCSATORNÁKAT TISZTÍTJÁK
Munkára fogott halak
Az öntöző- és belvízelvezető csatornarendszerek tisztán tartását, a modern-
már nagy számban fogja munkára a vízi növényekkel táplálkozó halakat. A

– Hála az égnek, nálunk nincs takarítónő-hiány.

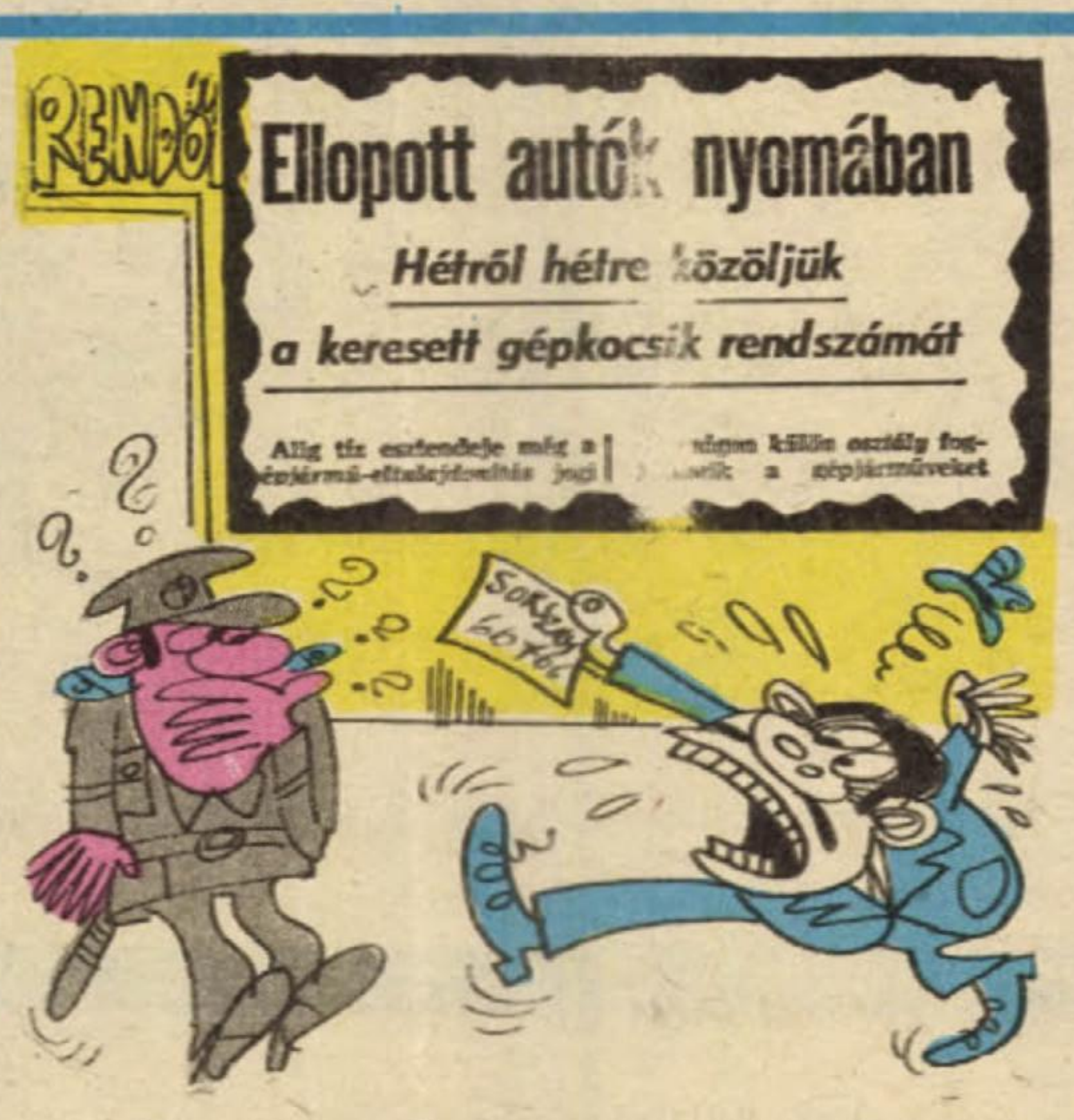
RENDŐ
Ellopott autók nyomában
Hétről hétre közöljük
a keresett gépkocsik rendszámát

– Ellopták a Trabantomat, és otthagytak helyette egy sorszámot!

TALP ALÁ VALÓ RÍMEK

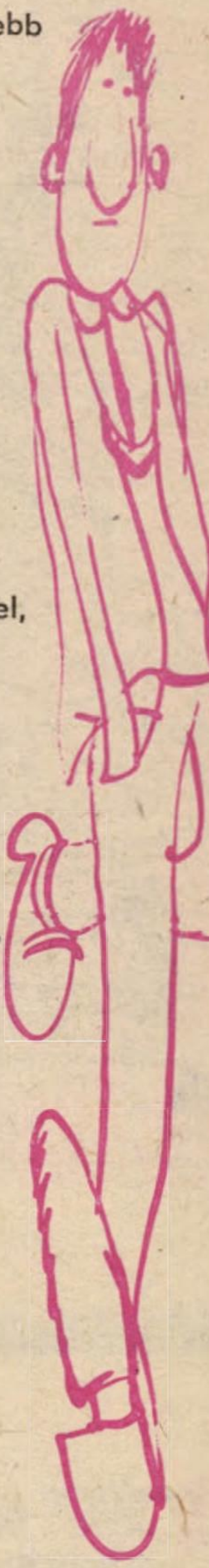

Belegyalogolok most a
témába, mit tárgyalok:
szép hazánkban mind kevesebb
állampolgár jár gyalog!

Lassú eszű barátomnak
szélvészgyors a kocsija,
abban súgja „kicsikéje"
fülébe, hogy csicsijja . . .

Tőszomszédom reggelente
begyújtja a motorját,
én meg gyalog botorkálva
bámulom a botorját . . .

Falun fürge homokfutók
futnak a szűz homokban,
főleg ott, hol a futáshoz
elegendő homok van . . .

Pesten a nép buszra száll fel,
jobb esetben trolira,
a nagy srácok kerékpárra,
kis srácok meg rolira . . .

Ismét sikk a görkorcsolya!
Kimondom hát kereken:
nélküle nem lenne annyi
lábtörés a tereken!

Rohanás a divat!, mondván,
az élet is robogó!
Ettől a nagy rohanástól
kedvem mégsem lobogó!

Felteszem a kérdést számos
bácsikának, mamusnak:
mért tekintik a gyaloglást
félelmetes mumusnak?

Én már bizony továbbra is
– magaslaton, laposon –
anyaföldem, míg csak élek,
gyalogosan taposom!

LÁBJEGYZET:

Rímeimmel az olvasó
lábát szántam edzeni,
jól jár, aki idejében
kezdi versem pedzeni . . .!

Szilágyi György

RÉGI

Régi, de remek történetet idéz fel Martin Braverman a „Parade" című lap hasábjain.

Egy fél felhívja a „Smith, Smith, Smith & Smith" ügyvédi irodát.

— Halló, Mr. Smith-szel szeretnék beszélni.

— Sajnos, Mr. Smith házon kívül van.

— Jó, akkor kérem Mr. Smith-t.

— Mr. Smith tárgyal.

— No és Mr. Smith?

— Mr. Smith-nek vidékre kellett utaznia.

— Akkor nincs más hátra, beérem Mr. Smith-szel.

— Én vagyok.

ANZIKSZ

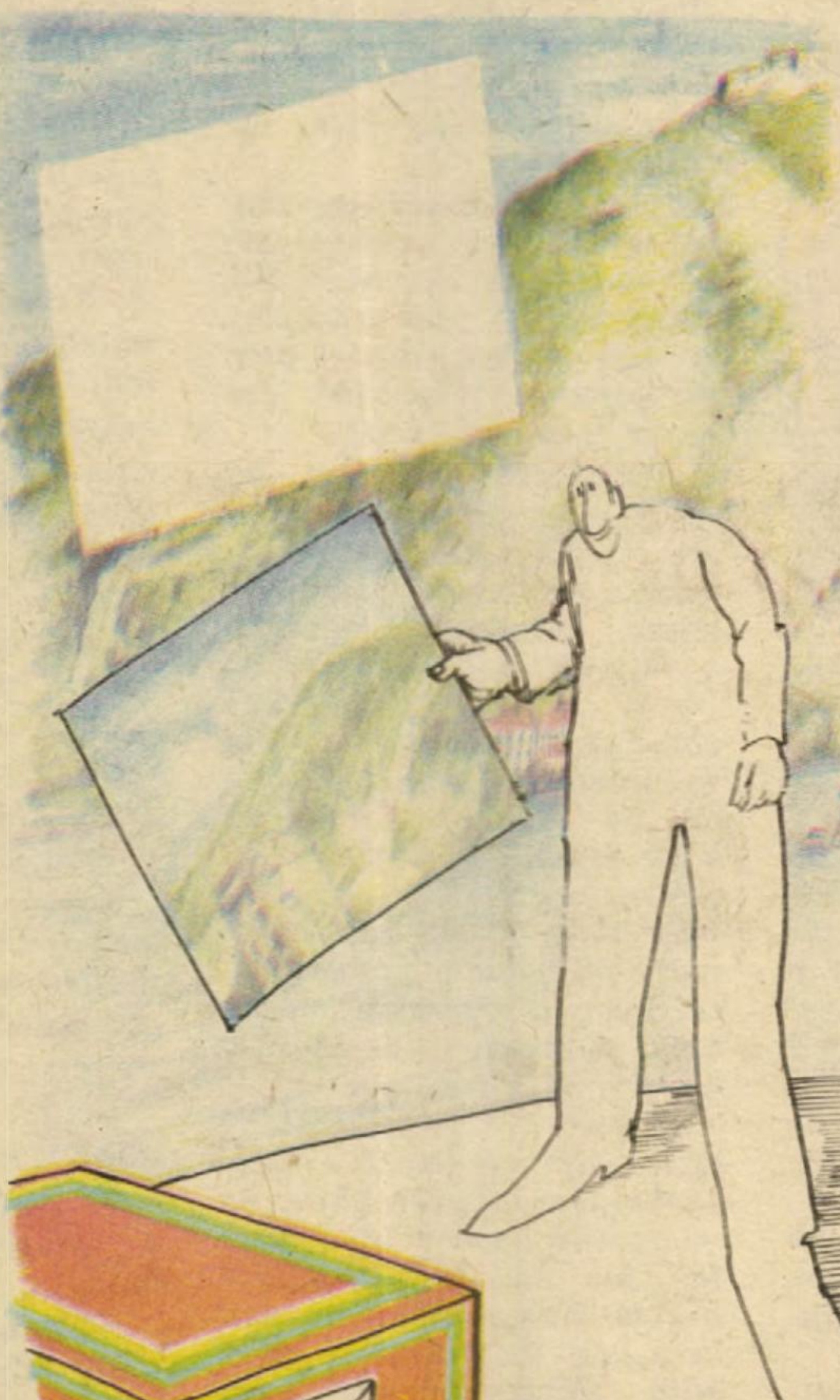

ZÖLDÖVEZET

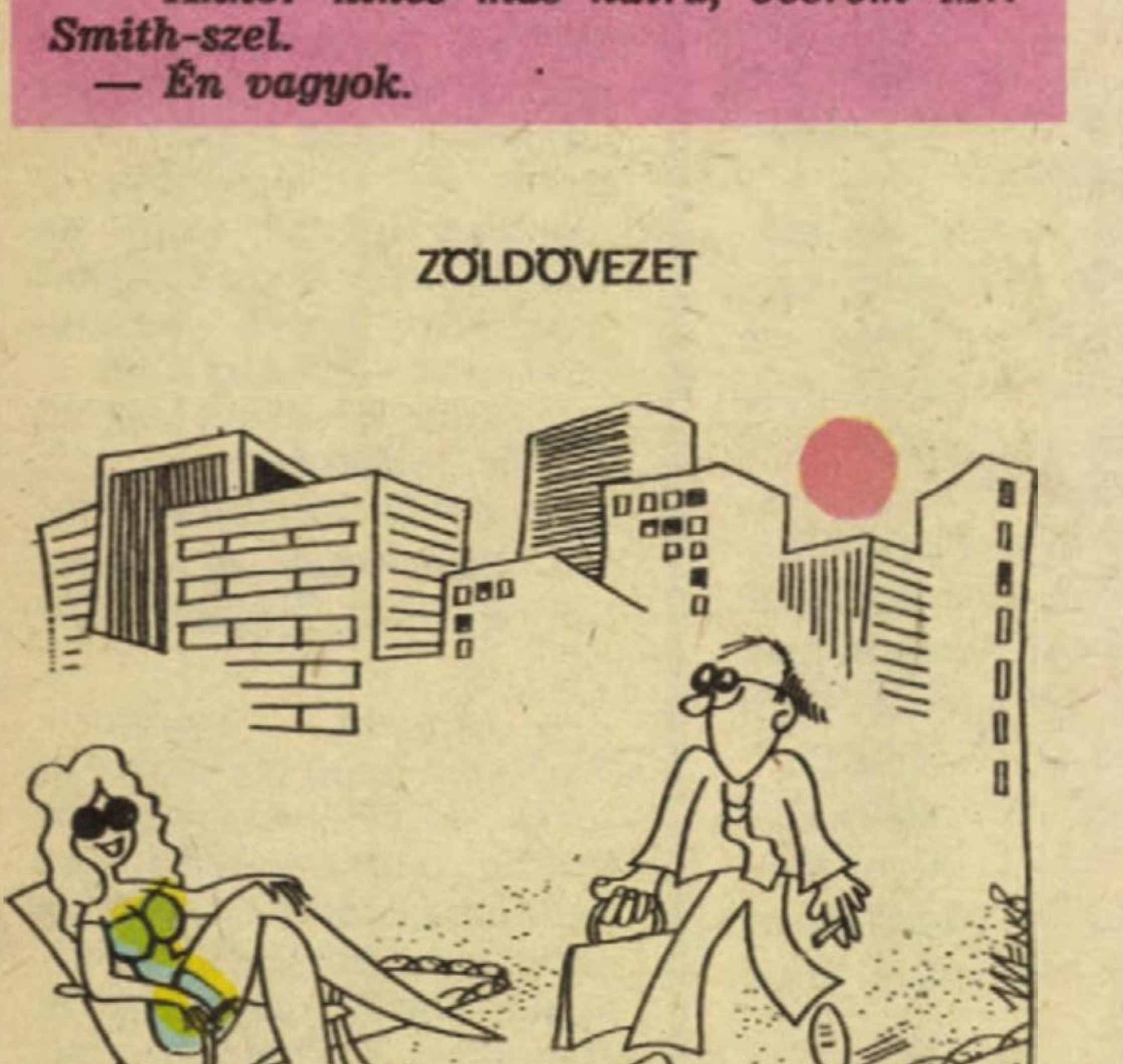

ELSŐFILMES RENDEZŐ

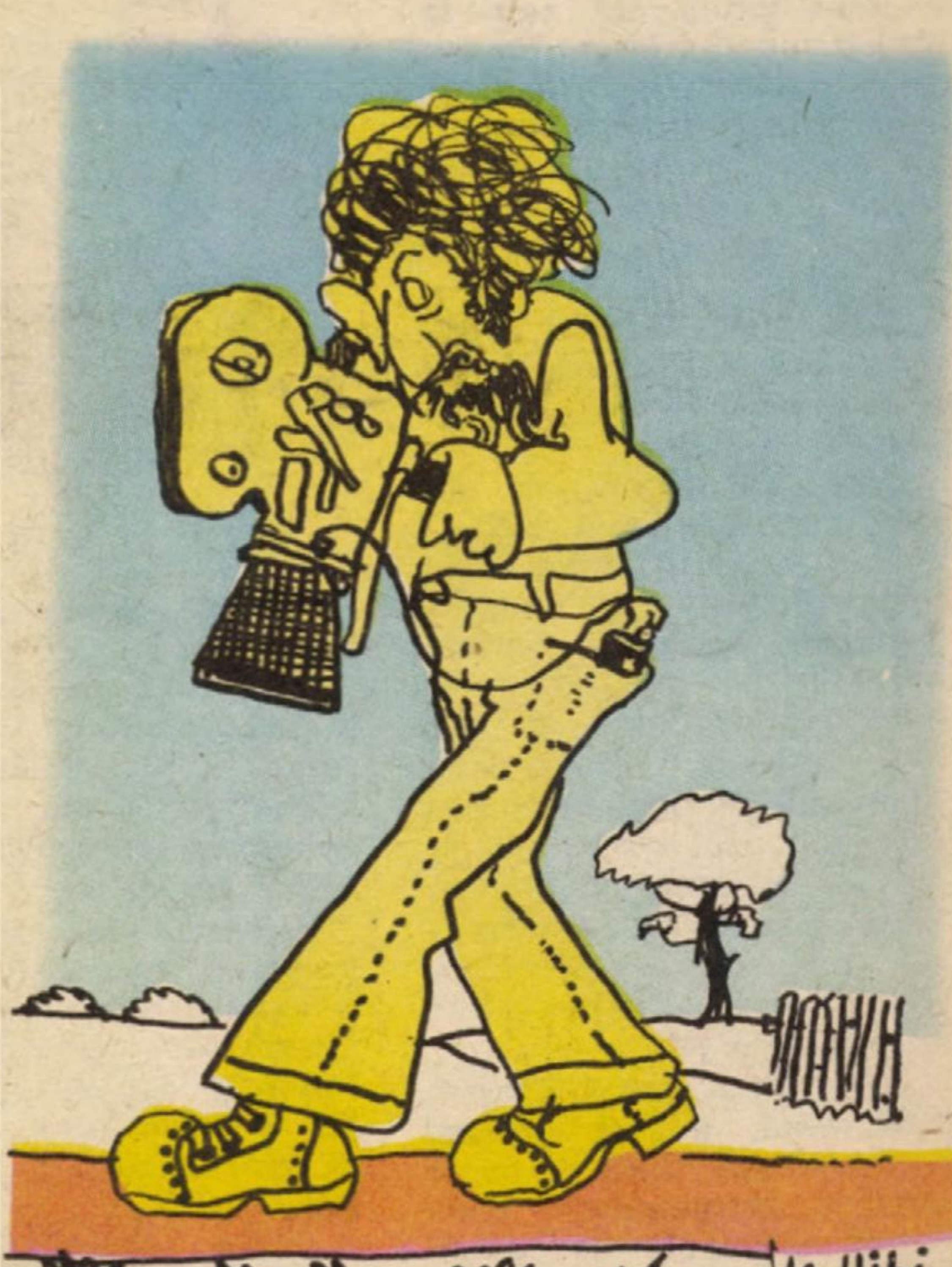

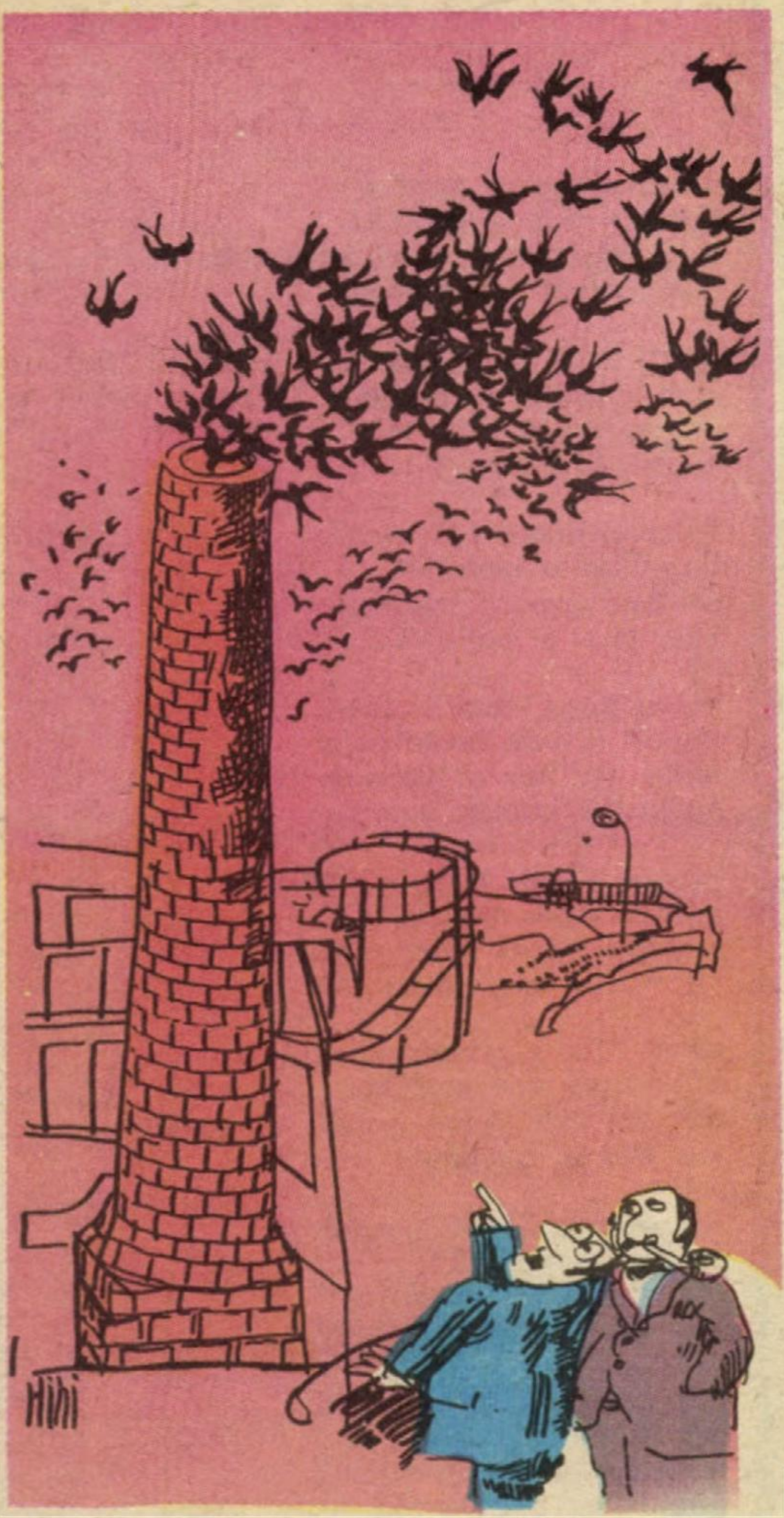

– Megjöttek a füstifecskék…

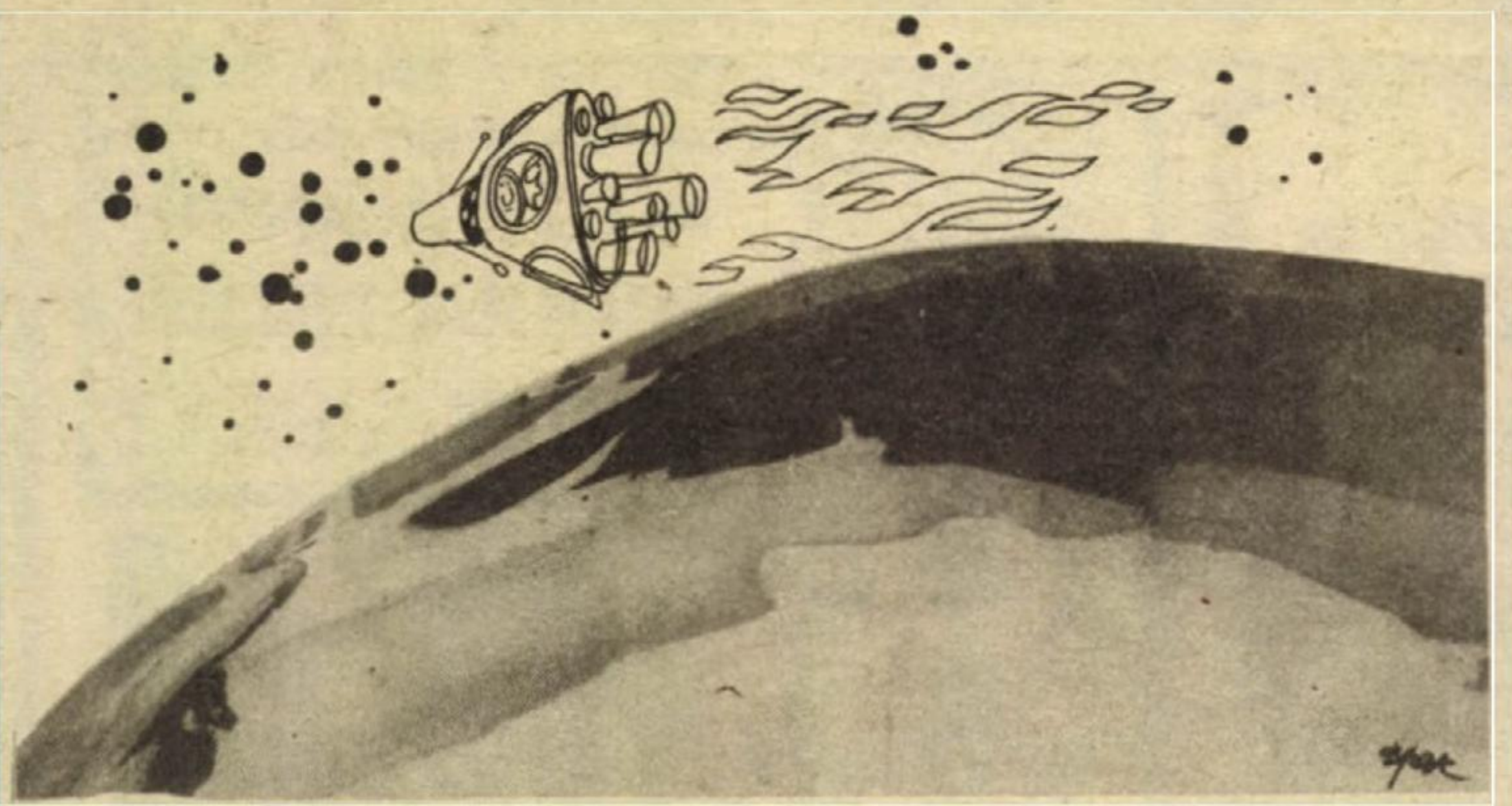

– Szörnyű lesz, ha az utókor majd azt mondja rólunk: ócska tragacsokon röpködtünk!

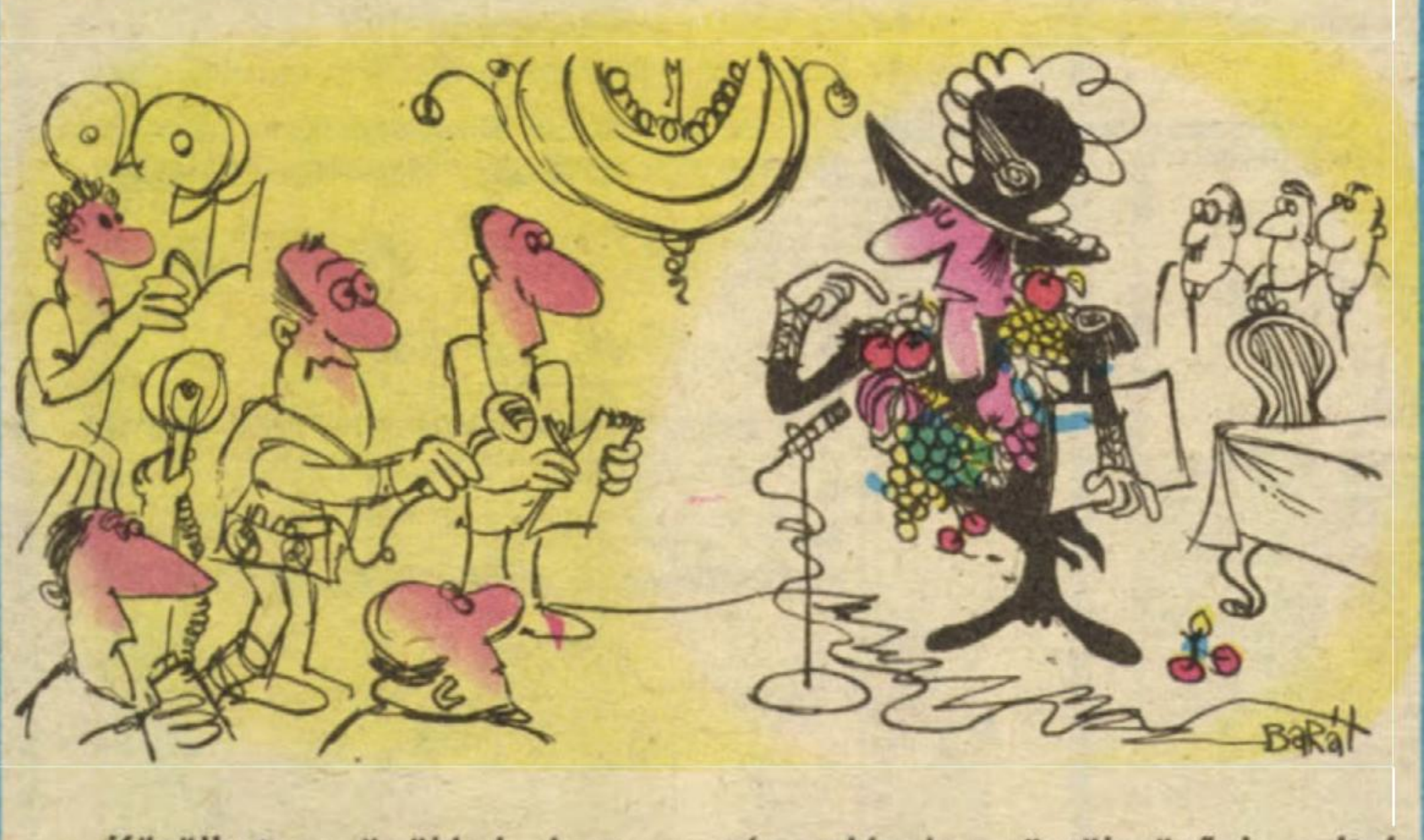

– Közölhetem önökkel, hogy a tárgyalások gyümölcsözőek voltak.

ALKOTÓ CSEND

Vasárnap délelőtt végre leültem az íróasztalomhoz, hogy az egész héten át halogatott sürgős és fontos mondanivalómat papírra vessem. Előzőleg természetesen megtankoltam magam a kellő mennyiségű kávéval, majd szélesre tártam az ablakot.

Élveztem, ahogy beárad a nem hideg, de nem is meleg, vagyis langy, simogató tavaszi lég, s vele együtt az ünnepi csend. Ebben az ideális „összhatásban” boldog optimizmussal csavartam gépembe a papírt.

Nem soká kellett várnom, máris közeledett felém — bár lassú léptekkel — az Ihlet.

Jött, és súgott, és én már emeltem is a billentyűk fölé az ujjaimat, hogy lekopogtassam a sugallt szavakat, amikor — mintha időzítve lett volna — odakint megszólalt egy síp.

A kényes Ihlet azon nyomban ijedten elbújt valahová a szoba sarkába, és az én szegény, munkára kész ujjaim megdermedtek az írógép billentyűi fölött. A síp pedig szólt az ablak alatt.

Egy rövid, egy hosszú, két rövid, három hosszú, egy akadozó sorozat, majd pattogó füttyentések, vontatott visítások, és mindahány hang — külön és együtt — fülfájdítóan dallamtalan, ritmustalan, tolakodó.

Nem akarok dicsekedni a hallásommal, de hamarosan megállapítottam, hogy gyerek műveli ezt a dobhártyarepesztést, mégpedig fűzfasípon.

Kitekintettem az ablakon, és megelégedve, de csöppet sem megnyugodva láttam, hogy jól sejtettem. Valóban egy kis gézengúz ült a kerítésünk tövében, és szórakozott a fűzfasíppal.

— No — gondoltam magamban —, majd csak elunja.

Tévedtem. Eltelt öt perc, eltelt tíz perc, kiolvastam az újságot, megittam még egy adag feketét, de a srác még mindig bírta tüdővel.

Jobban megnéztem. Fölismertem. A harmadik házban lakik, kis vasgyúró, elfújdogál ő akár éjfélig. A munkám pedig nem tűr további halasztást. Valamit tennem kell!

Rászóljak? No, nem. Ismerem annyira a gyermeki lelket, hogy annak eredménye a „csak azért is” lenne. Gondoltam, inkább átmegyek a szüleihez, de ekkor hallani véltem az édesanya hangját: „Ha mindenáron fújni akarod ezt az átkozott sípot, eridj a szomszédba, hagyd aludni apádat!” No, mégsem kelthetem föl az alvó apát, mert félő, hogy panaszomra nem a gyereket verné meg, hanem… és biztos, hogy erősebb nálam.

Aztán fölgyulladt agyamban az isteni szikra. Lementem a gyerekhez, és megvásároltam tőle a fűzfasípját. Egy kicsit csodálkozott, hogy minek az nekem, de tíz forintért ideadta. (Majd farag neki másikat az a drága jó apukája.)

Boldogan rohantam föl a lakásomba, és egy újabb fekete után ismét ott ültem az íróasztalomnál.

A kedves Ihlet megengesztelődve előjött a sarokból, én ujjaimat lelkesen a billentyűk fölé emeltem, ámde…

Az ablak előtti fán megszólalt egy gerle. Búgott: Egyet, kettőt, hármat, kilencet, tizenhármat, hetvenhetet — remegtetve, begerjedten, fáradhatatlanul, fültépően. Néztem, hessegettem, rám se hederített, csak a szíve hölgyét leste, környékezte hol jobbról, hol balról, állhatatosan, konokul.

Törtem a fejem, de hiába. A gerle búgóját nem tudtam megvásárolni, a nősténnyel sem tudtam szót érteni, hogy vagy hagyja a fenébe a legényét, vagy…

Kezdtem olyan lelkiállapotba kerülni, mint annak idején Edward király, angol király, Walesben. Kinyitottam hát a rádiót.

De jaj nekem! Nem síp, dob, zene szólt, nem harsona harsogott, hanem az új magyar táncdalt énekelte… Ő.

Elzártam sürgősen. Inkább búgjon nekem a gerle!

Sólyom László

TRIBÜN

Steve Smith, a rúdugrás profi-világrekordere mondta:

— Sosem szerettem a csapatsportokat. Az egyéni sportágak edzői valamiféle speciális ügyességre tanítanak. A csapatsportok edzői viszont csak ordítoznak az emberrel. Ha azt akartam volna, hogy ordítozzanak velem, egyszerűen jelentkeztem volna a hadseregbe.

*

Wren Blairt, a Pittsburgh Penguins jégkorongcsapatának elnökét megkérdezték: vajon Ken Schinkel, a csapat új mestere, ideiglenes edzőnek tekintendő-e?

— Felesleges kérdés — mondta Blair. — Melyik edző nem ideiglenes?

A menedzsertől elvárják, hogy bízzék a csapatában és minden nyilatkozatából sugározzék az optimizmus. Jó, de mi van, ha a csapatnak rosszul megy? A tehetséges menedzser erre is talál megoldást.

A skót kiscsapat sorrendben ötödik vereségét szenvedte el, méghozzá hazai pályán. A menedzser mégis ragyogó arccal osztotta a vigaszt:

— Nyugodjanak meg, kérem. Semmi olyan baj nincs ezzel a csapattal, amin egy csoda ne segítene…

*

Túrán volt a nagycsapat. Az edző kiadta a parancsot: legkésőbb tizenegykor mindenki az ágyban legyen, s azzal már nyugovóra is tért. A játékosok meg fogták magukat és kiruccantak a városba. Reggel aztán az volt az első, hogy a főnök kiosztotta, kinek mennyi büntetést kell fizetnie. A játékosok keserves arccal vették tudomásul az ítéletet, aztán megkérdezték:

— Ez rendben van, mester, de hát hogyan jött rá?

— Nagyon egyszerű. Tudtam, hogy az éjszakai liftes 11-től van szolgálatban. Adtam neki egy vadonatúj labdát és felbiztattam, kérjen rá mindegyikőtöktől autogramot. Reggelre kezemben volt az írásos bizonyíték.

(p. p.)

ZSÖLLYE

Agárdi Gábor valamelyik nap otthon felejtette állandó belépőjét és ezért ő is sorbaállt a Rádió Bródy Sándor utcai portásfülkéjében. Az asszony, aki a belépőket írja, a név és a személyi igazolvány számának felvétele után kötelességszerűen arról is érdeklődik: a bemenni szándékozót melyik produkcióhoz hívták? Agárdinak is feltette a kérdést, mire a művész gondterhelten megvakarta a fejét.

— Nézze én elmondom... de nagyon sietek!

Az asszony kedvesen kimosolygott az ablakon.

— Gyorsan írok én. Tessék csak mondani!

— Hát akkor tessék írni... Kazarosz Aghajan és Avenasian Alex Anahit című örmény mesejáték próbájára megyek.

Az asszony villámgyorsan kinyújtotta a cédulát, amire csupán egyetlen szót írt, hogy „örmény” és szemrehányóan megjegyezte:

— Ilyen nevekkel, drága művész úr, nem szabad csúcsforgalomban jönni!!!

*

A Budapesti Gyermekszínház nagysikerű Aranyember produkciójában a Timár Mihályt alakító Dózsa László hosszan elmeséli, miként süllyedt el a görög kereskedő, Brazovich Athanáz hajója. Az egyik előadáson Dózsánál hirtelen „rövidzárlat” keletkezett. (Így nevezik a színészek azt a szerencsére ritkán jelentkező, de mégiscsak előforduló esetet, amikor váratlanul és megmagyarázhatatlanul elfelejti a színész a szerepét.) Ilyenkor a rutinos színész megpróbálja a saját szavaival elmondani az eredeti szöveget. Így történt Dózsa esetében is, aki a hosszú monológ helyett így jelentette be a hajó pusztulását:

— Brazovich úr! A görög hajót meglékelték!

A Brazovich Athanáz szerepét játszó Csorba István, aki egy kis tréfáért nem megy a szomszédba, először csodálkozó arcot vágott, majd faarccal válaszolt:

— Meglékelték?! Akkor ez nem görög hajó volt, hanem görögdinnye!

Rátonyi Róbert

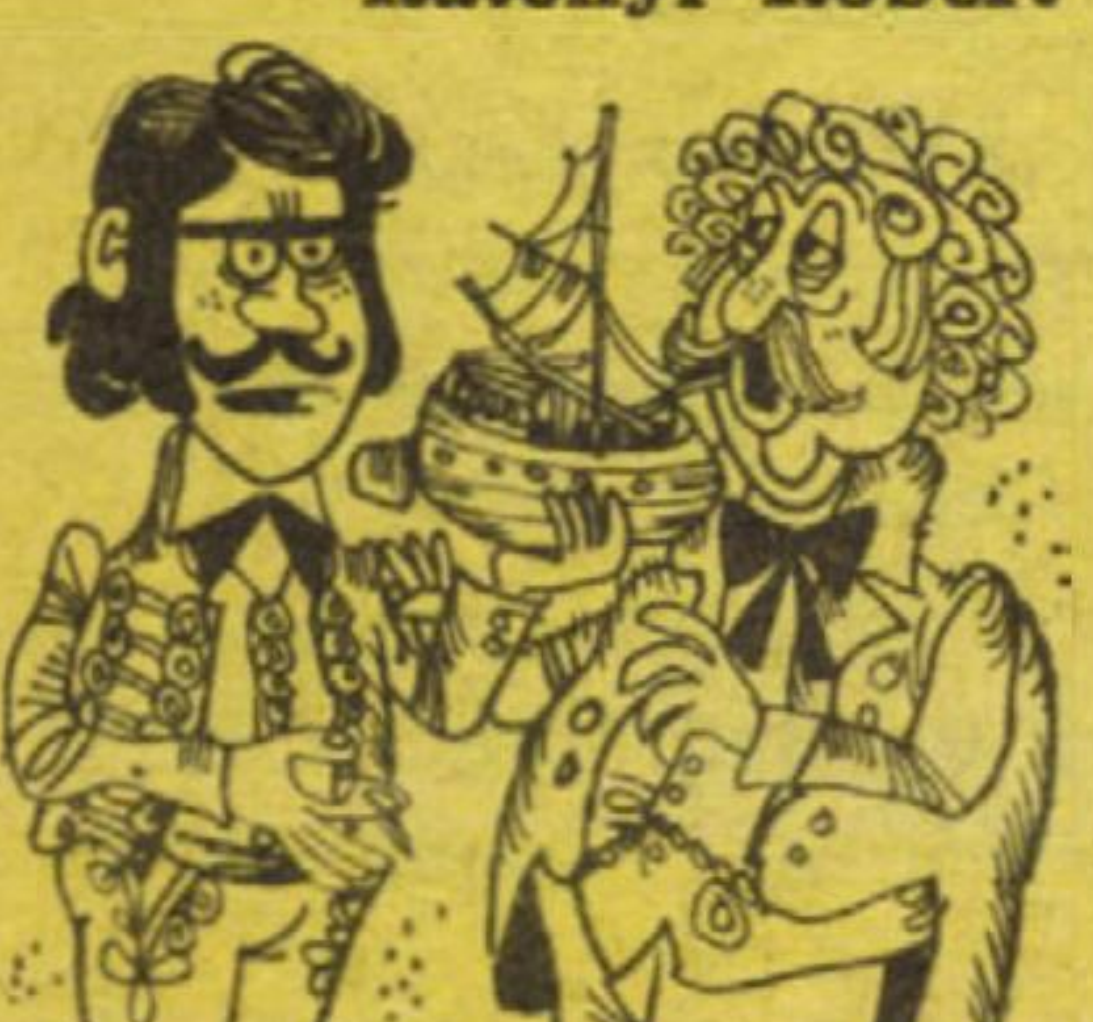

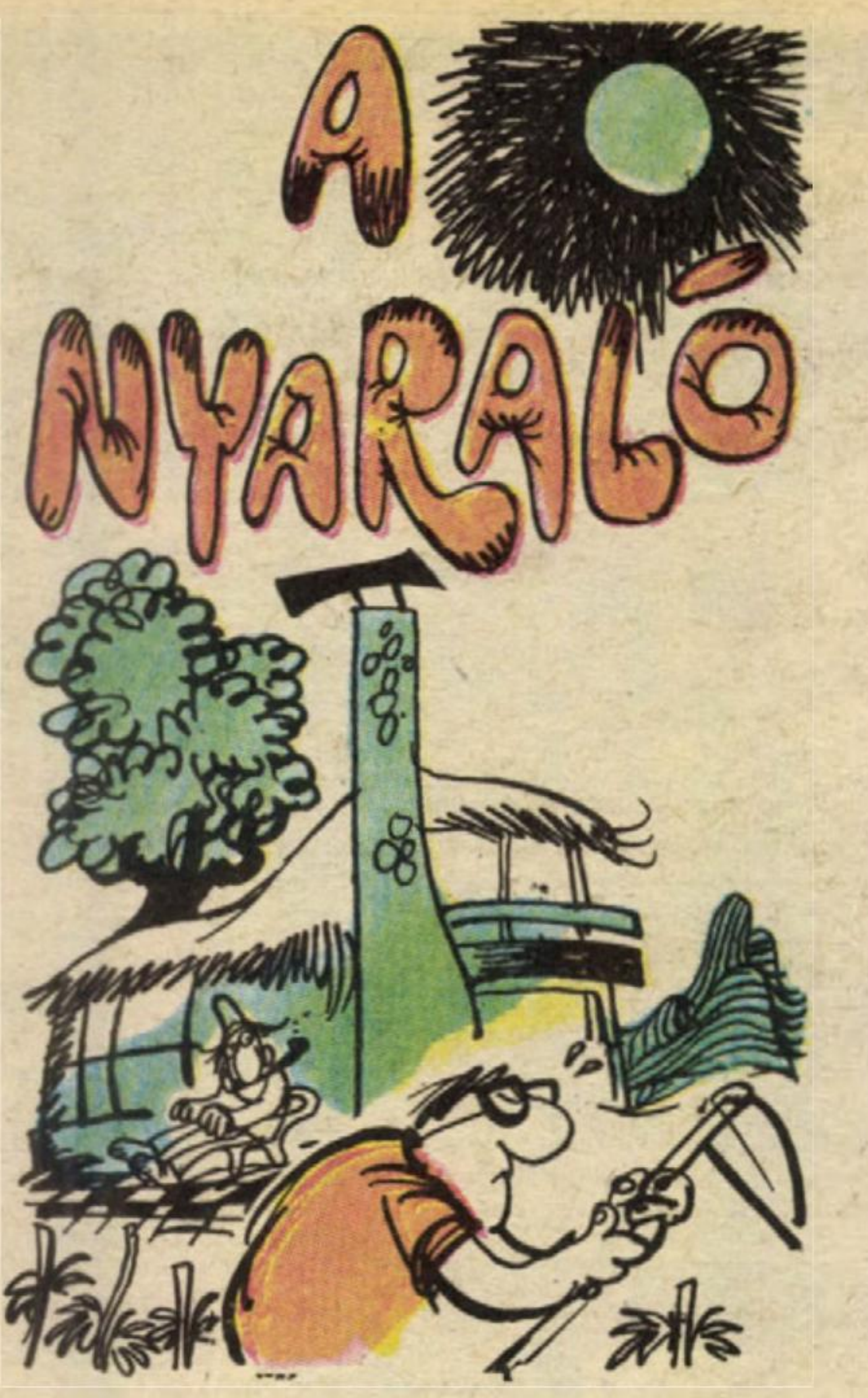

A NYARALÓ

Ne is tiltakozzanak én már tudom, hogy Cirbolyás Dezső a földkerekség leggonoszabb embere.

Azt mondja nekem:

— Figyelj öreg, jobb, ha tőlem tudod, hogy nálunk töltöd a víkendet. Még úgysem láttad a kis nyaralómat, ami önmagában is a legnagyobb disznóság. Gyere korán, majd sütünk szalonnát, meg minden.

A nyaraló egy kis ékszeres skatulya volt, virág, fű, madár, ami belefér, de Cirbolyás Dezső egyenest a ház mögé terelt, ahol párszáz öl szőlő süttette a hasát.

— Gyürkőzz, öreg, kell egy kis mozgás, attól férfi az ember. Mi már csak úgy élünk itt, mintha emberek lennénk.

Mutatta is mit kell csinálni a szőlővel. Kétrét görnyedve kellett csinálni, s öt perc után már úgy éreztem, mintha éhes farkasok harapdálták volna csigolyáimat. Sosem tartoztam a megszállott ampelológusok közé, ha nem nyomták félkilós stanecliban a markomba, felőlem elvihette az ördög az egész szőlőt. Tetejébe a nap is hetedmagával sütött, akár a bolond pék. Leszámoltam vele, hogy többé az életben nem tudok kiegyenesedni, derékszögben rovom a sors útjait, orral a föld felé, majd dicsér is mindenki, ez ám az alázatos lélek, kész csoda egy cinikus világban.

Délfelé jött Cirbolyás Dezső, frissen borotválva.

— Na öreg, félóra múlva kész az ebéd, addig kinyújtóztathatod a virgácsaidat.

Úgy dőltem végig a díványon, mint a tekebábjáték öreg királyfigurája taroláskor.

— Na nézd csak — mondta bosszúsan Cirbolyás Dezső és a falhoz lépett. — Tudhattam volna, hogy ez a régi márvány nem tartja meg a vakolatot. Tessék, alig készült el, máris tatarozhatom az egészet.

Ámulva észleltem, hogy a vékony mészréteg alól vöröses kőlap kandikál ki, cikornyás betűkkel:

„Itt nyugszik Cintula Keresztély derék poéta és jó katona. 1738—1792. Fiat voluntas tua.”

Megállt bennem a lélek.

— Valami régi temető volt itt a parcellázás előtt — mondta Cirbolyás Dezső. — Fillérekért adták ezeket az öreg köveket.

— Úgy érted... úgy érted, hogy... az egész ház ezekből a...

— Világos. Az ember ott spórol, ahol tud. Na, majd zörgök mihelyt kész az ebéd. Ha fázol, ott a pokróc a szekrényben!

Attól fogva nem tudtam a szemem levenni Cintula Keresztélyről. A legfőbb különbség az volt köztünk, hogy én egyszerűen képtelen voltam itt nyugodni. Próbáltam magasztos gondolatokba menekülni, tudomisén, hogy így épülnek új kultúrák a régiek hegyibe, meg, hogy az élet kacagva lép át a sírokon, de már tudtam, ha éjjel véletlenül csörren egyet a szarka a jegenyén, én frászt kapok. Furcsa, milyen huzatos lett ez a szoba hirtelen. És a csapok is olyan különösen hörögtek. Hirtelen kirázott a hideg ott a sezlonon. Pokróc a szekrényben, de a nyavalya nyissa ki azt a szekrényt. És ha a nyakamba esik valaki?

Leosontam a lépcsőn. A hall üres volt. A padló nyikorgott. Sehol egy lélek. Eszembe jutott, hogy Karolina arcán is különös árnyak ültek, ahogy megérkeztem. A gyerekek fülén meg átsütött a nap. Csendes volt minden, mint a... juszt se kerestem hasonlatot.

A kocsi ott állt a sarkon. Kiloptam magam a kriptából. De Cintula Keresztély végig ott ült mögöttem a hátsó ülésen.

Este Froncz Andorba botlottam a presszóban.

— Na, voltál Cirbolyáséknál?

Semmi okát nem láttam, hogy igazat mondjak Froncz Andornak

— Nem voltam. Valami közbejött.

Nagyot nevetett. És rondán.

— Sajnálhatod. Azt látni kell, barátom. Dörzsölt vagány ez a Cirbolyás Dezső. Képzeld, csináltatott egy régi sírkövet. „Itt nyugszik Cintula Keresztély...”

— Csináltatott? És egyet? Egyet?!

— Beépítette a ház falába. Azt mondta, egy ilyen nyaralóba úgy jönnek a vendégek, mint mézre a legyek. És hogy nem lesz bolond karavánszerájt csinálni a házából. Nagy ötlet, mi Hehehe.

— De még mekkora. Hahaha.

— Meghiszem azt. Hehehe.

És én akkor már tudtam, hogy Cirbolyás Dezső a földkerekség leggonoszabb embere.

Pedig az izomláz csak másnap ért utol.

Peterdi Pál

NŐI DOLGOK

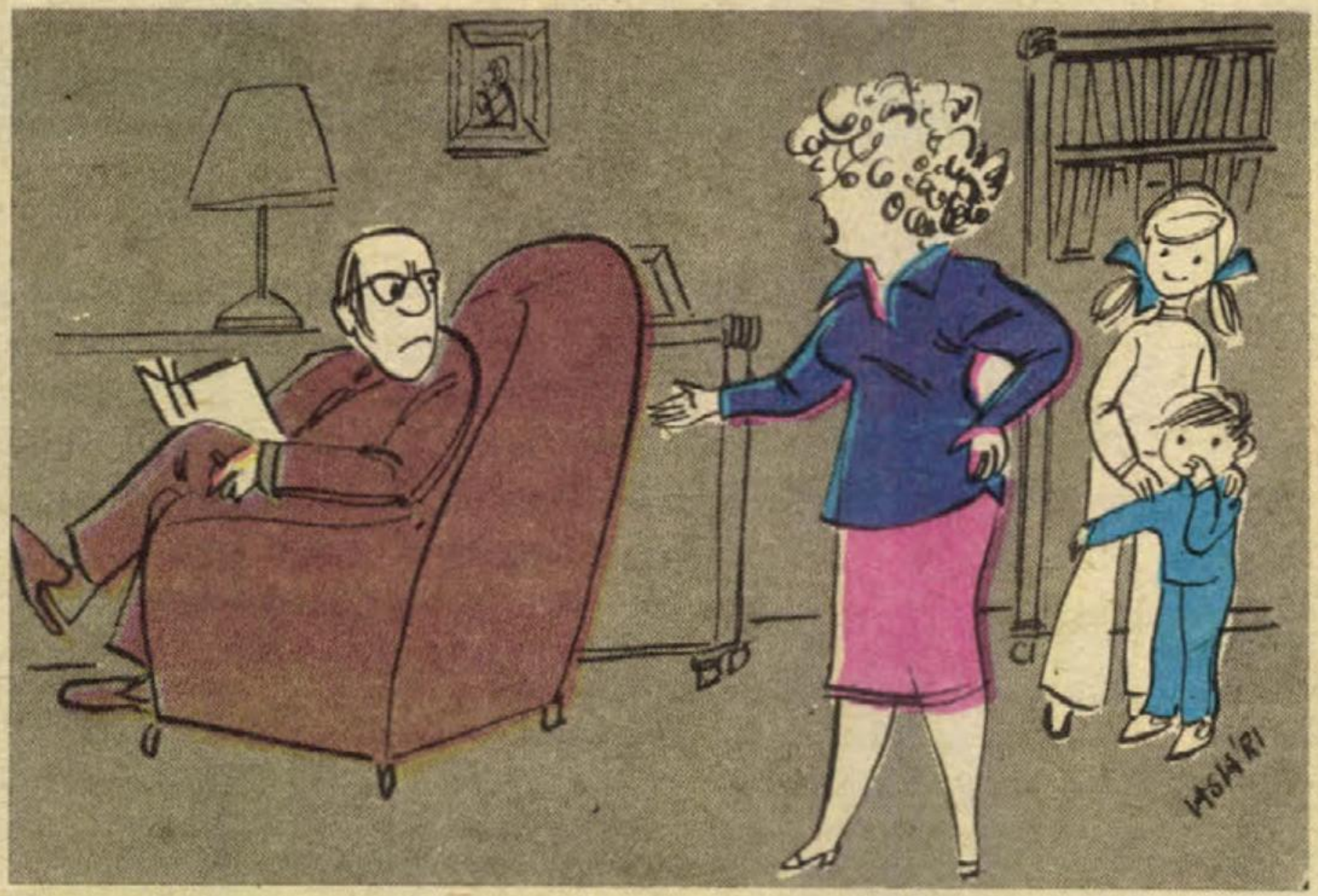

– Meg fogsz sértődni, de juszt se sértődöm meg!

RIASZTÓBERENDEZÉS

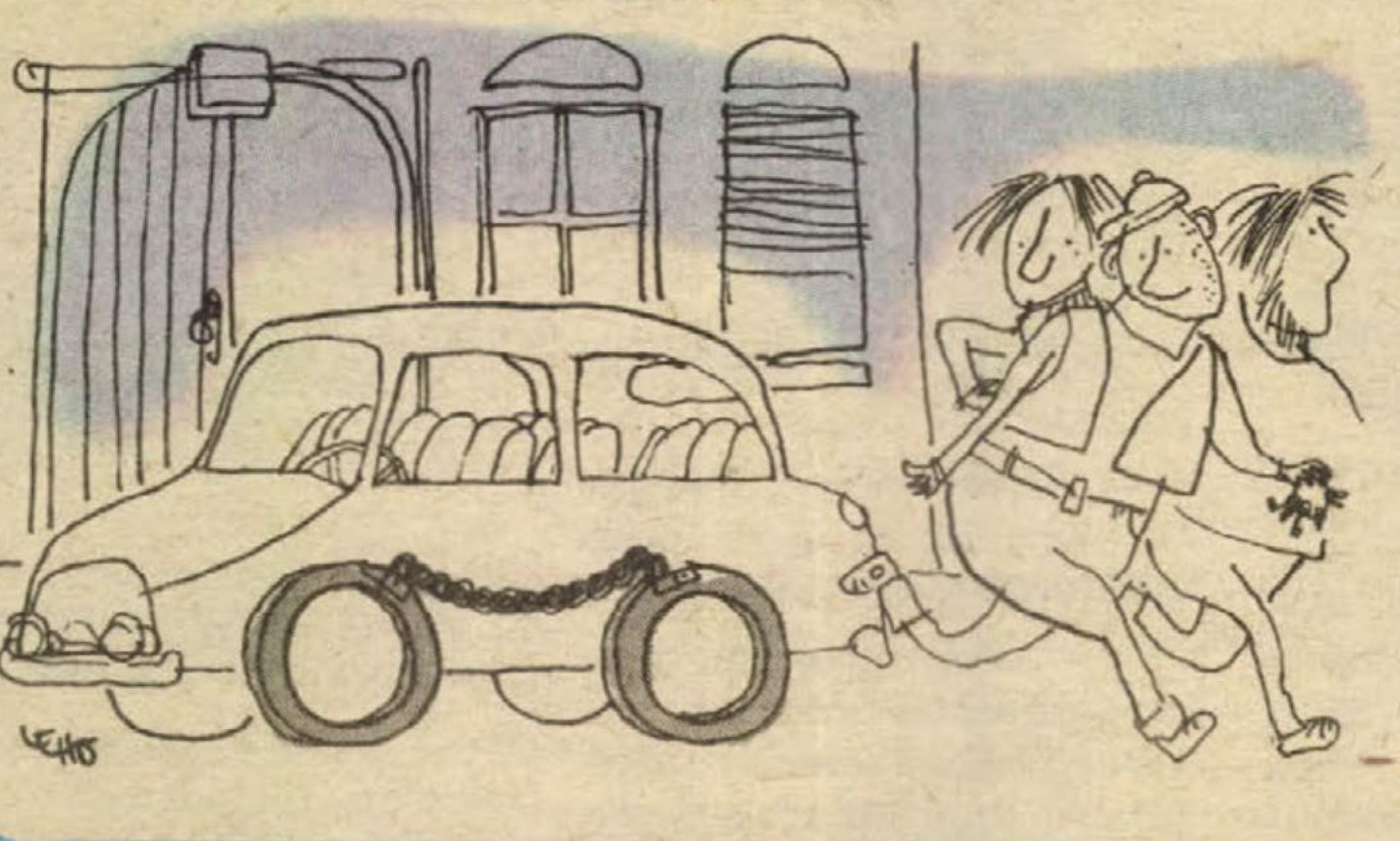

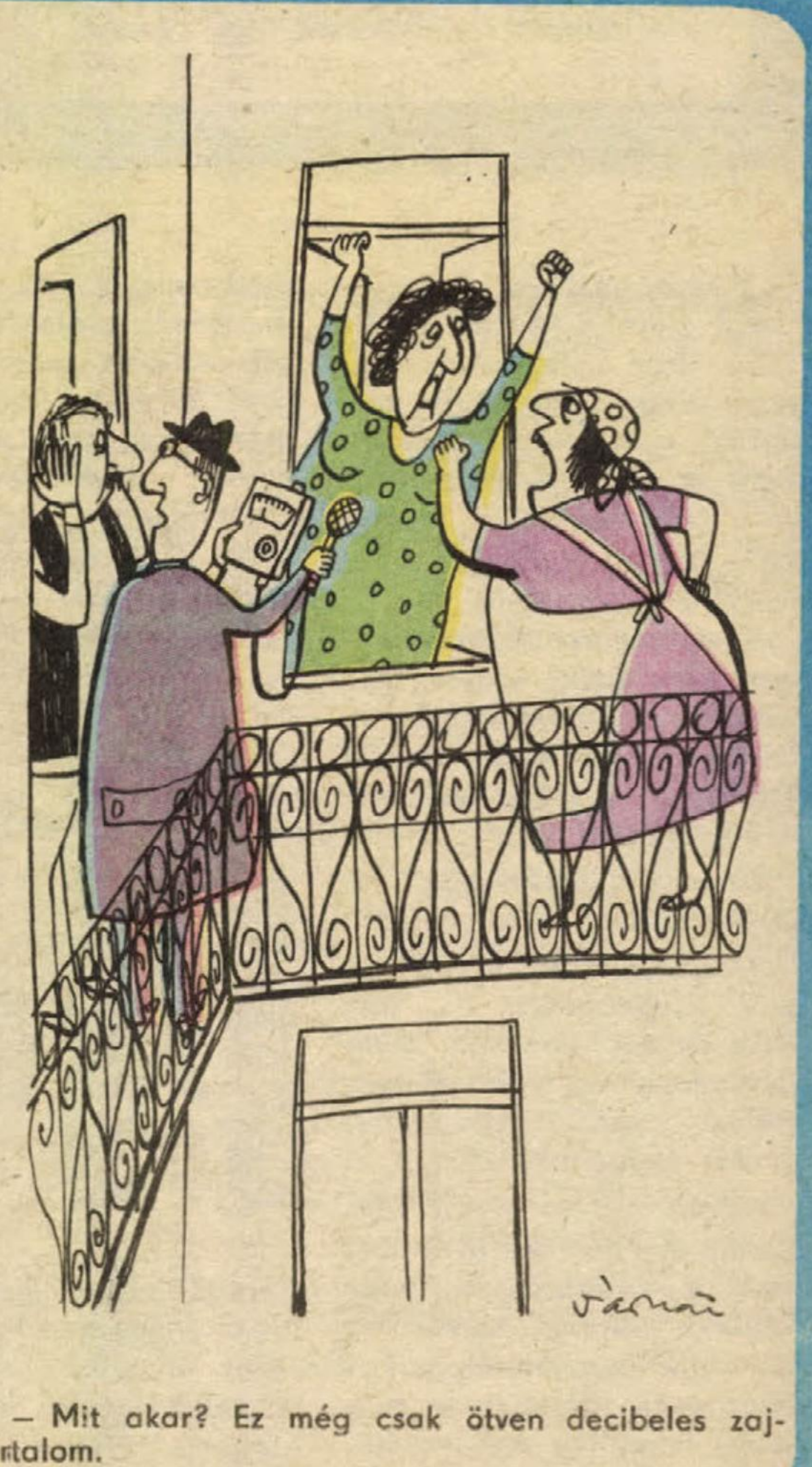

– Mit akar? Ez még csak ötven decibeles zajártalom.

Megkérdeztük rajzolóinkat:

HOGYAN KÜZDENEK AZ ÖREGEDÉS ELLEN?

Szűr-Szabó József:

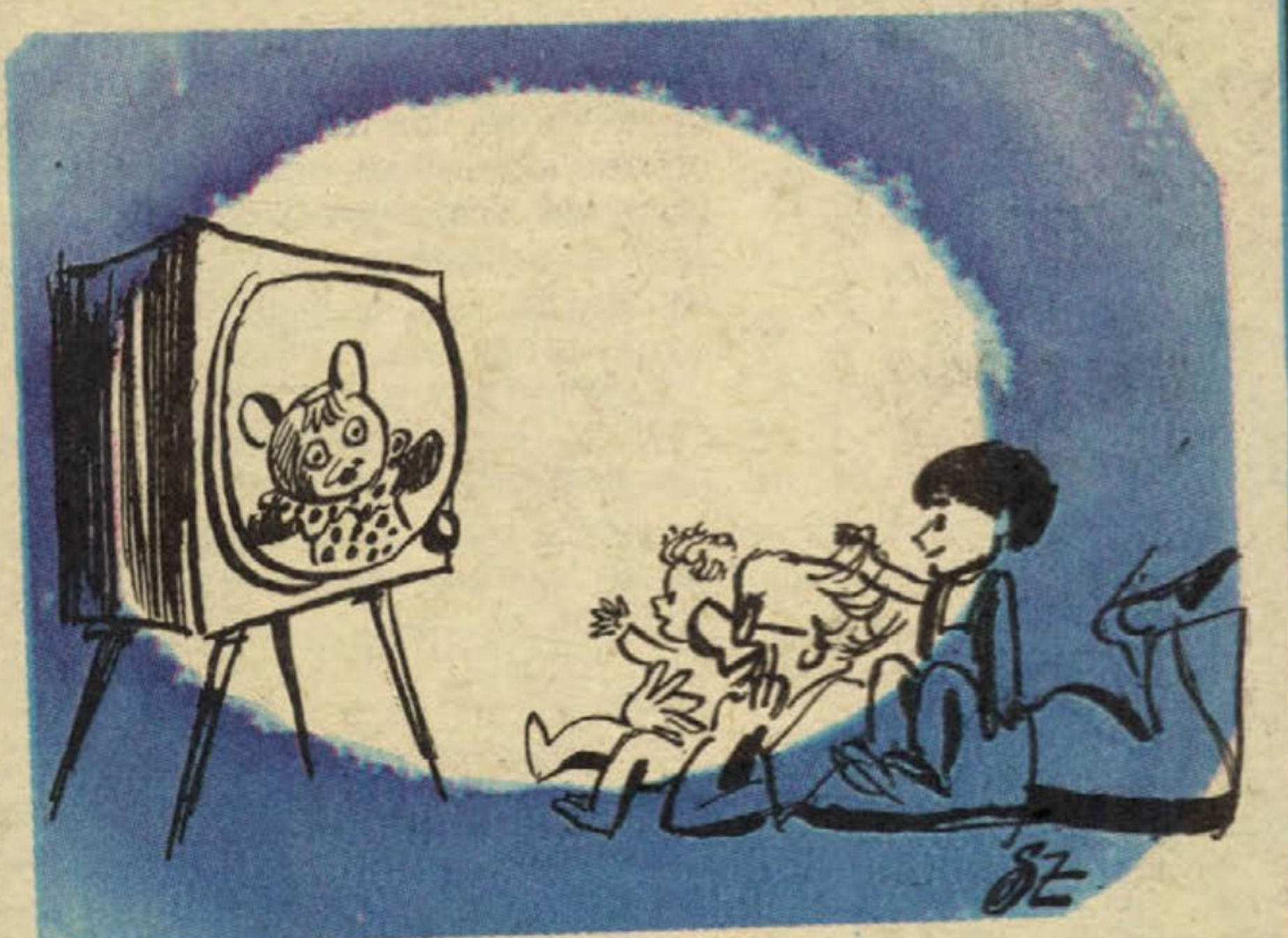

– Nézem a tévé-macit.

Vasvári Anna:

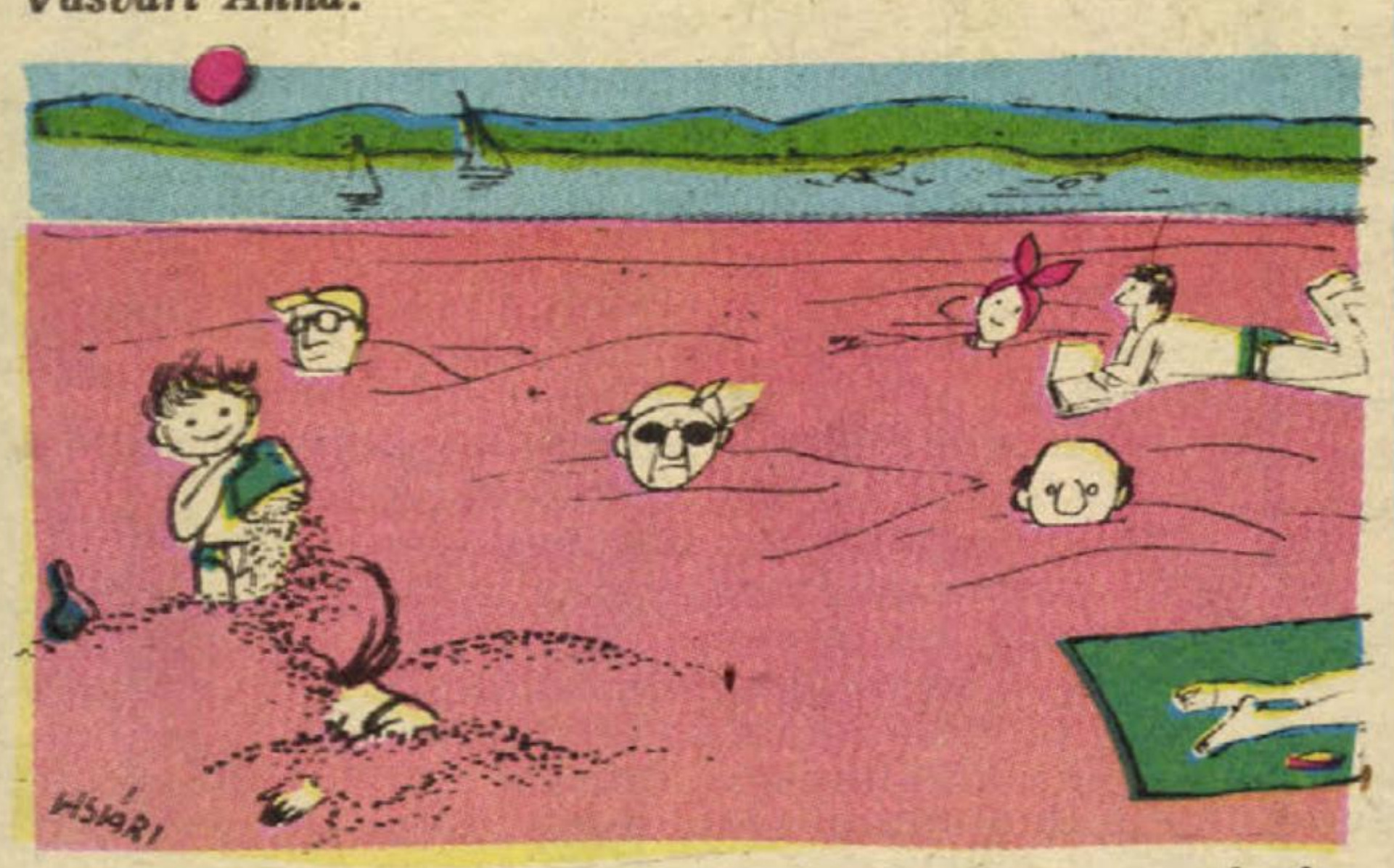

– Struccpolitikával, mert a homok jót tesz a reumának.

Barát József:

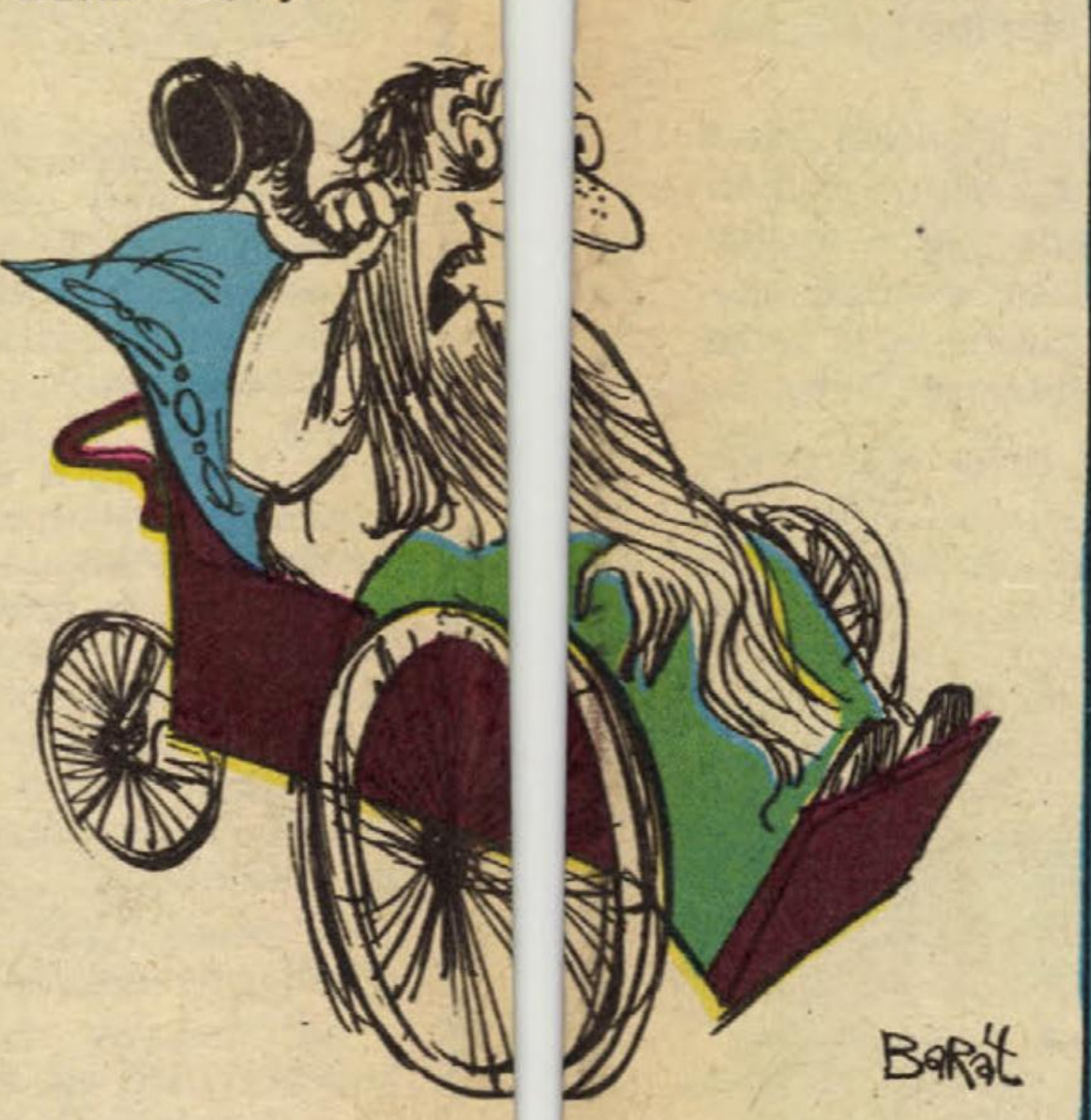

– Nem értem... mit csinálnak, mi ellen?

Erdei Sándor:

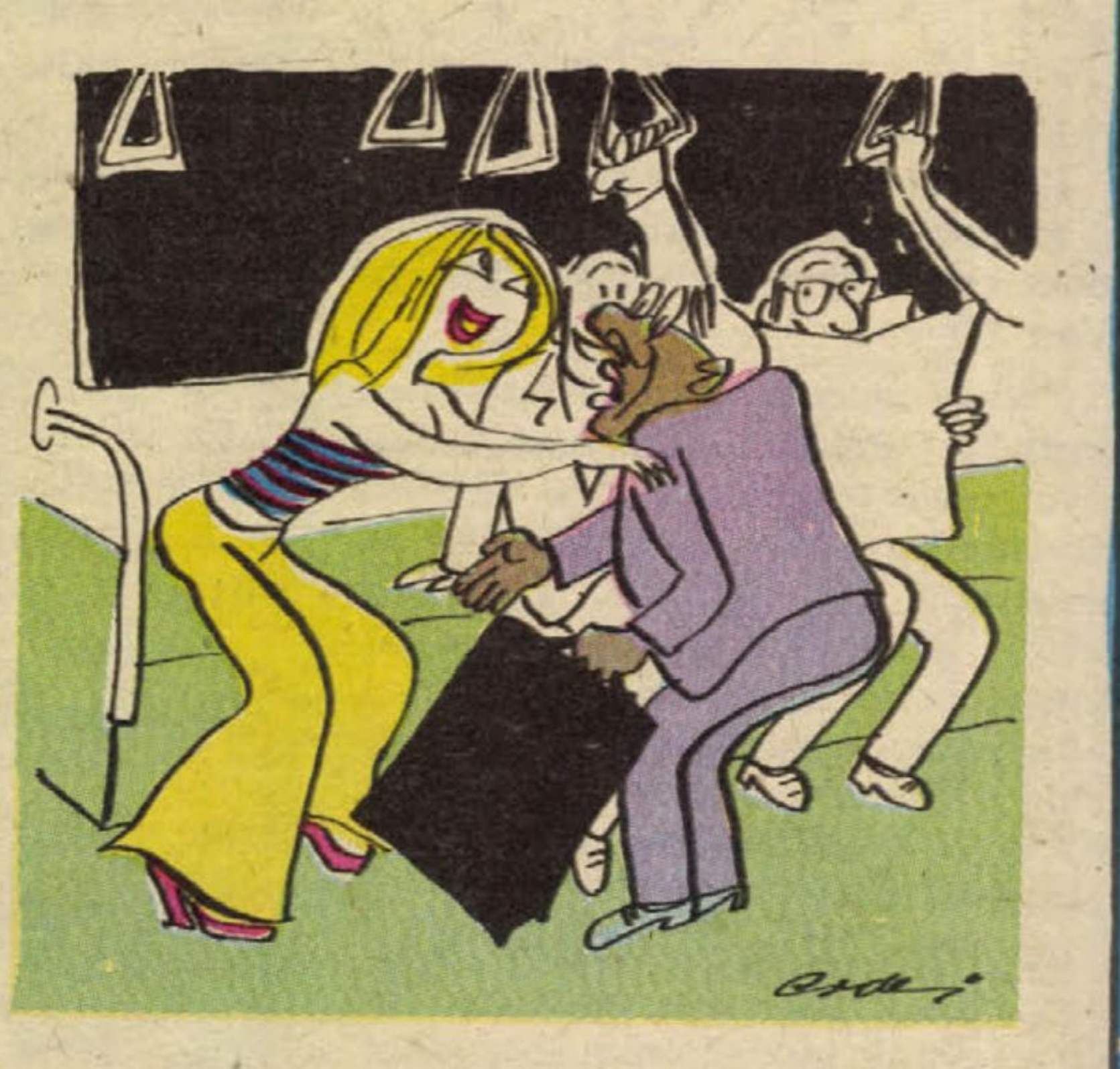

– Miért, már látszik rajtam?

Endrődi István:

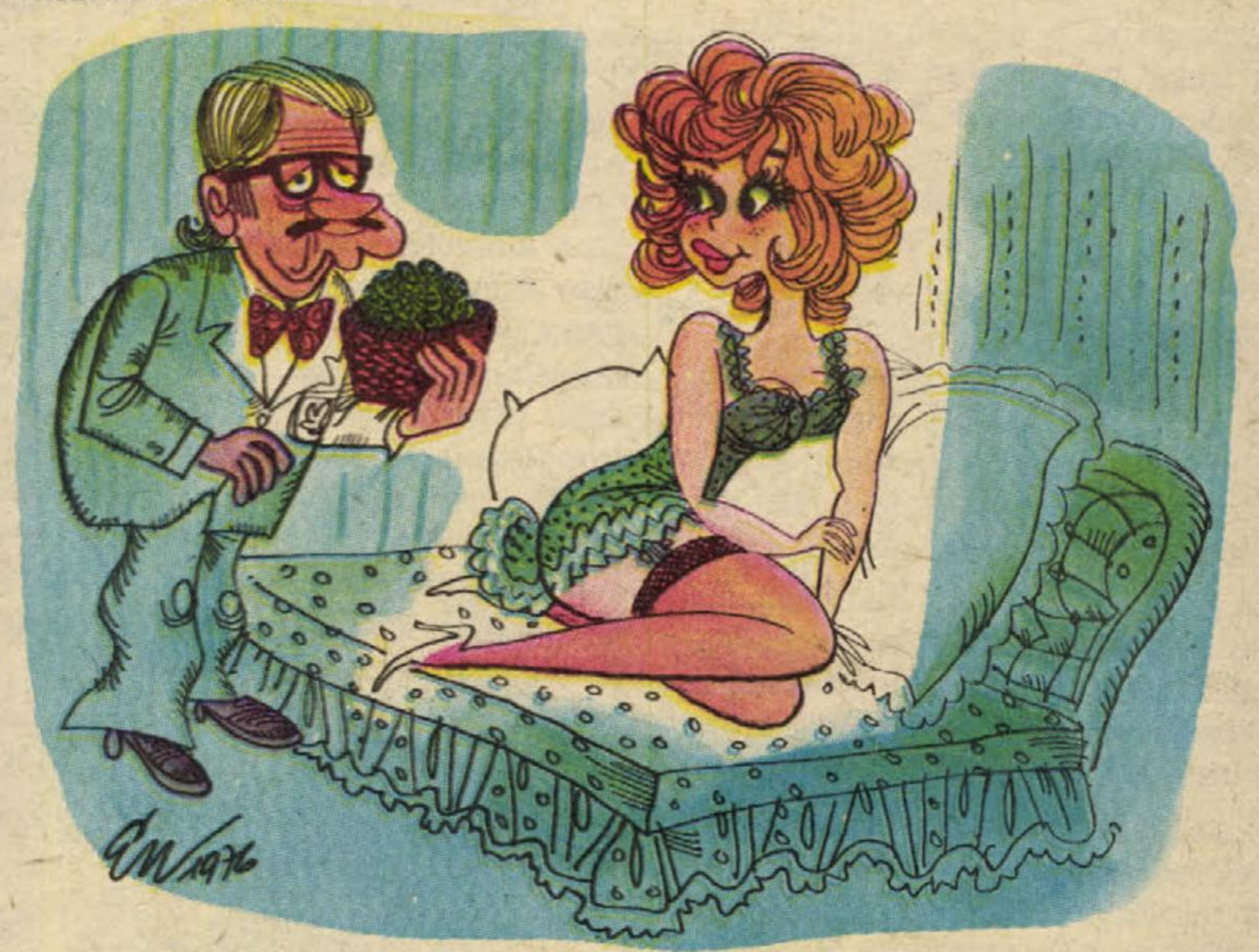

– Hölgyismerőseimnek mindig fürjtojást viszek ajándékba.

Hegedűs István:

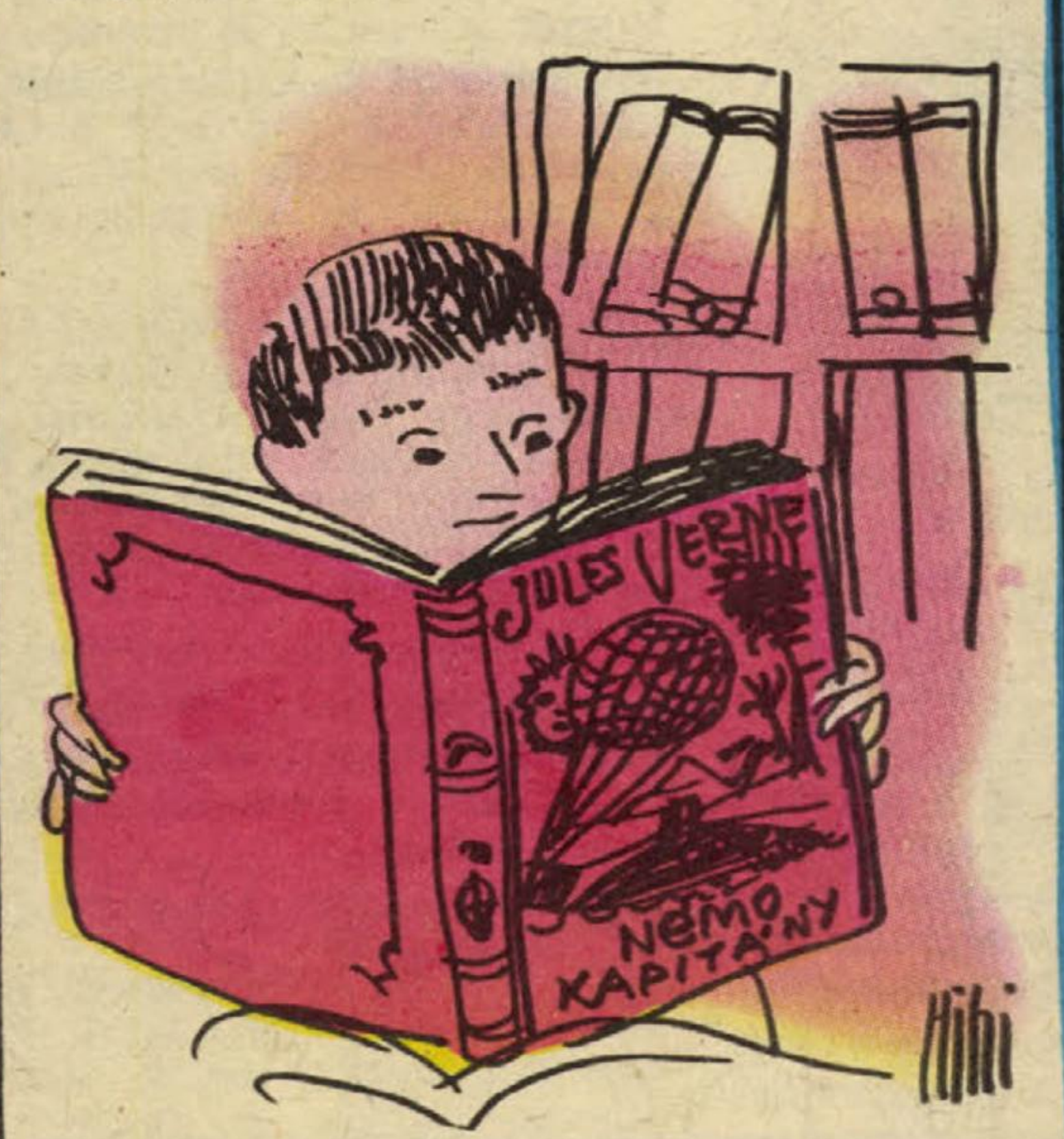

– Időnként előhalászok egy Vernét...

Balázs-Piri Balázs:

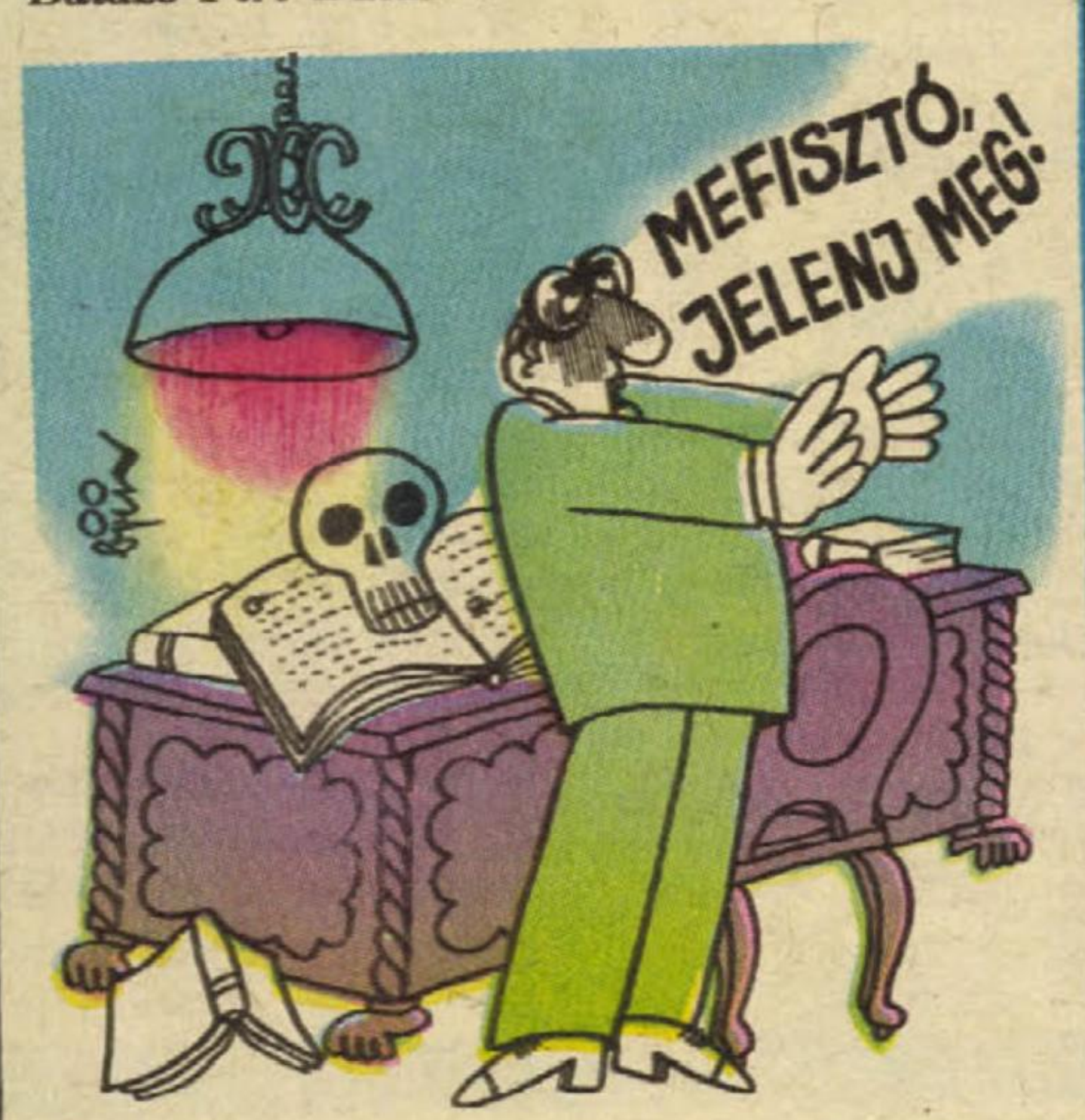
MEFISZTÓ, JELENJ MEG!

– Megpróbálom úgy, ahogyan Faust...

Sajdik Ferenc:

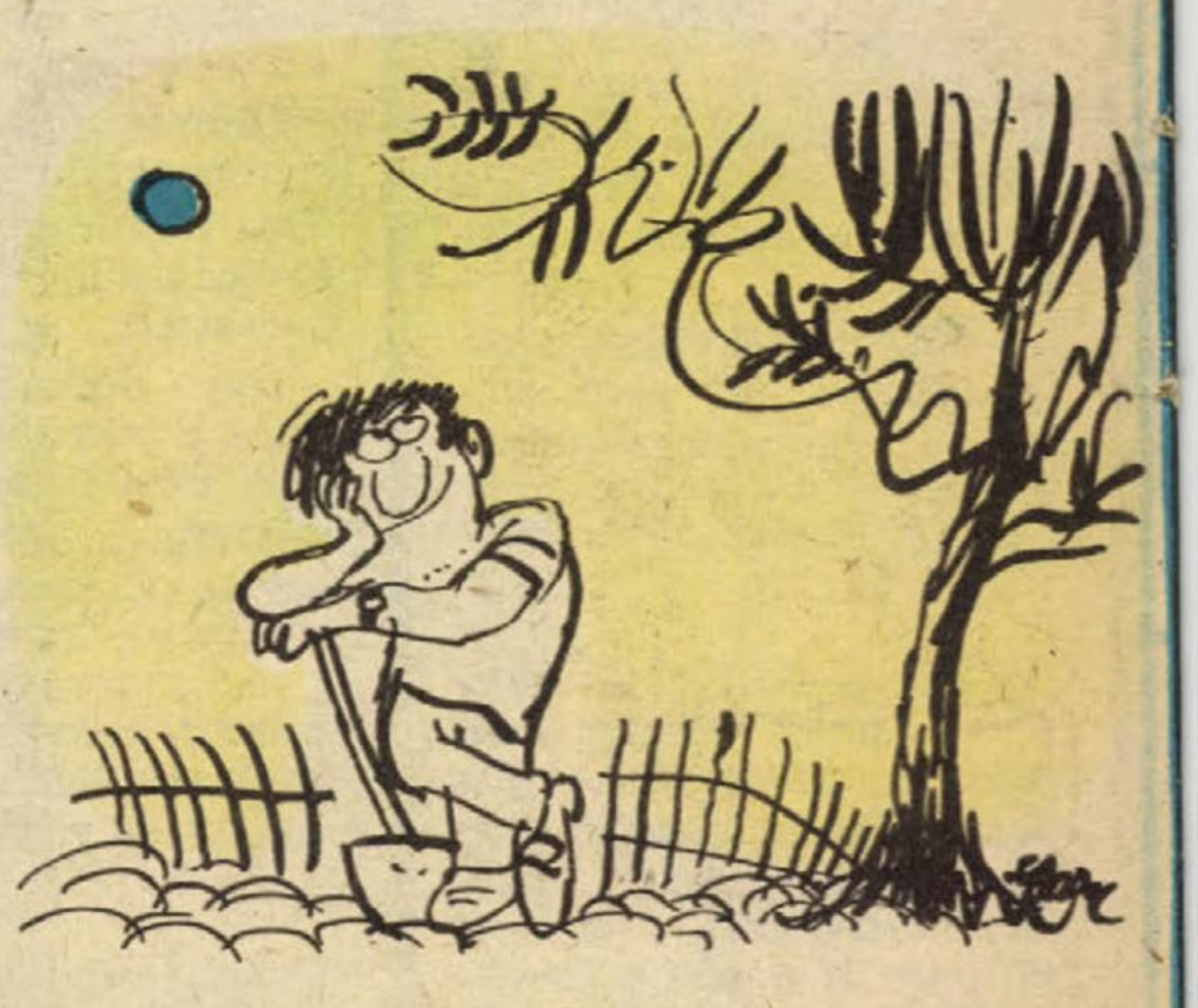

– Mindent komótosan csinálok. Így lassabban telik az idő.

Fülöp György:

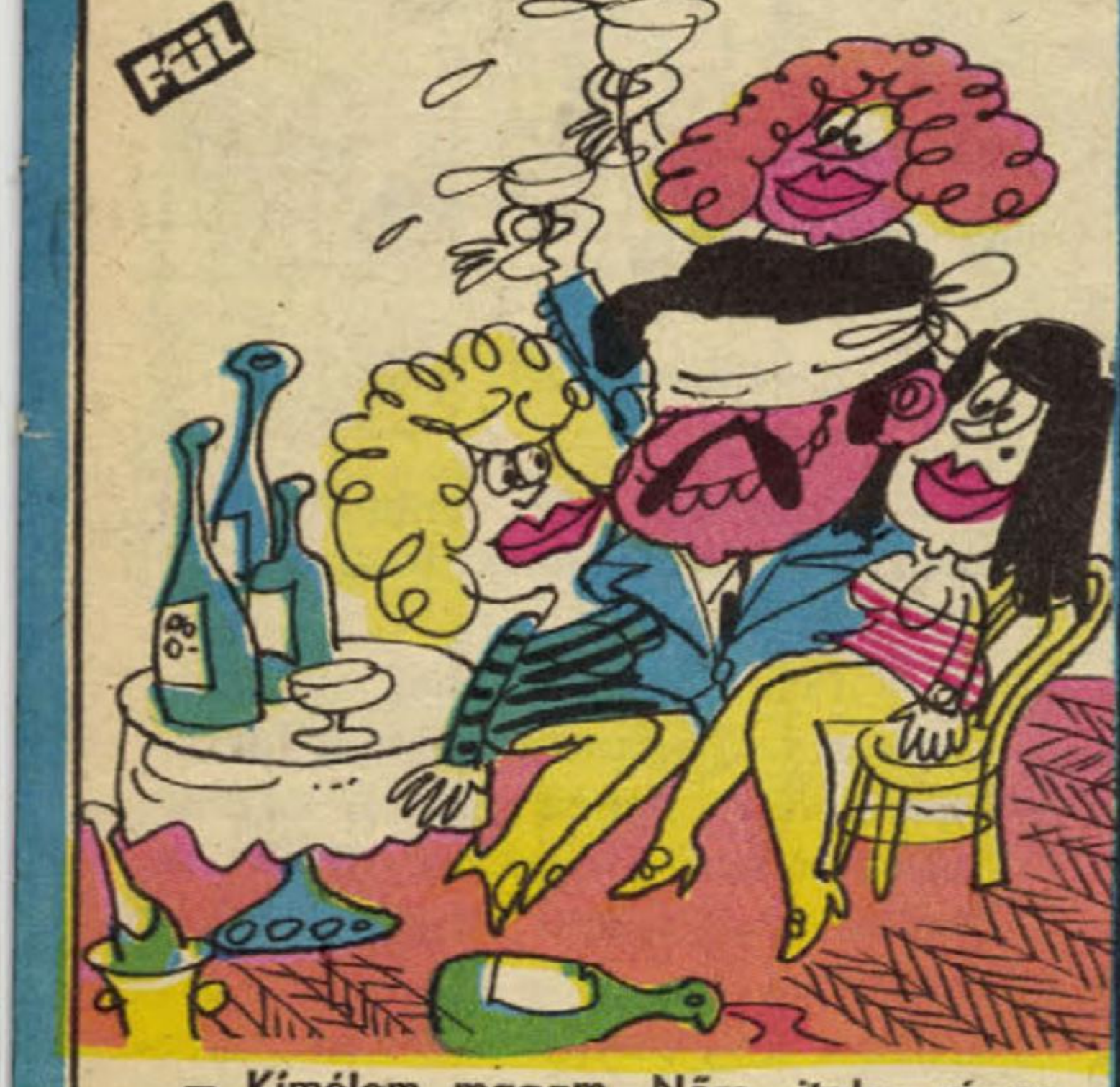

– Kímélem magam. Nőre, italra rá se nézek.

Dallos Jenő:

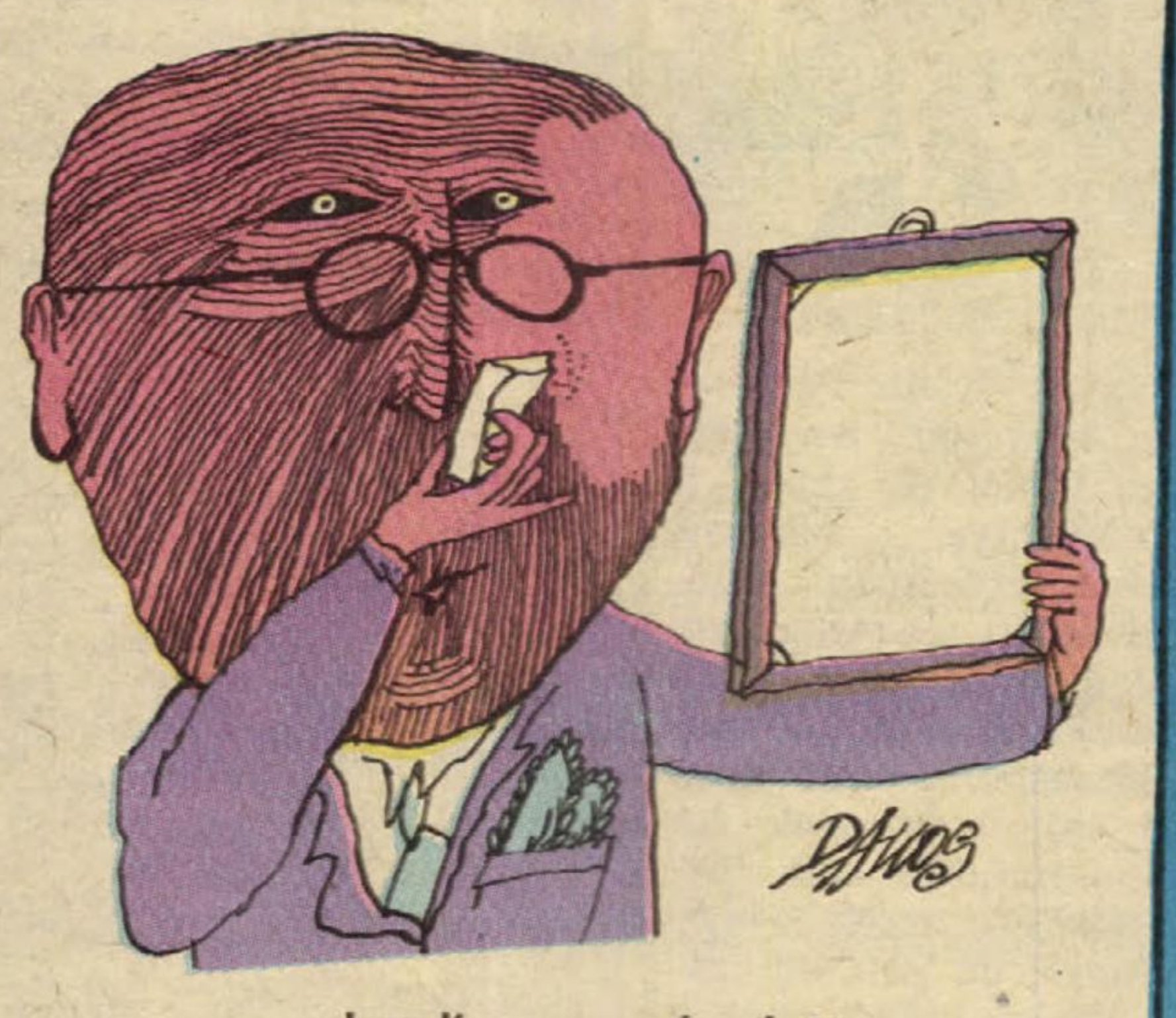

– Leradírozom a ráncokat.

Lehoczki István:

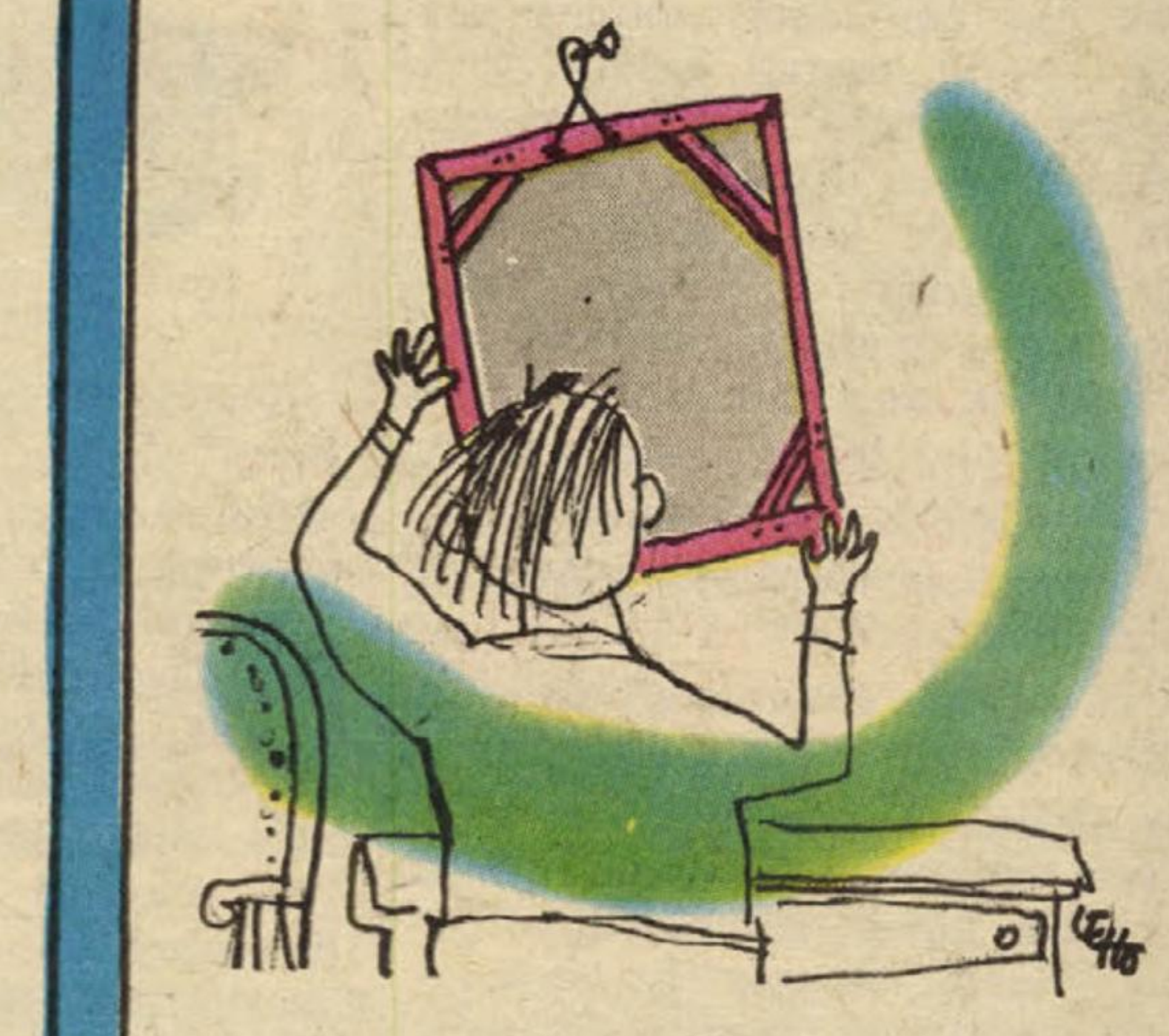

– Fal felé fordítom a tükröket.

uki

Befejezéséhez közeledett a képes hetilap szerkesztőségi értekezlete, a laptervet vitatták meg, hogy mi legyen a borítón, meg milyen cikkek, képek legyenek belül, a jövő heti számban.

— A végére maradt megint a neheze! — sóhajtott nagyot a főszerkesztő — Döntenünk kell az ukiról. Mi legyen a következő uki az új számban?

Csend. Nyújtózkodik a gyakornok.

— Bocsánatot kérek — szól illedelmesen —, nekem itt azt mondták, hogy kérdezzek, ha valamit nem tudok, attól okosodom. ...Mi az az uki?

— Az uki — feleli idegesen a főszerkesztő — annak a rövidítése, hogy utolsó, kihaló mesterség. Amelyik magyar képes hetilap csak kicsit is ad magára, lehetőleg minden hónapban közöl egy ukit. Hírt ad egy éppen kihaló mesterségről. És a kihaló mesterség utolsó művelőjéről. Szóban és főleg képben. Biztos sokszor láttál már olyat, hogy egy öregember ismeretlen, ódon szerszámok közt matat, vagy egy mamóka szöszmötöl valamivel. Egy-egy szakma utolsó mohikánja, mohikánnéja. Hát ez az uki. Nagyon szeretik idősebb olvasóink, kedvelik a fiatalok is, de nem ez a lényeg. Hanem az, hogy évtizedek óta elkeseredett verseny dúl a magyar sajtóban, hogy melyik képeslap talál még életben olyan kihaló mesterséget, amelyről még nem esett szó... Nálunk mi is volt, ki is volt legutóbb?

— Legutóbb Petkár bácsi volt — mondja a főszerkesztő-helyettes, akinek káptalan a feje —, ő az utolsó görbe miligyertya-mártogató. Előtte Král Panni nénit adtuk, az utolsó körmöci rátétes pitykéző asszonyt.

Szót kér az egyik rovatvezető.

— Akkor most talán adhatnánk az utolsó pesti gázlámpa-gyújtogatót...

— Utolsó pesti gázlámpa-gyújtogató kétszer is volt. Egyszer amikor utoljára fölgyújtotta, egyszer, amikor utoljára leoltotta.

— Esetleg az utolsó dongás guzlica faragót — vélemezi egy főmunkatárs.

— Volt utolsó dongás guzlica faragó. Dongátlan is.

— Utolsó kékfestő?

— Volt.

— Utolsó zöldfestő?

— Az is.

Főmunkatárs föladja, olvasószerkesztő próbálkozik.

— Utolsó lakodalmi verbunkos tortadíszítő?

— Volt.

— Utolsó hadi kelevéz hegyező?

— Nagyon volt.

— Díszmente-zsinórozó?

— Adtuk.

— Utolsó pillangós papucs lepkéző?

— Tuk.

A főszerkesztő a fejéhez kap.

— Értsétek meg, nem maradhatunk szégyenben, a többi lap már biztosan megtalálta a maga negyedévi kihaló mesterségét... Találjunk ki egy új kihaló mesterséget! Mit szólnátok például ahhoz, hogy: utolsó faszenes biriznaégető?... Ez biztosan jó, mert ilyen szakma nincs, nem is volt, majd néhány másikból montírozzuk össze.

Bánatosan rázza meg a fejét a mindenre emlékező főszerkesztő-helyettes.

— Faszenes birizna-égetés tényleg nem létezik... de mi már írtunk arról is.

Kürti András

Hivatalos nyelv

A nyelvészek — mint olvasom — sokat tesznek azért, hogy a hivatalos nyelv egyszerűbb és érthetőbb legyen. Még egy kézikönyv is megjelent e tárgyban. A Pénzügyminisztérium Államigazgatási Szervezési Intézete és a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Intézete összefogott és kiadott egy nagyon hasznos segédkönyvet: az ügyfelek és édes anyanyelvünk védelmében.

A kezdeményezésnek szívből örvendek, mert én is azok közé tartozom, akik első olvasásra sohasem értenek meg egy rendeletet. Sőt, még második olvasásra sem. Ha több ízben átrágom magam a szövegen, akkor már kezdem érteni, és olyankor nagyon büszke vagyok magamra. De nem sokáig. Mert jön valaki és azt mondja: „Ezt nem így kell érteni, mert a rendelet tulajdonképpen..."

Kezdhetem az egészet elölről.

Ismételten hangsúlyozni kívánom: tisztelem és becsülöm a nyelvészek kezdeményezését, de azért egy kicsit pesszimista vagyok... Véleményem szerint sokkal nagyobb eredményt érhetnénk el, ha a tisztviselőket arra buzdítanánk, tegyenek nyelvvizsgát hivatalosnyelvből. Középfokút és felsőfokút.

A középfokú hivatalosnyelv-vizsga dolgozataiba még becsúszhat egy-egy közérthető mondat, világos magyarázat, de a felsőfokú hivatalosnyelv-vizsgánál ilyesmi már nem fordulhat elő. A vizsgázóknak egy óra alatt kell megfogalmazniuk egy teljesen érthetetlen rendeletet, az összes alpontokkal és kivételekkel együtt.

Namármost azok, akik sikeresen vizsgáztak hivatalosnyelvből, kapjanak nyelvpótlékot. Havonta ötszáz forintot. De lehet több is, én nem sajnálom a pénzt. Aki leteszi ezt a felsőfokú vizsgát hivatalosnyelvből, az megérdemli a fizetéstöbbletet.

Aztán létre kellene hozni egy hivatalt, ahol csak olyanok dolgozhatnának, akiknek már megvan a felsőfokú vizsgájuk hivatalosnyelvből.

S most jön a javaslatom lényege. Ebbe a hivatalba ügyfél be nem teheti a lábát. Minek is tenné, úgysem értene egy szót sem az itt folyó munkából. Akkor minek ez a hivatal? — kérdi most a kedves olvasó. Megmondom: ezzel a módszerrel sikerülne megszabadítani a többi hivatalt azoktól az emberektől, tisztségviselőktől, akik zavarosan fogalmaznak, bonyolult, félreérthető intézkedéseket hoznak és ha a rádió vagy a televízió interjút készít velük, képesek hosszan beszélni a semmiről, de azt nagyon okosan.

A hivatal fenntartása és a nyelvpótlék csak látszólag költséges. Valójában sokkal olcsóbban jönnénk ki, ha ezek a hivatalosnyelven beszélő emberek nem szétszórva dolgoznának az országban, hanem egy helyen. Ők is jól járnának, mi is.

A nyelvpótlékkal és a hivatallal kapcsolatos rendelet megszövegezését már elkezdtem.

Azt hiszem jó lesz. Egy szót sem értek belőle.

(mikes)

Szereti a sajtot?

Szigonyi Annamáriánál lustább kölyköt nem hordott hátán a föld. Első kereskedelmibe jártunk mind a ketten, vért izzadtam, hogy beleverjem a leckét. A világon semmit sem tudott. Nem tudott megoldani egy elsőfokú egyismeretlenű egyenletet, nem tudta, kik voltak a gepidák, nem sejtette merre folyik a Kongó. Az egyszeregyet se tudta.

Szigonyit mérhetetlenül nem izgatta az intő, a szidás. Ha könyörgőre fogtam, hogy írja meg a leckét, vállat vont: „Írd meg te, neked fontos, hogy átmenjek”.

És ez igaz is volt. Szigonyi ősz atyja, egy kövér sajt-nagykereskedő, gazdag jutalmat ígért, ha fáradozásaim eredménnyel járnak, és Annamária átcsúszik a vizsgán.

A gazdag jutalomra gondoltam, amíg megragasztottam Szigonyi helyett a mértani testet, rajzoltam a térképet és elkönyveltem a három bála gyapot költségeit, fuvardíját és biztosítását. Mennyit fog fizetni Szigonyi papa egy évi munkámért? Legalább tíz pengőt. Odaadom édesanyámnak. Vegyen rajta magának egy pár cipőt, apunak egy inget. És ha marad belőle... a Corvinban láttam egy pingpongkészletet, ötven fillérért... De az is lehet, hogy húsz pengőt fizet, vagy harmincat... Úristen, harmincat! Na, gyerünk Szigonyi, mikor kötötték meg a vasvári békét? Holnap felelni fogsz történelemből. Ha nem tudod, agyonváglak.

Szigonyi levizsgázott. Átment mindenből.

— Menj be apuhoz az üzletbe, — mondta —, fizetni akar neked.

Az üzlet a József körúton volt. Fényes üvegkirakatát malomkerék ementálik, kövér, gömbölyű, piroshéjas eidamik, és százféle, ismeretlen, ínycsiklandó csemege töltötte meg. Ezekből én csak a trappistát ismertem. Nagy ritkán vettünk a Párizsi Áruházban 96 fillérért egy kilós, kerek sajtot és ebből édesanyánk papírvékony szeleteket osztott.

— Ja, te vagy? — mondta a kövér Szigonyi papa. — Szereted a sajtot?

— Igen — válaszoltam. — A testvéreim is. A szüleim is.

— Akkor jó. Mert gyereknek nem való pénz. Mire kellene neked? Pista, adjon ennek a gyereknek annyi sajtot, amennyit elbír.

Amikor letettem a konyhaasztalra a kosarat, édesanyám első tekintete rémült csalódás volt. Ő is, szegény, a pár pengőt remélte, gondolatban százfelé osztotta. De a sajt lenyűgöző volt. Olyan lett a konyhaasztal, mint egy boldog Mikulás-kirakat. A parenyica füstölt karikái, a kockasajtok, krémsajtok, rokfort, ementáli, az ezüst és piros csomagolópapírok, cimkék, karikák, tömbök, rengeteg, rengeteg!

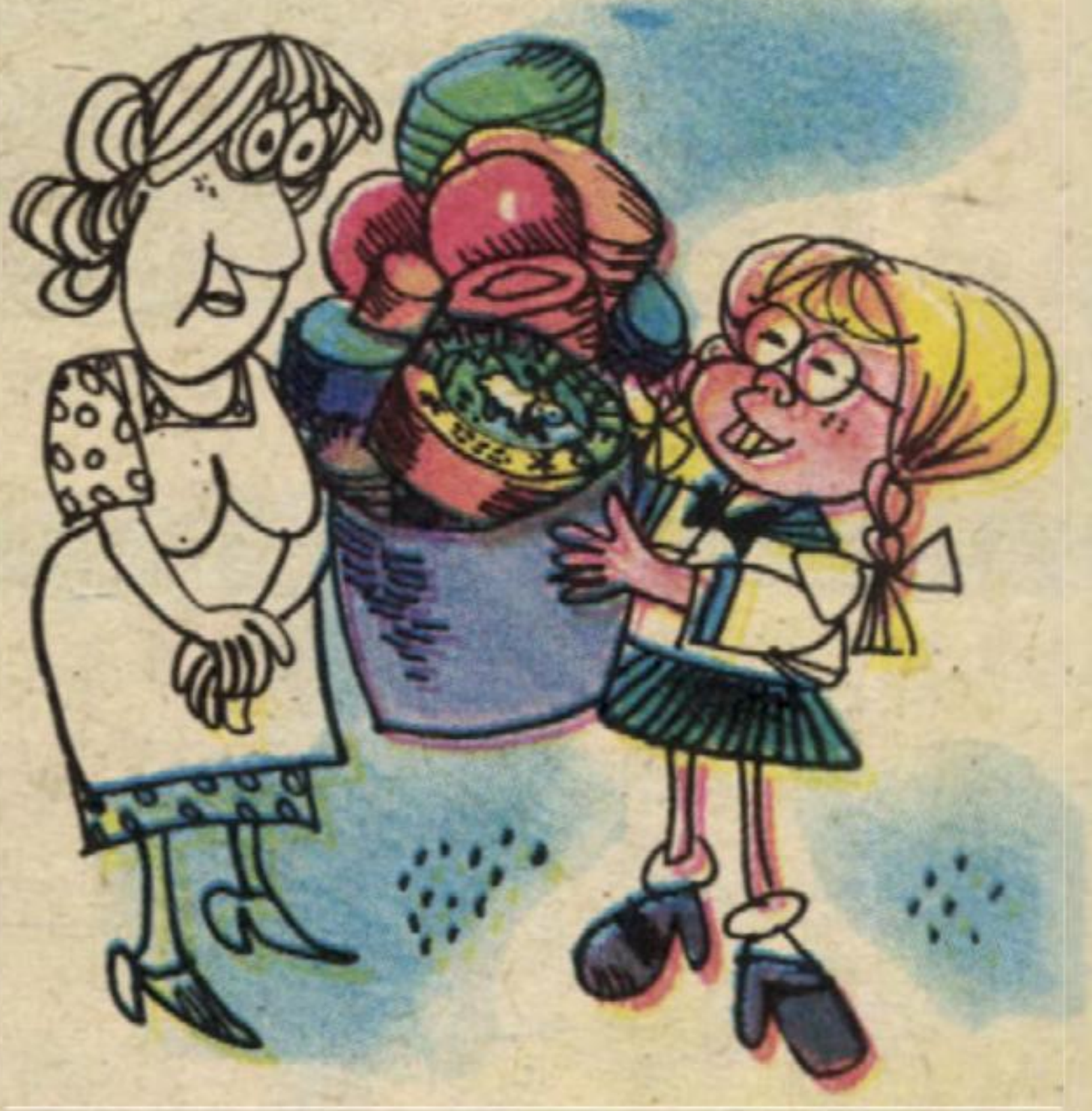

Vacsorára sajtot ettünk. Papírvékony szelet kenyéren tenyérnyi sajtdarabokat. Ebből is, abból is vágtunk, elbűvölve, nevetve, amennyi belénk fért. Apám is jókedvű volt, diákkori csavargásairól mesélt. Hollandiáról, ahol ilyen gömbölyű, piros eidami sajtok vannak, Franciaországról, ahol minden étkezést sajttal fejeznek be. Márvány tálon húszféle sajt, felszeletelve, tessék, tessék, *messieurs, mesdames, un peu du fromage*... És Olaszország! Ahol a levesbe is reszelt parmezánt tesznek és a makaróni!

A sajt csupa fehérje! Vitamin! Pótolja a tojást, a húst! A törökök közmondást is tudnak róla: Pejnir ekmek, hazir jemek! Vagyis, akinek sajtja és kenyere van, az nem éhezik! Gazdagok leszünk és jóllakottak!

Másnap reggelire is sajt volt.

Ebédre sajtos metélt.

Estére sajt.

Következő reggel sajt.

Ebédre főzelék rántott sajttal. És nem csak egy kis szeletke. Tessék. Van bőven.

Pedig másnak is juttattunk a sajtból. Például szomszédasszonyunknak, a szívbeteg Lizi néninek átvittünk egy gyönyörű darab ementálit. Lizi néni hálából rögtön kikelt az ágyból, levitte a sajtot, megmutatni a házmesteréknek. A házmester elmesélte a háziúrnak. Estére üzent az ügyvéd, hogy ha ilyen jól megy nekünk, emelni fogják a házbérünket.

Az iskolai évzáró előtt édesanyánk azt javasolta, hogy az idén ne vegyünk tanárnőinknek virágot. A hat és tízfillérek előteremthetetlenek voltak. De itt a sajt. Mária néninek, Gizi néninek adjunk át egy szép csomagocska sajtot. Nézzétek, milyen szépen összekészítettem... Komoran indultunk az iskolába, kezünkben a szalagocskákkal átkötött sajtszeletekkel. Nem fogunk Gizi néninek közröhejre sajtot adni. Az első kapualjba beálltunk és magunkba tömtük a csemegét.

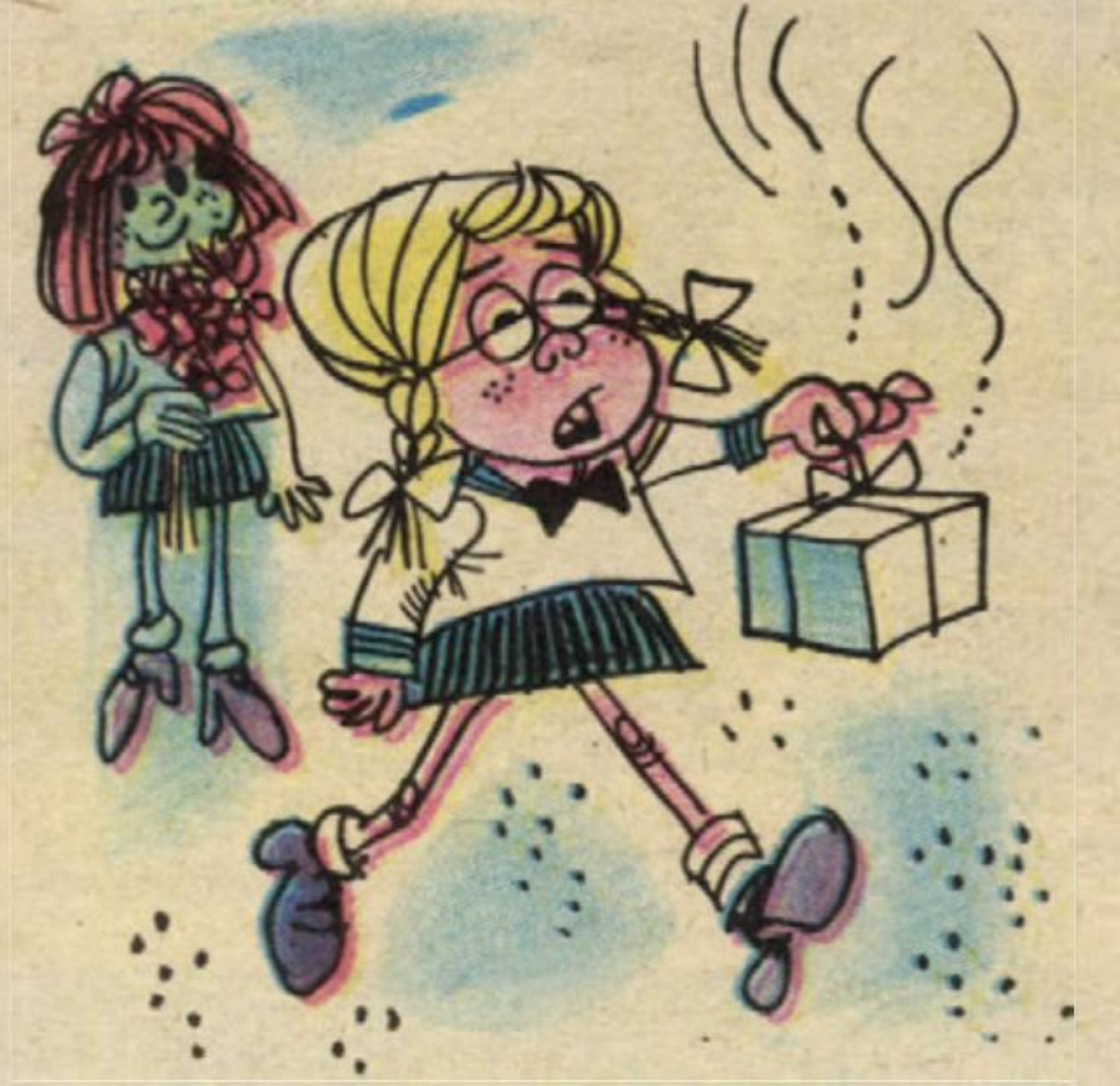

Pedig akkor már utáltuk a sajtot. Spenótra vágytunk, málnaszörpre, galuskára, retekre, hagymára, mákosmetéltre, mindenre, csak sajtra nem.

— Csak te lehetsz olyan hülye, — mondta keserűn Zsóka húgom —, ha rád nézek már sajtízt érzek a számban.

De hiába. Otthon még mindig sajt volt a menü, tápláló kincs, dús fehérje. Persze ravaszul elrejtegetve, krumpli alá, zöldbab alá, de mindig sajt.

Egy nap viszketni kezdtem. Piros foltok, vízhólyagok, szúnyogcsípésszerű kiütés támadt, hol a nyakamon, hol a kezemen. Azután egészen elborított. A szemem is bedagadt, az ajkam öklömnyi lett.

Az iskolaorvost még benn találtam a suliban.

— Csalánkiütés. Ritka ronda. Mit ettél össze?

— Sajtot.

— Mennyit?

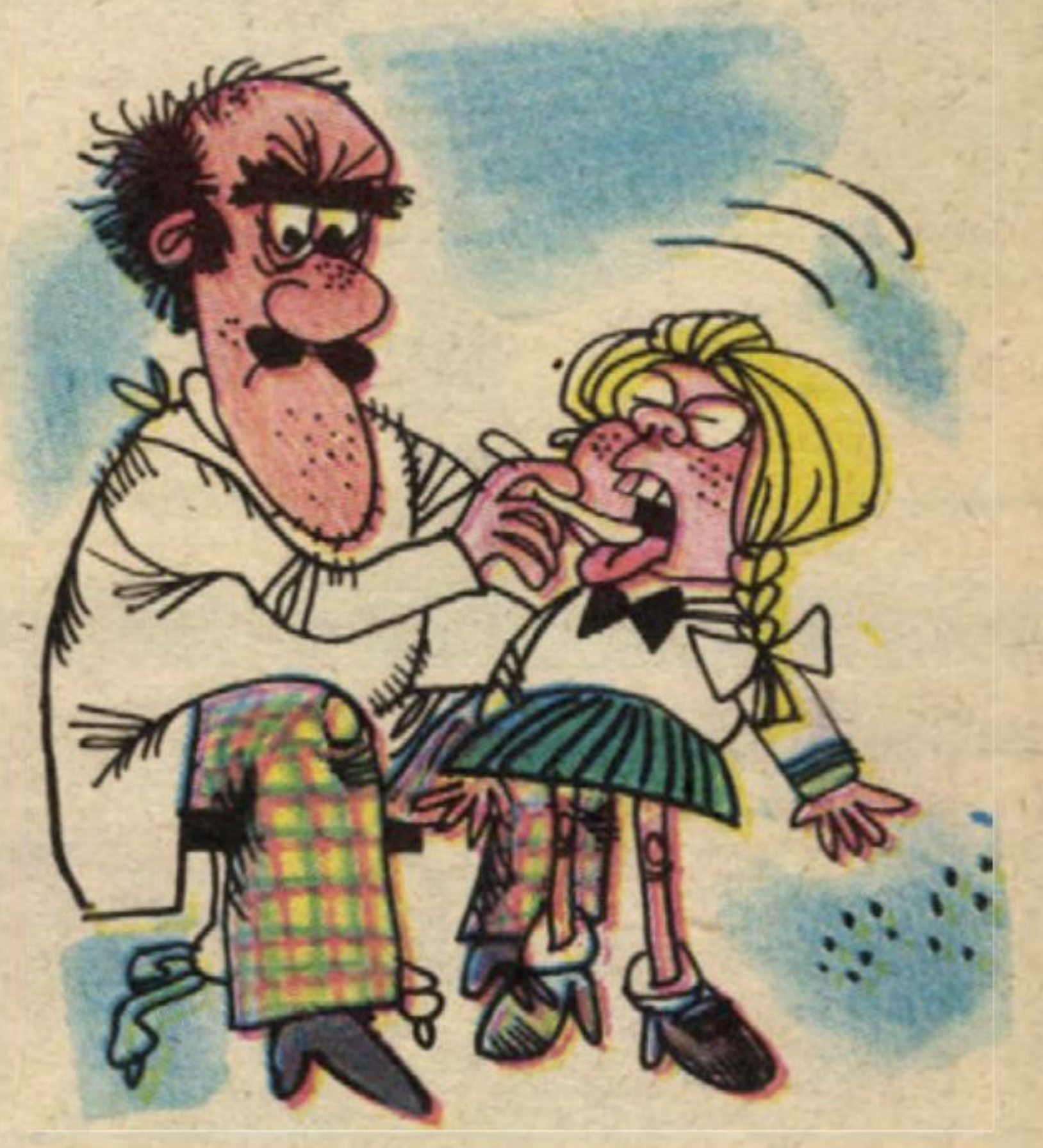

— Körülbelül két kilót.

— ?????

— Összesen. Mi mindig azt eszünk. Három hete. Reggel, délben, este.

— Fiam, te nem csak csalánkiütéses vagy, hanem hülye és szemtelen. A három baj közül, csak az elsőt tudom gyógyítani. Ebből az orvosságból vegyél be naponta hat szemet...

Este két kishúgom dühös irigységgel nézte vacsorámat. Egy főtt krumplit és egy bögre keserű teát.

— Mindig neki van szerencséje — mondta Zsóka és könnyeivel sózta az amúgyis sós rokfortot.

A következő évben nem vállaltam Szigonyit.

Új tanítványomat Bertalan Eszternek hívják. A papájának lekvárnagykereskedése van.

Fehér Klára

ARATÁS

Franyó István rajza

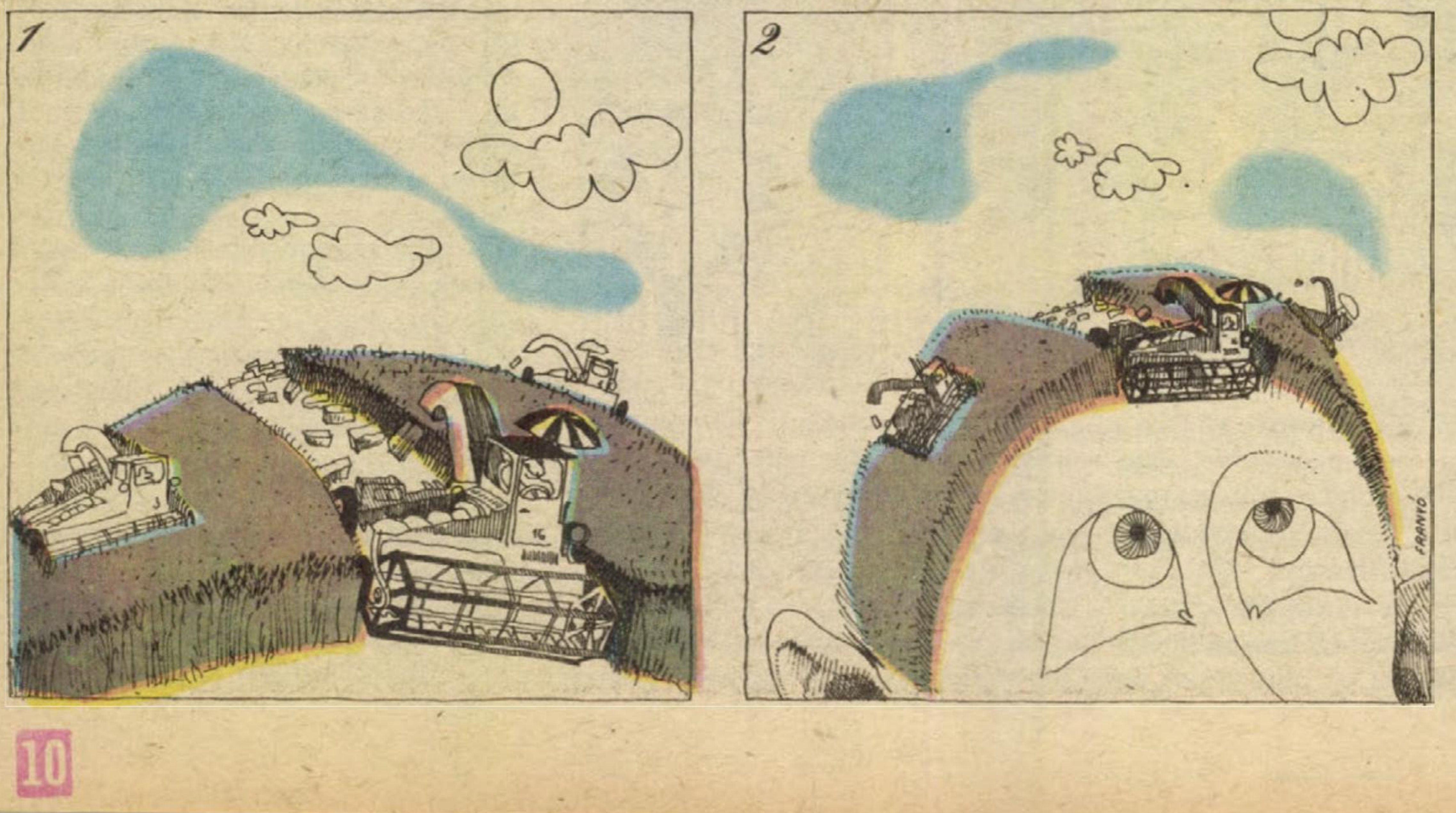

AKADÁLY

Danny Weaver, moretoni kertész új szobát akart építeni a házához. Húsvét után kiszaladt, hogy megnézze, halad-e a munka. Nem haladt. A kőművesek békésen üldögéltek a fűben, egyikük-másikuk még pipázott is.

— Mi van? — tört ki Weaver. — Miért nem dolgoznak?

— Idehallgasson — mondta a pallér. — Nagyon érdekes dolog történt. Az ünnepek alatt egy rigó fészket rakott a betonkeverőbe és már ül is a tojásain.

Ebben maradtak.

Talán egyetérthetünk abban, hogy ez gyönyörű dolog.

Vagy ne adjunk tippeket a magyar építőiparnak?

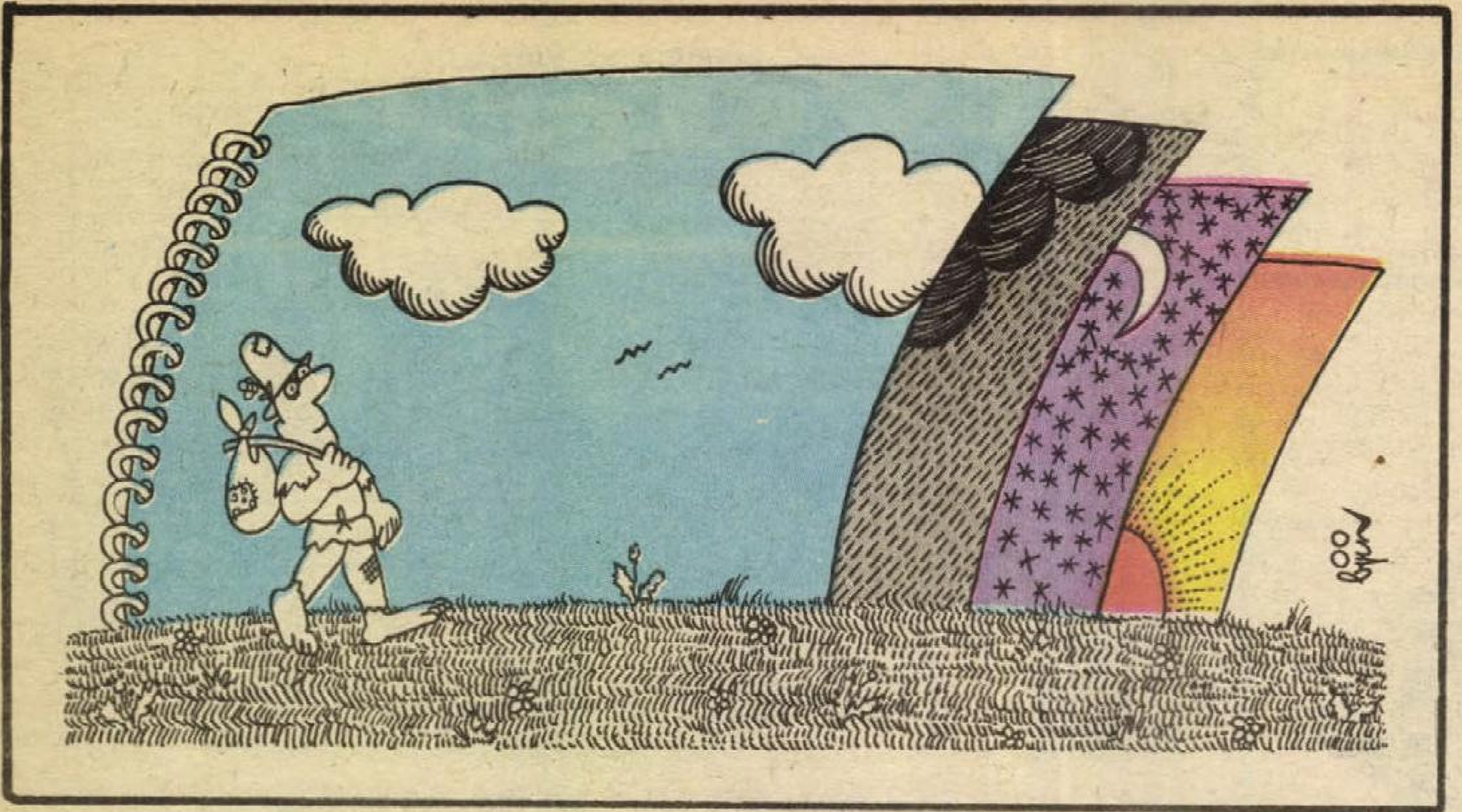

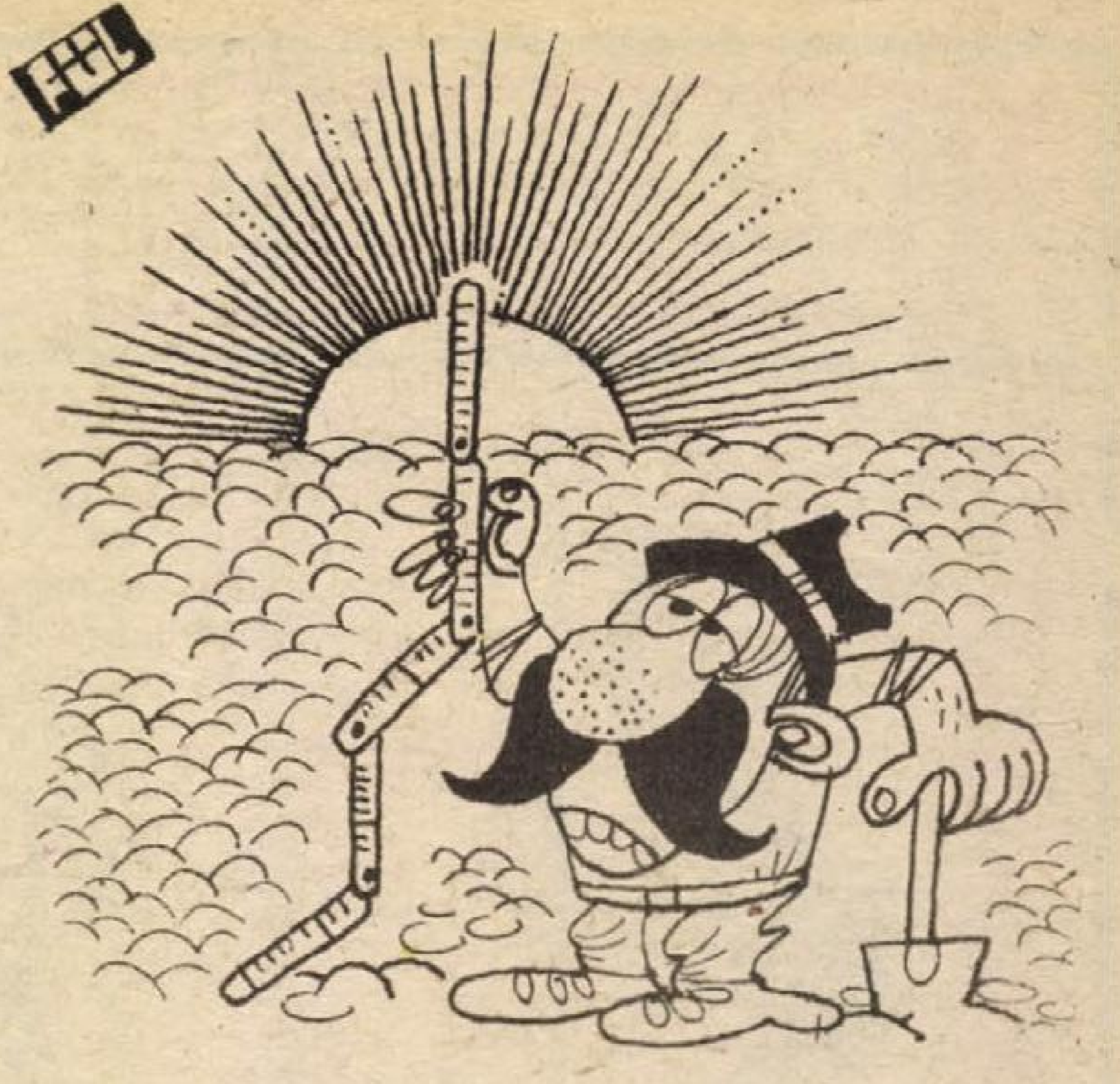

ÉGBOLT

BALÁZS-PIRI
FÜLÖP
BRENNER
DALLOS
SZÜR
LEHOCZKI

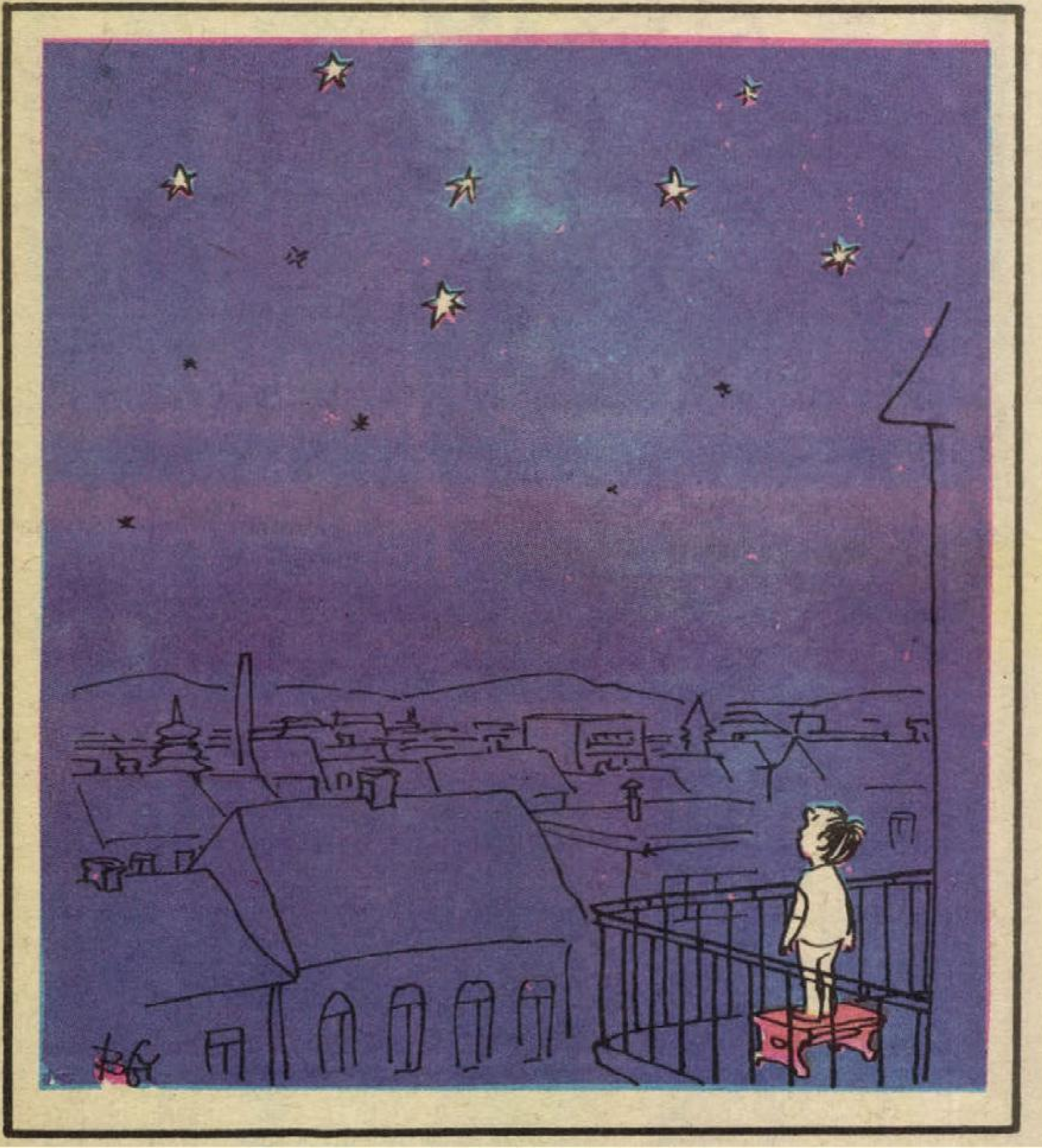

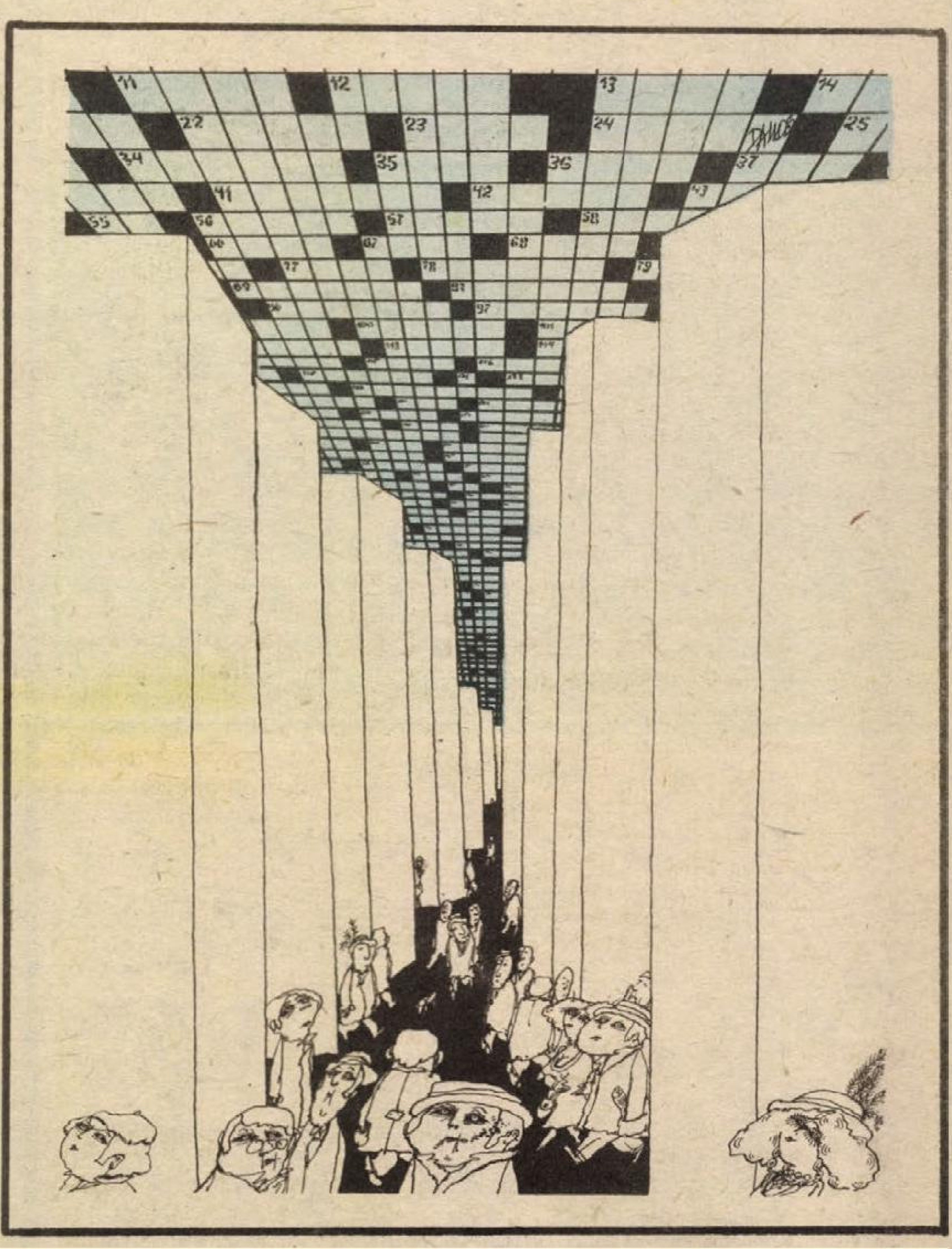

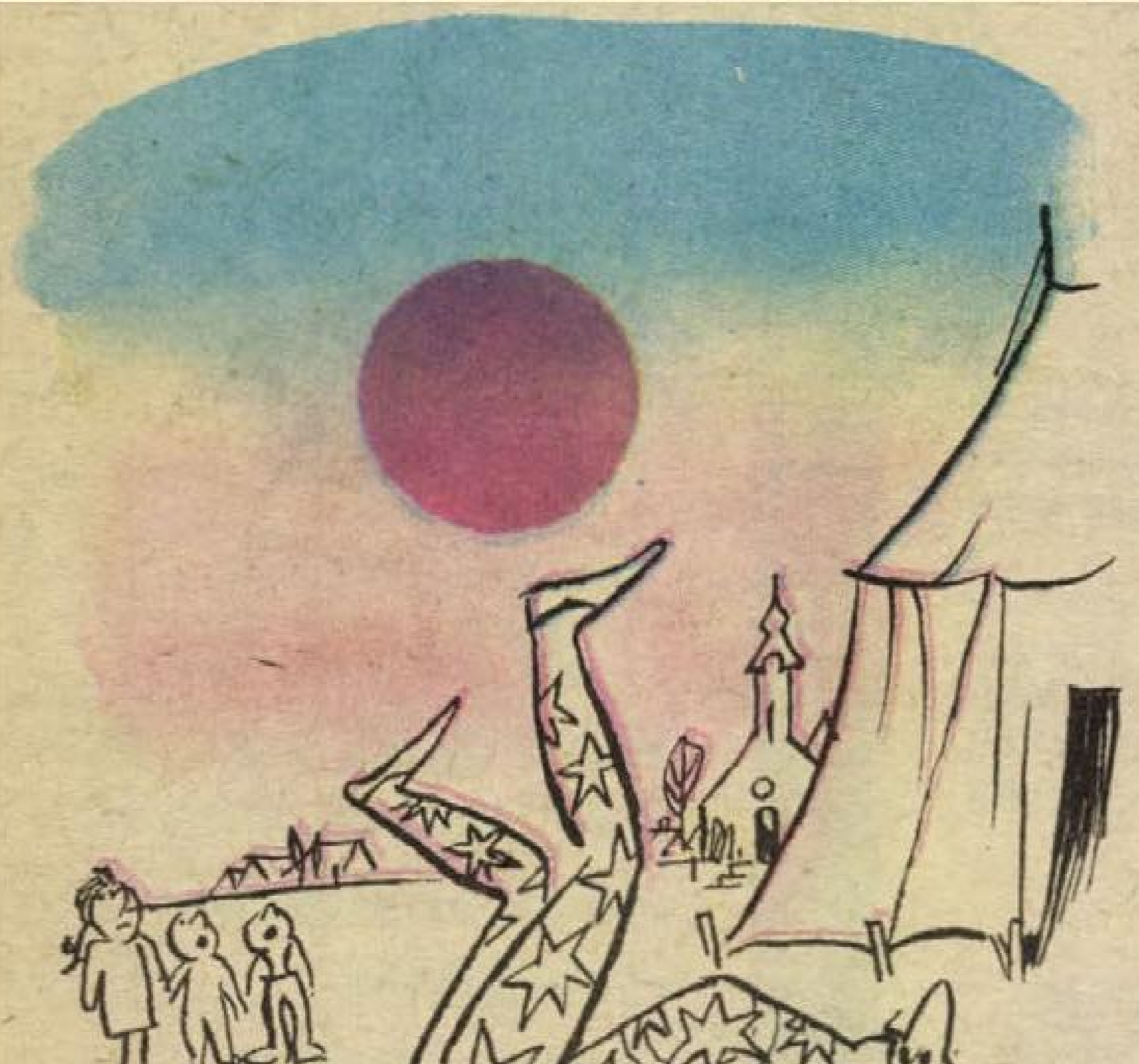

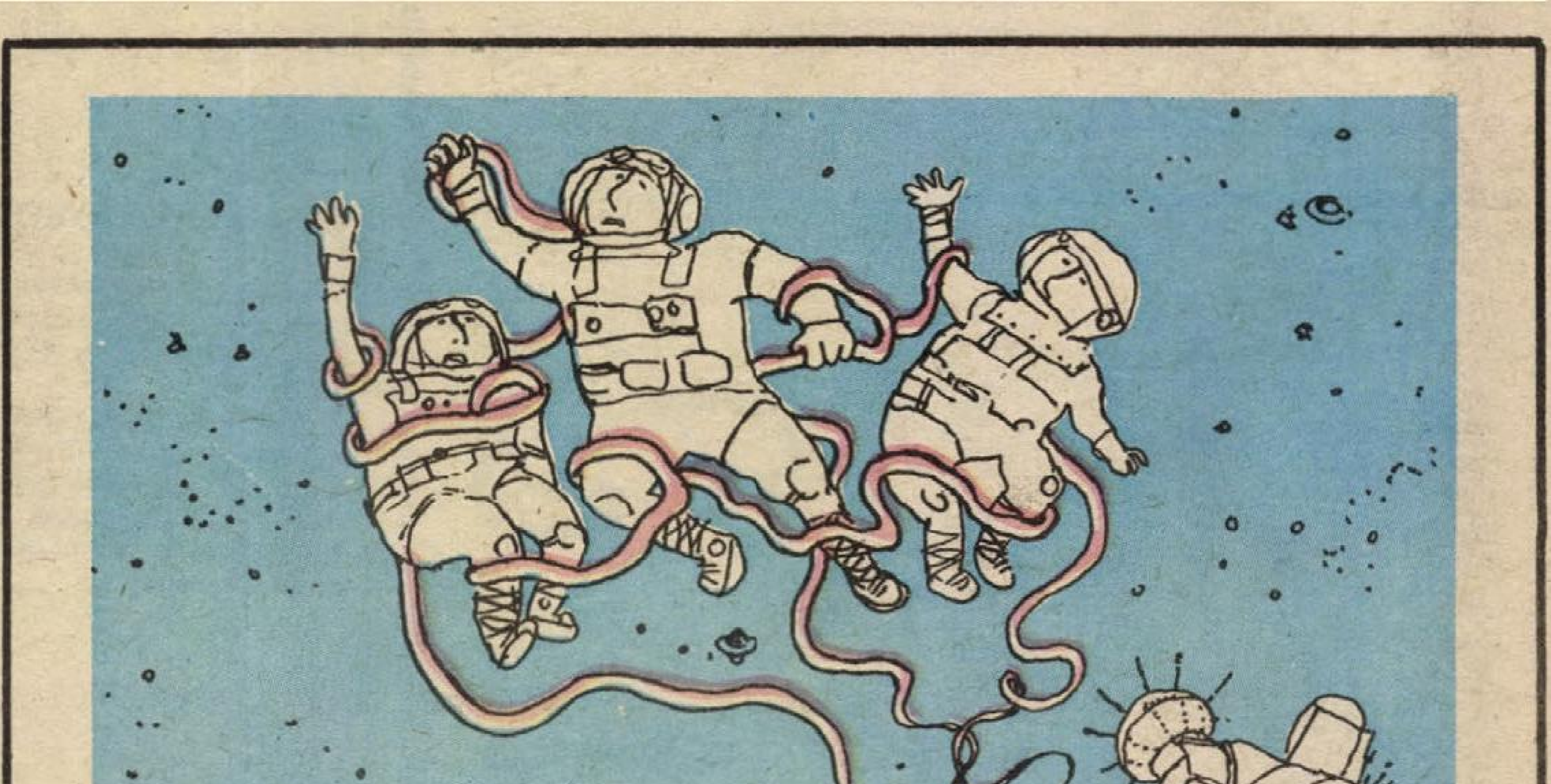

IMPORT HUMOR

CSALÉTEK

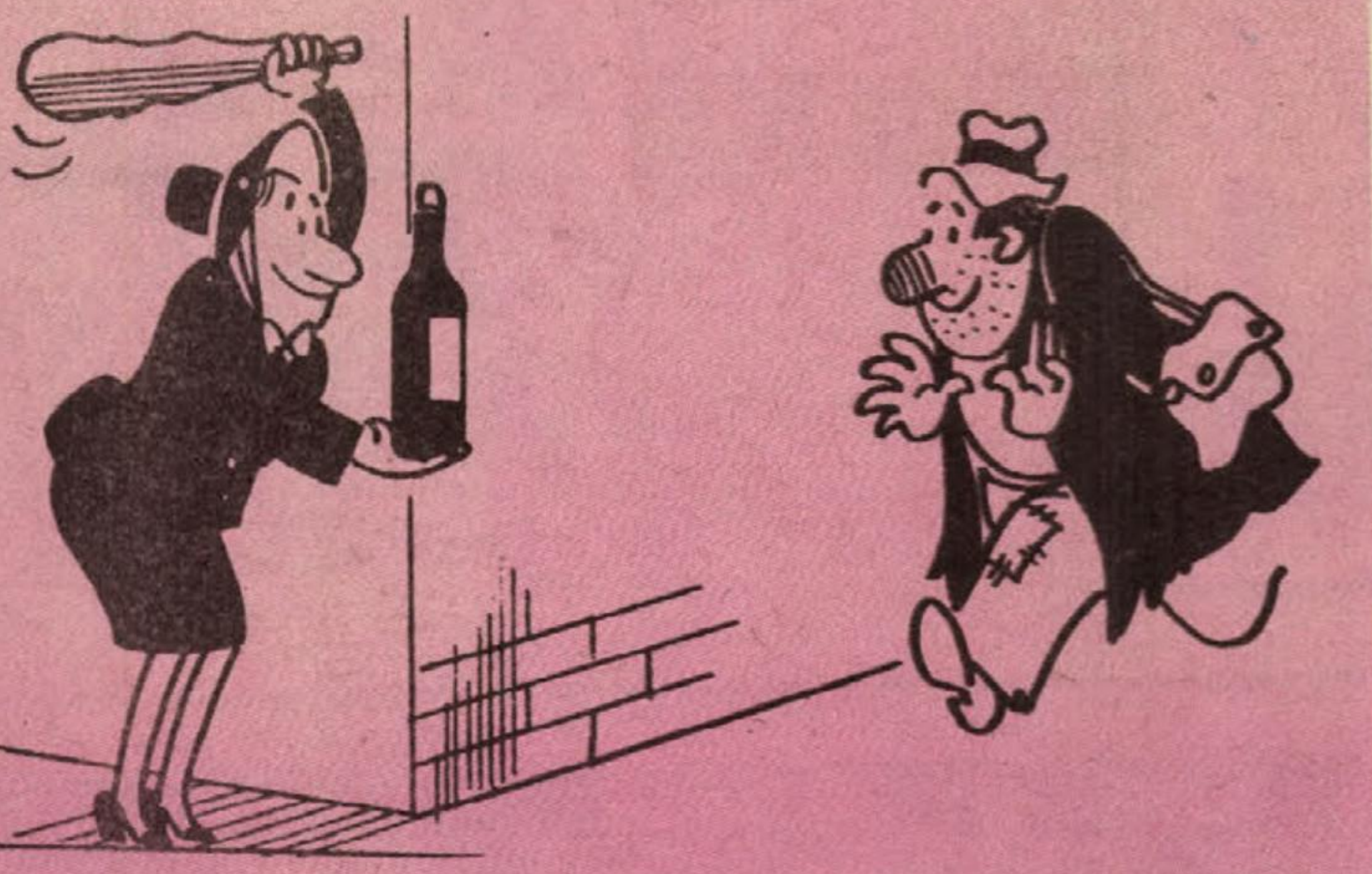

AZ ÉLETMENTŐ ÉLETÚTJA

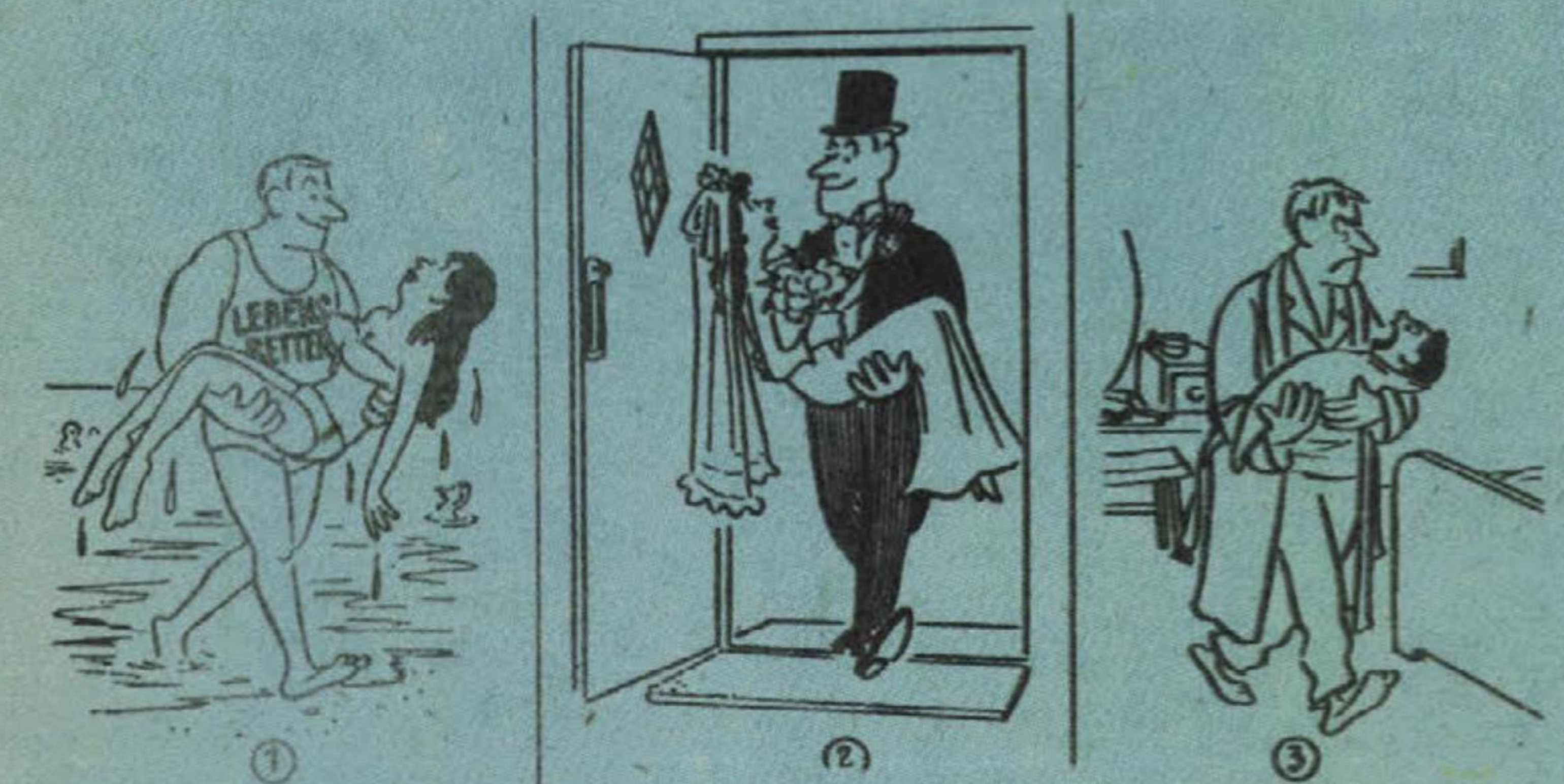

FÜTTYKONCERT

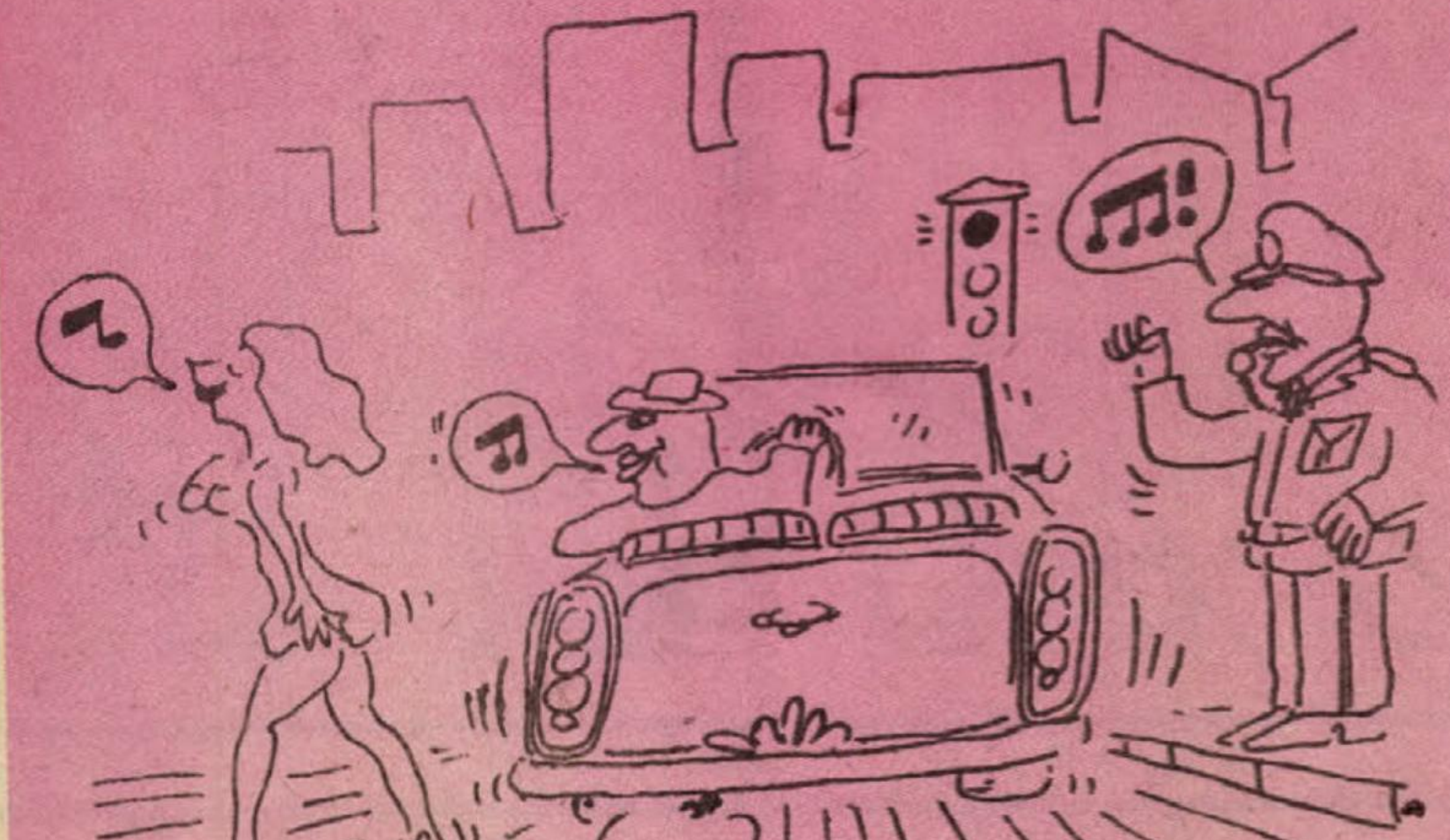

AZ ARÉNÁBAN

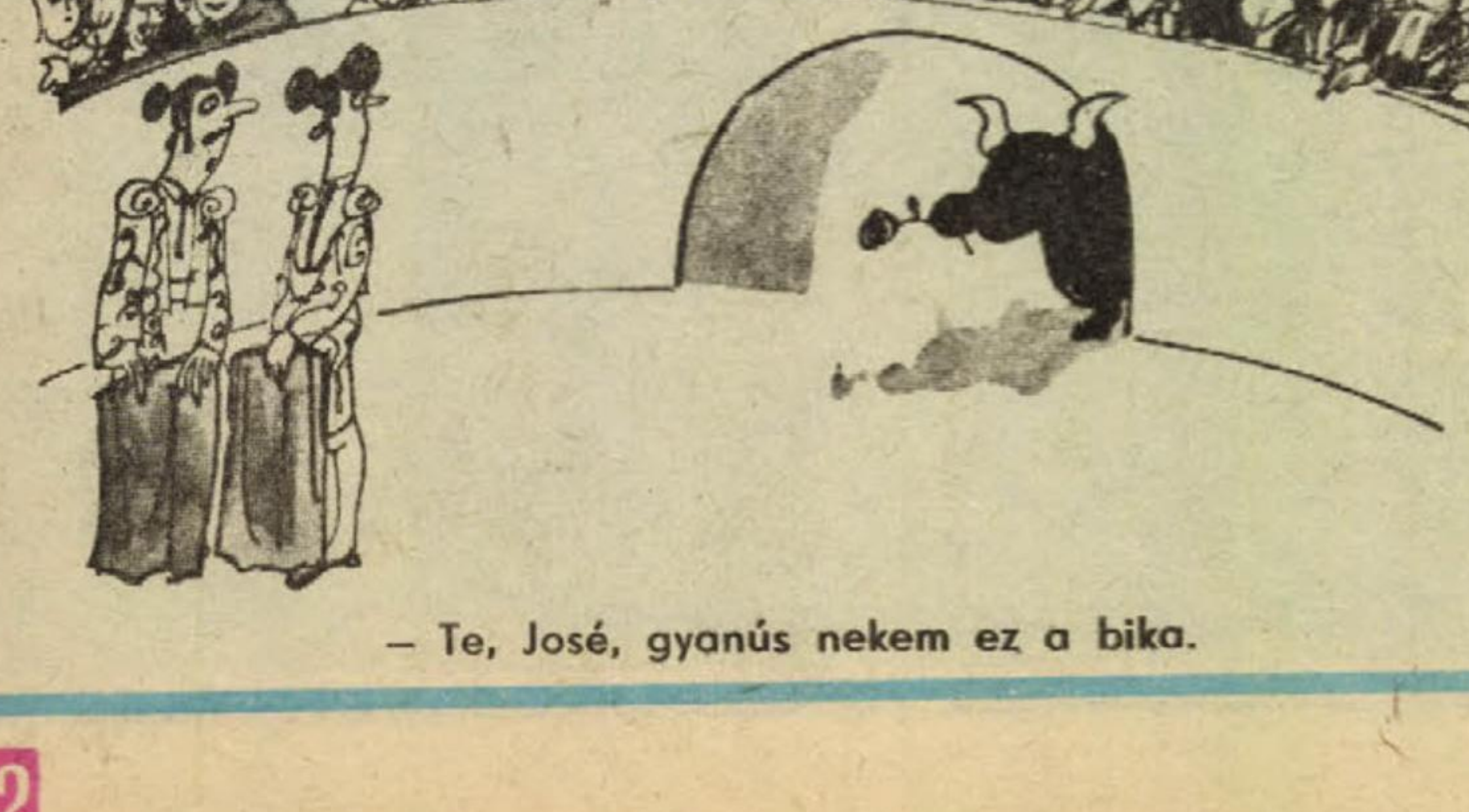

– Te, José, gyanús nekem ez a bika.

TAKARÉKOS VÁLLALAT

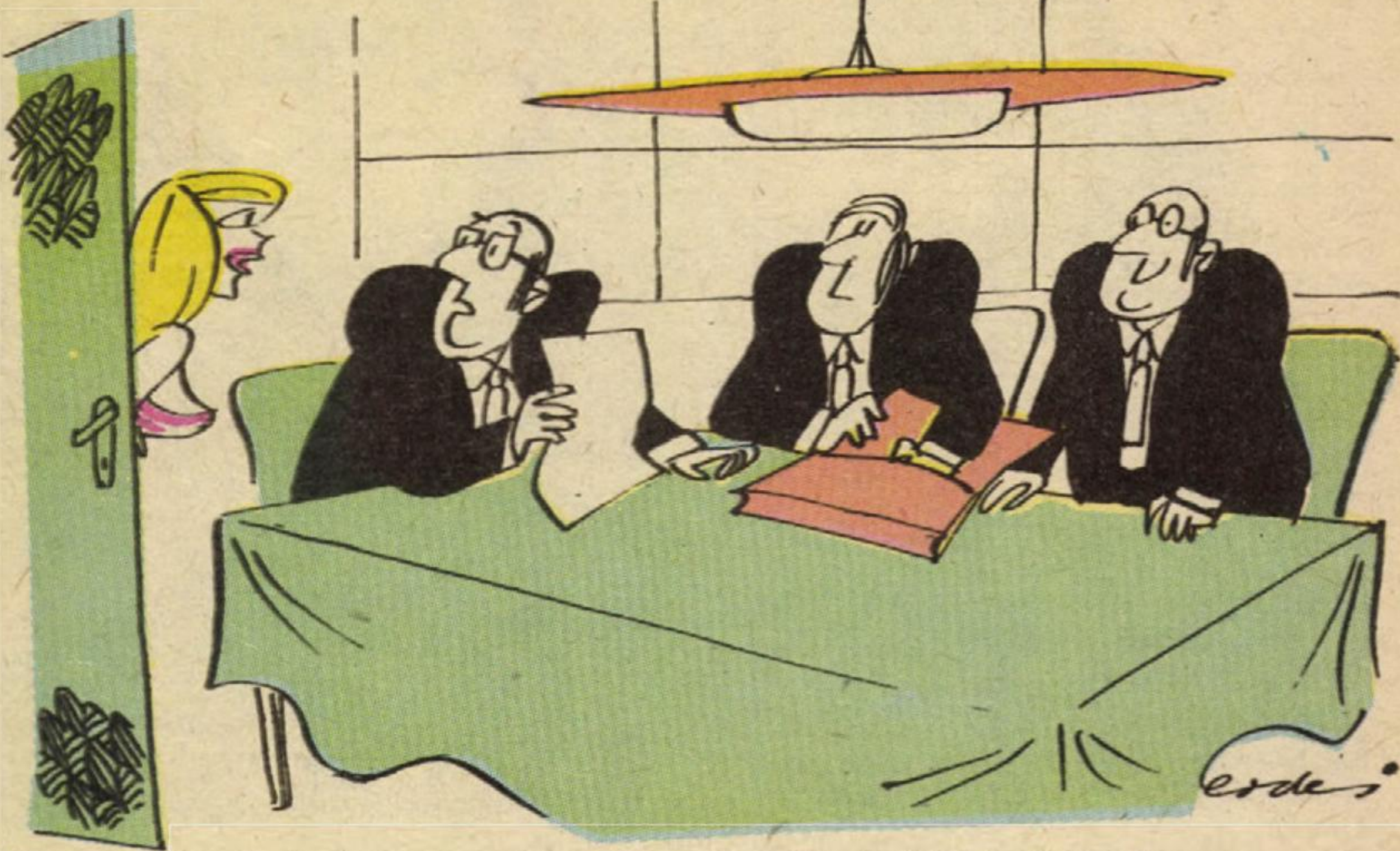

– Ha fekete kell, nálam kettőötvenért kaphatnak.

PÉNTEK 11 ÓRA

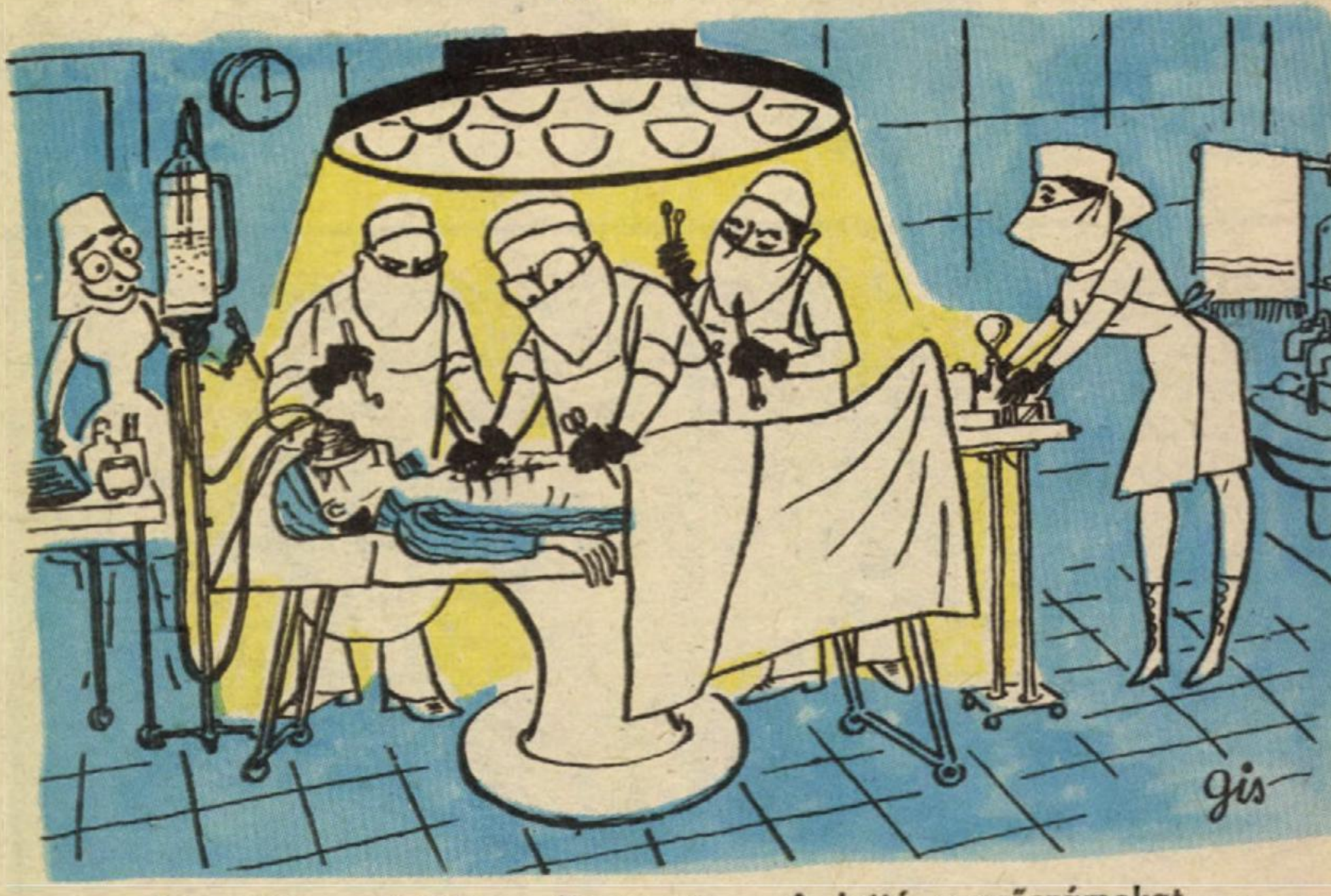

– Érszorítót... Szikét... Tampont... A lottó nyerőszámokat....

ÚJÍTÁS

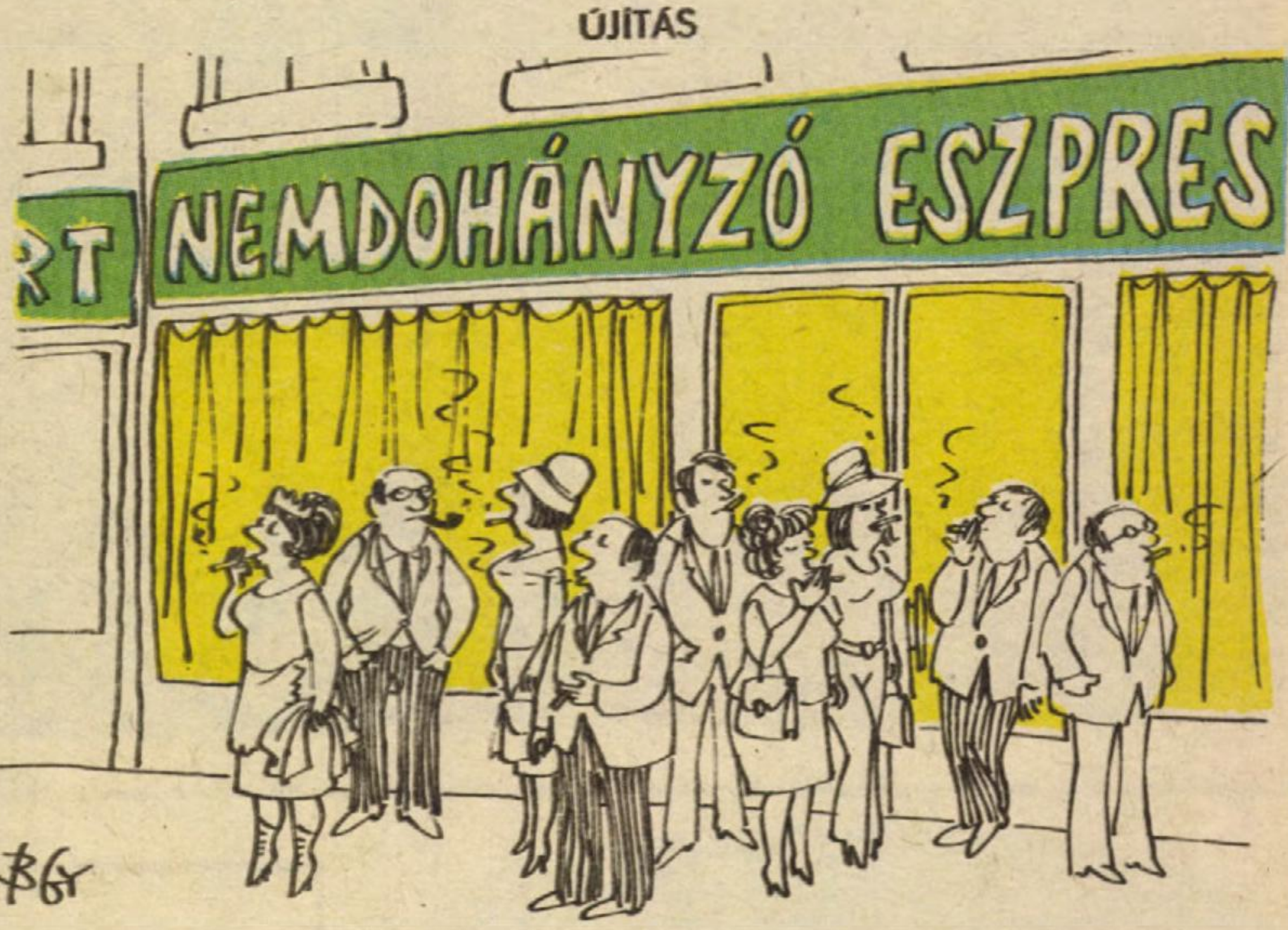

FÁJDALOM

Golda Meir, Izrael ex-miniszterelnök-asszonya az emlékiratait állítja össze. Egy fájdalmas emlék:

„Amikor Ben Gurion kormányának tagja voltam, a miniszterelnök egyszer így szólt hozzám: »Golda, maga az egyetlen igazi férfi a kabinetben.« És ezt bóknak szánta...”

HIRDETÉS

VIKUV

MÉLYFÚRÁSI SZAK- ÉS SEGÉDMUNKÁSOKAT

változó munkahelyre

FELVESZÜNK.

Személyes jelentkezés
szombat kivételével,
a szükséges iratokkal,
a Vízkutató és Fúró Vállalat
üzemvezetőségénél,
Cegléd, Rákóczi út 72.

SZILÁNKOK

SZÉP PROGRAM

— Vasárnap összejöhetnénk. Egyedül nem az igazi. Unatkozzunk kettesben.

NYUGDÍJAS

— Örülünk, hogy Lajos bácsi a nyugdíjazása után is ilyen gyakran bejár hozzánk az üzembe.

— Tetszik tudni, alacsony a vérnyomásom, jót tesz egy kis mérgelődés a sok állásidő és a nyersanyaghiány miatt.

MAI IDŐK

— Nézze Pista, ez az első találkozásunk, ne legyen tolakodó. Egyelőre feleségül megyek magához, de semmi több...

REKLÁM

Fehér hajú bácsi nyit be a presszóba. Kinyitja a táskáját. Néhány fésű, tükör, cipőfűző van benne. Minden asztalhoz odalép és így kínálja a portékáját:

— Tessék, tessék, tőlem vásároljanak! Az ország legkisebb áruháza!

ILYEN IS VAN

— Szabad a taxi?

— Tessék. Szálljon be.

— A Nyugati pályaudvarhoz legyen szíves. Dupla borravalót kap, ha nem hajt gyorsan...

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Miért ilyen rosszkedvű?

— Most jövök a válóperi tárgyalásomról. Annak idején sokan figyelmeztettek, hogy azok a házasságok előbb-utóbb felbomlanak, ahol nagy a korkülönbség. Sajnos, a jóslat bevált.

— Mennyi korkülönbség volt kettőjük között?

— Két héttel voltam idősebb a feleségemnél.

— Nem csekélység. Ez a korkülönbség meghatározza az életszemléletüket, az érdeklődési körüket. És mi volt a váló ok?

— Házasságtörés. Semmi kétség. Tévedés kizárva. Tettenérés. Világos nappal.

— Képzelem, mit érezhetett.

— Képzelheti. De nem tagadhattam le semmit. A feleségem ránk törte az ajtót.

TERVEZGETÉS

— Időm van elég, kiabálni én is tudok. Táncdalénekes szeretnék lenni. Jól jönne egy kis kiegészítés a nyugdíjhoz — mondta a hetvenéves Lajos bácsi.

SZÓRAKOZÁS

— Ön komoly, felnőtt ember létére tűri, hogy ez a zöldfülű srác megpofozza?

— Olyan kevés nálunk a játszótér. Neki is kell egy kis szórakozás...

SZERENCSE

Brahovácz büszkén meséli:

— Én nem fárasztom magam azzal, hogy négylevelű lóherét találjak. Megelégszem a könnyen elérhető háromlevelűvel is. Ilyen a természetem. Kell ennél nagyobb szerencse?

Galambos Szilveszter

TÜCSÖK és BOGÁR

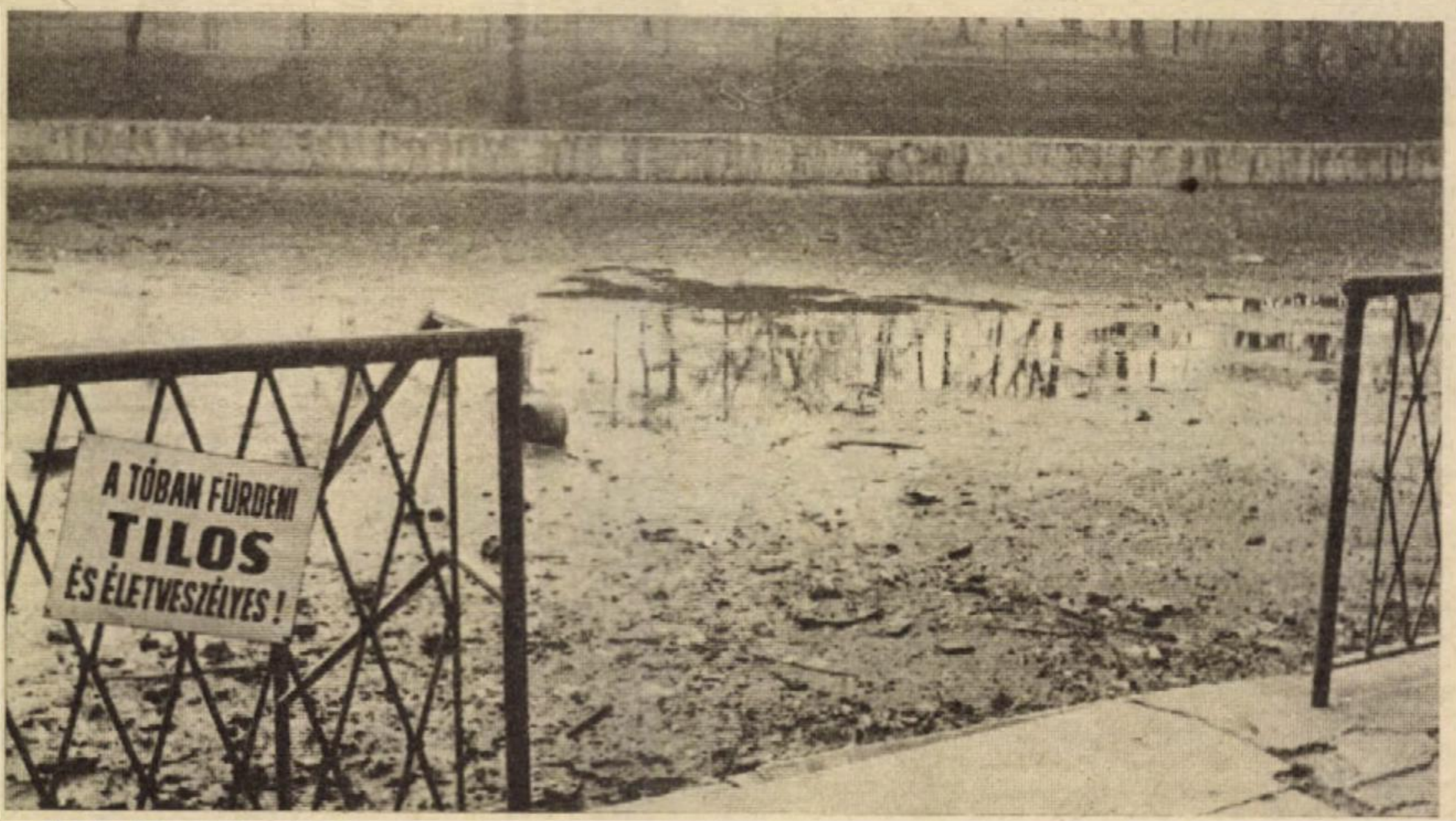

De még mennyire!

(Az Asztalos János Ifjúsági Parkban fényképezte Gombos Andrea)

Az ittas állapotban elkövetett hajólopás a bíróságon folytatódik majd, miután az ügyet vádemelési javaslattal átadták az ügyészségnek.

Vagyis újra berúgnak és a törvény színe előtt lopják tovább a hajót?

(A Népszavában fedezte fel Rojkó Annamária)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

A kamaszok lehetőleg ne egyenek fűszerest, tartózkodjanak sokat a levegőn, hajukat az arcból kifésülve viseljék (ha hajlandók) és természetesen rendszeresen mossanak hajat.

Esetleg néha egy-egy soványabb hentest, vagy patikust...

(A Nők Lapjából ollózta Schiff Judit)

Bőséges volt a felhozatal főzelékfélékből is. A friss spenót és sóska kilóját 20 — a paraj kilóját 14 forintért árulták. 4.40—5,60 forint közötti áron idei karalábét is vásárolhattak a fogyasztók. A kara-

Őrizzük nyelvünk tisztaságát. Tetszik látni, magyarul még a spenót is olcsóbb!

(A Zalai Hírlapban fedezte fel Szili József, pécsi olvasónk)

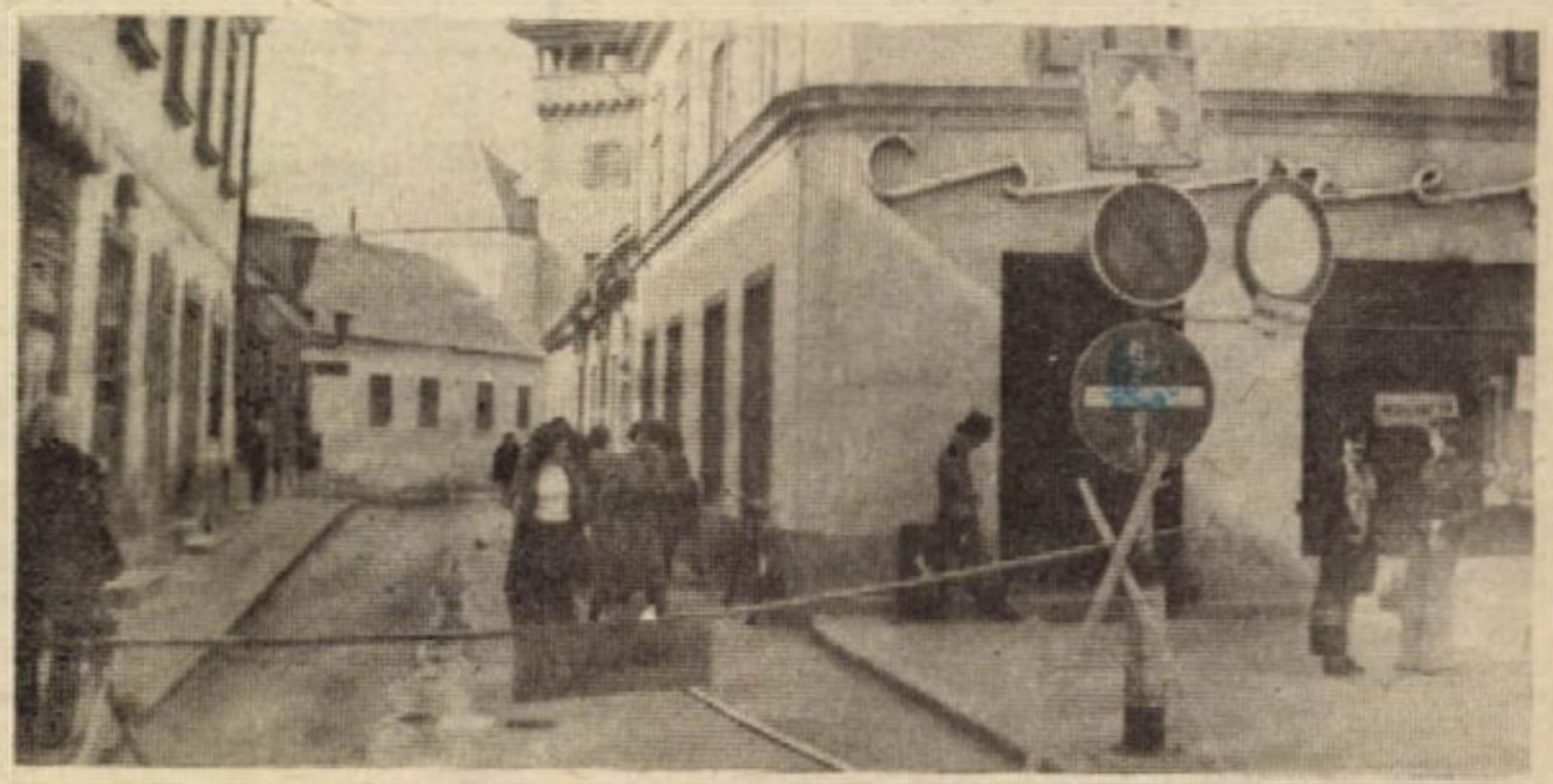

Egy fürt közlekedési tábla: behajtani tilos, várakozni tilos, átmenő forgalom tilos. Plusz egy kis sorompó: út lezárva. Megesz a kiváncsiság, mi lehet az utca túlsó végén?

(Kőszegen fotózta Flender András, szegedi olvasónk)

SZÁRAZ TAVASZ

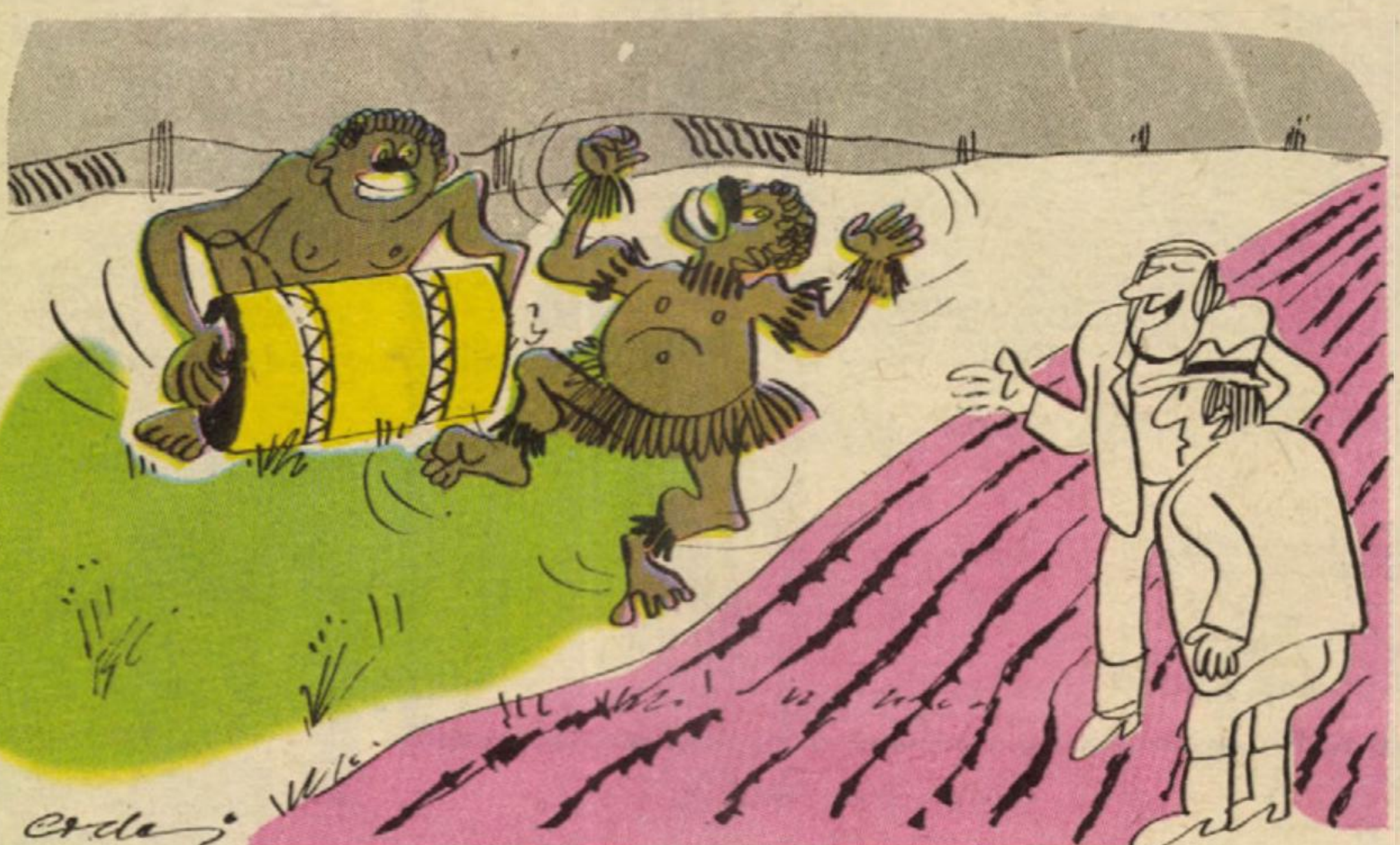

– Szerződtettünk mellékállásba egy esőcsinálót.

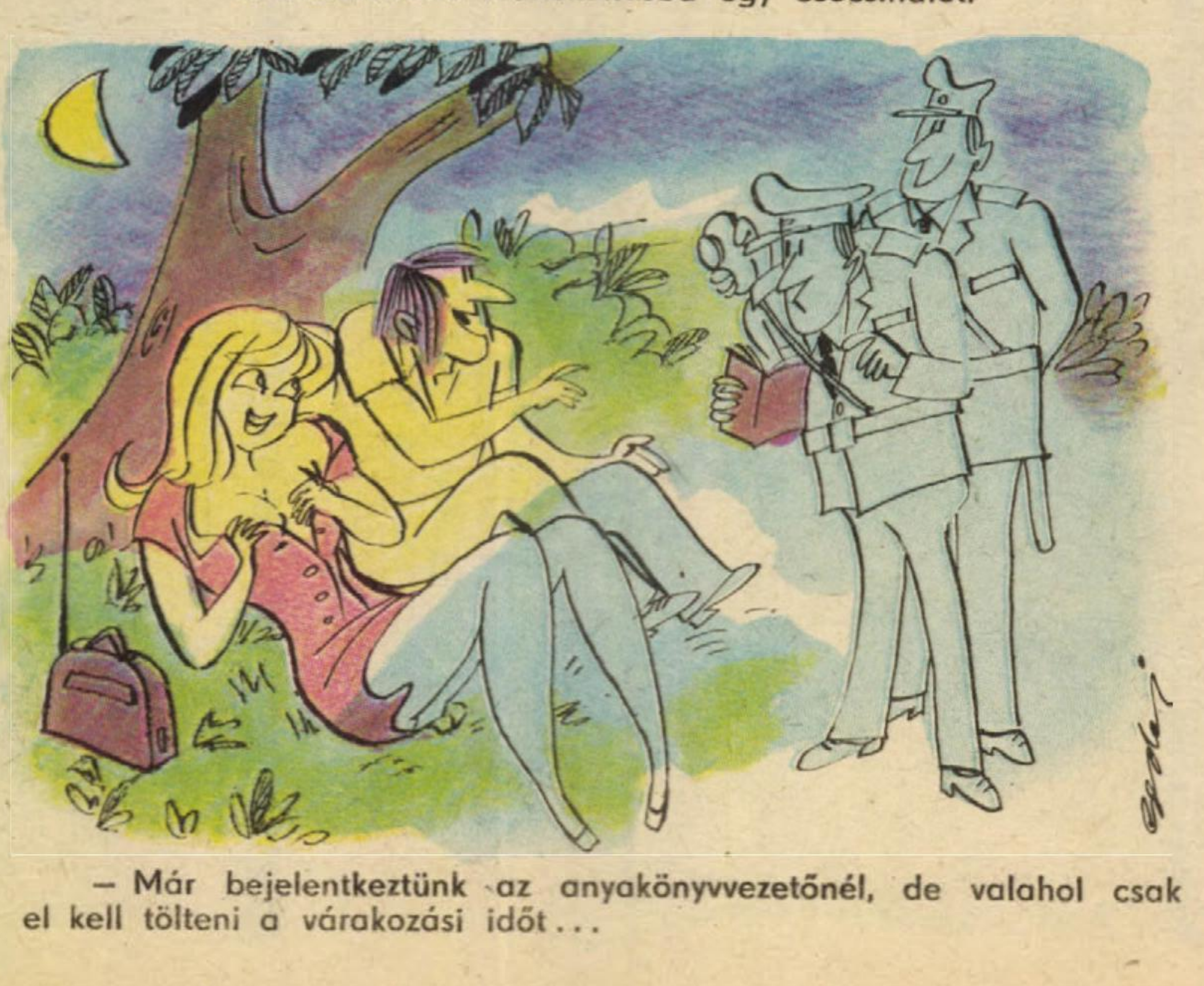

– Már bejelentkeztünk az anyakönyvvezetőnél, de valahol csak el kell tölteni a várakozási időt...

HIRDETÉS HIRDETÉS

fabulon
ARCLEMOSÓ

A SMINK
ELTÁVOLÍTÁSÁNÁL
NÉLKÜLÖZHETETLEN

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Vadászok beszélgetnek:

— Uram, ön rendkívül pontosan céloz. Láttam, ahogy szétrepül a fácán tolla!

— Csak az a baj, hogy én a szarvasra lőttem!

*

Munkából tér haza az újdonsült férj, és már az ajtóban megkérdezi a feleségét:

— Ma hideg felvágott lesz vacsorára, ugye?

— Erre hogy jöttél rá?

— A lépcsőházban nem éreztem kozmás szagot.

*

Hajnali háromkor a rendőr egy embert talál a járda szélén. Ott ül és bóbiskol. A rendőr felébreszti:

— Mit csinál itt ilyenkor?

— Elfelejtettem magammal hozni a kulcsomat, s most várom, míg a gyerekek hazajönnek.

*

A szülői értekezleten így szól a tanító az egyik apához:

— A maga fiából kitűnő meteorológus válna.

— Csakugyan? — ragyog fel az apa.

— Igen. Fáradhatatlanul ismételgeti a tévedéseit!

TAPINTATOS ORVOS

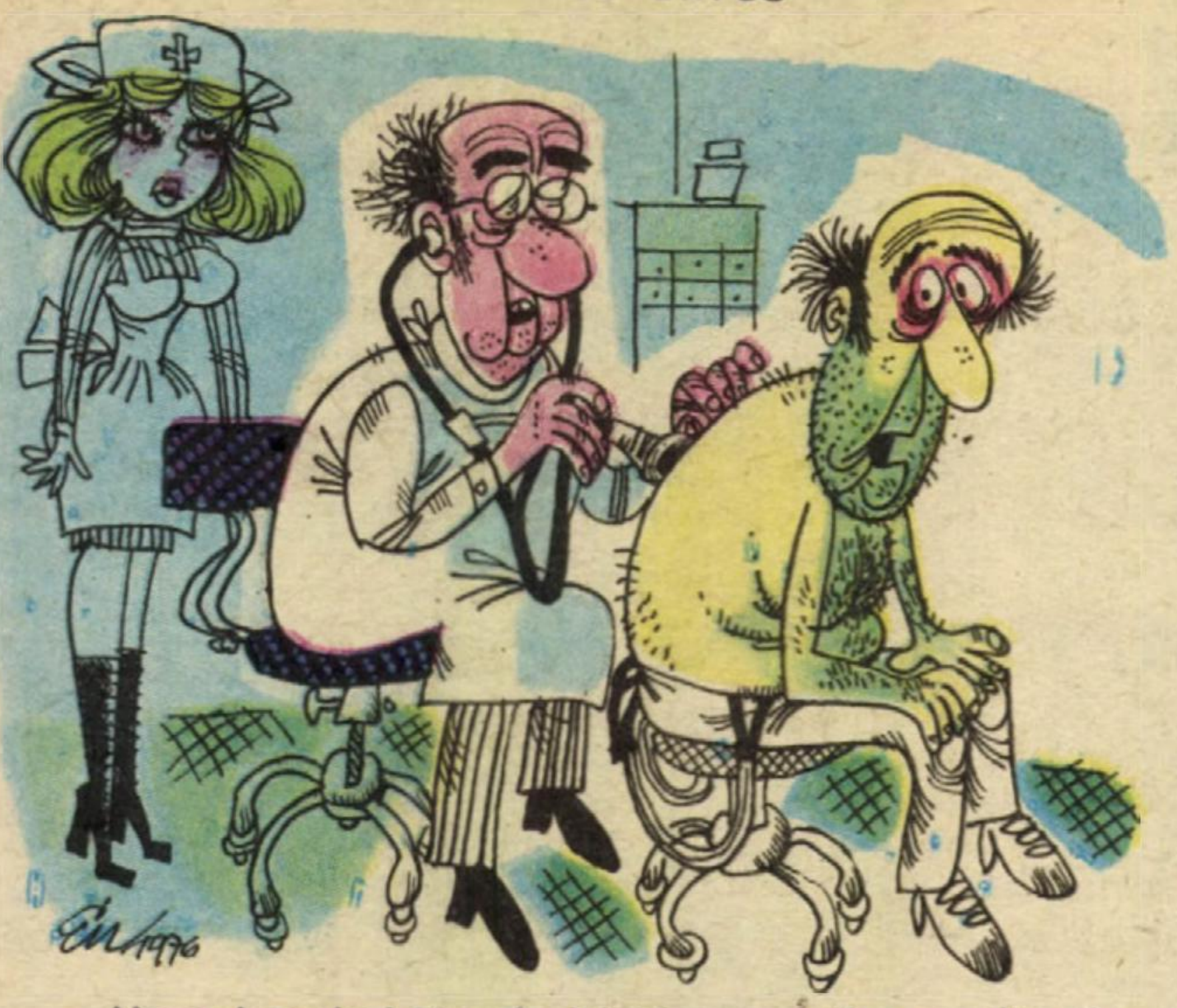

– Nincs komoly baja, de Wartburgra már ne adjon be igénylést . . .

GYORSÍTOTT ÜGYINTÉZÉS

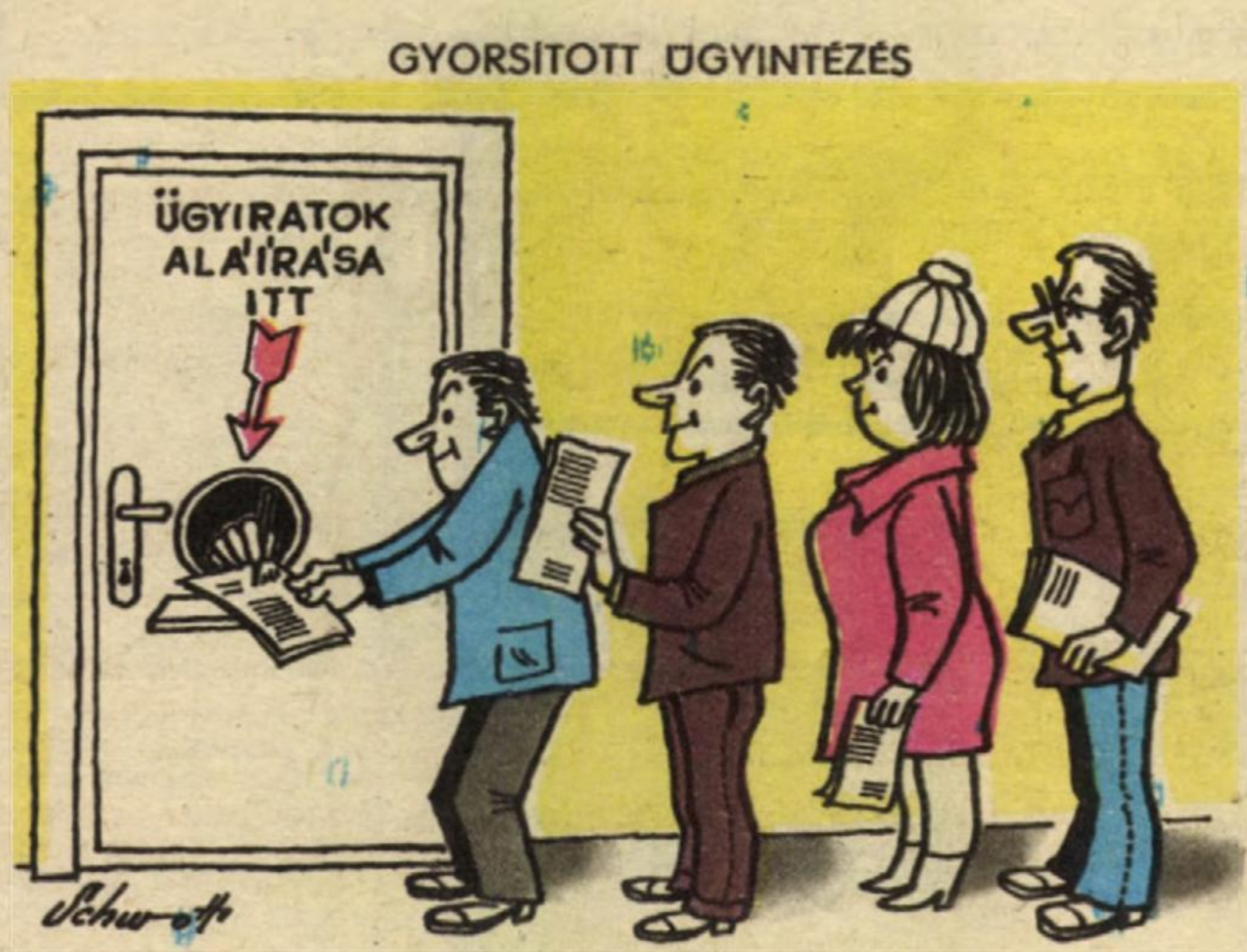

MUNKAHELYI TALÁLGATÓSDI

Mint minden sportban, a munkahelyi találgatósdiban sem a győzelem, hanem a részvétel fontos. A népszerű tévé-vetélkedők mintájára a következő módon játszható:

A vállalat gyakorlott funkcióhalmozóiból szabad idejük elismerése mellett zsüri alakul, amely az előkészítő bizottság jelentése alapján a helyes mederben tartja a vetélkedőt.

A nagy napon rántott szelettel díszítik fel az üzemi étkezdét, majd ugyanott köszöntik a felsőbb szervek a külső szakembereket és a vertikálisan felvonuló csapatokat. A szavalat és az üzemi vonósnégyes műsora után kezdetét veszi a munkahelyi találgatósdi döntője.

A versenyzőknek először hermetikusan zárt fülkéket osztanak ki, ahol a csapatkapitányok gongütésre borítékokat találnak. A borítékok az alábbi kérdéseket tartalmazzák ábécésorrendben:

„Ki herdálja a nyereséget? Hová tűnt a bérfejlesztés? Miért vár még mindig gömbvasra a hármas műhely? Kik kaptak beutalót Berénybe? Hogyan került a tervosztály élére és miért kapott lakásépítési kölcsönt Zutty Lajos? Kivel tarokkozik a fődiszpécser?”

A válaszadási határidő harminc nap. Amelyik csapat a legtöbb pontot gyűjti, az kap az üzemi óvodában egy férőhelyet és ingyen használhatja a vállalat telefonjait. A többi csapat túlórában, rendes munkaidőben, vagy ahogy akar, nonstop tovább találgathat. Közben egyes zsüritagok külföldi kiküldetésre utaznak, de telexen tartják a kapcsolatot a verseny szervezőivel.

A második fordulóban dupla vagy semmi alapon, a versenyben maradó csapatok megisszák a reggeli duplát, aztán nem csinálnak semmit. Csak találgatnak. Újabb hátbatalálási lehetőség, hogy egy-egy kijelölt csapattagot bevezetnek a vezérigazgató szobájába, ahol különböző oda nem illő berendezési tárgyakat rejtettek el előzőleg. A köcsög, a kalitka, a hordó, a színes tévé, a zenélő cigarettatartó, a szobai szökőkút és az egyéb kellékek közül a versenyzőknek hétrétgörnyedve kell kiválasztaniuk, hogy melyek szerepelnek a falra függesztett leltári kimutatásban.

A fordulóban legeredményesebben találgató csapat elnyeri az üzemi faliújság szerkesztősége által kiírt pletykapályázat első díját és a vezér díszes elbocsájtólevelét.

A munkahelyi találgatás döntője azonban a csapatok alapos felkészülését bizonyítva folyik tovább, egészen addig, amíg csak a legkevesebb, vagy az annál kevesebb találatot gyűjtött csapat marad versenyben. A kiváló munkahelyi találgatókat illető jutalmak átadása után nekik ugyan már csak a kiváló munkahelyi dolgozó kitüntetések maradnak, de hát végső soron ezek elnyerése is szép eredmény.

Tormai László

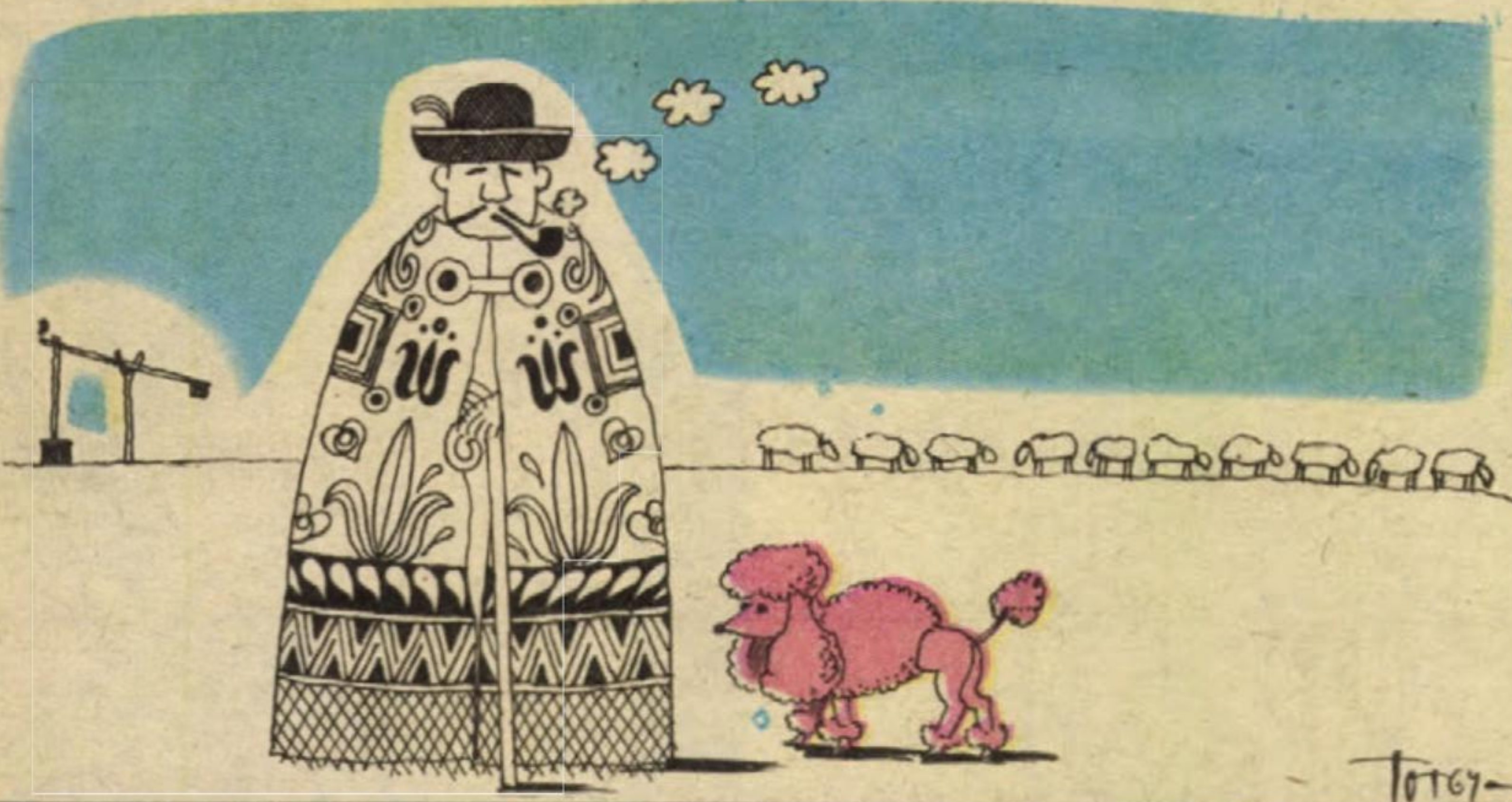

STÁTUS-SZIMBÓLUM

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

*

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft, ¼ évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
76.2308/19 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX: 25 504

MODERN ÁRUHÁZ

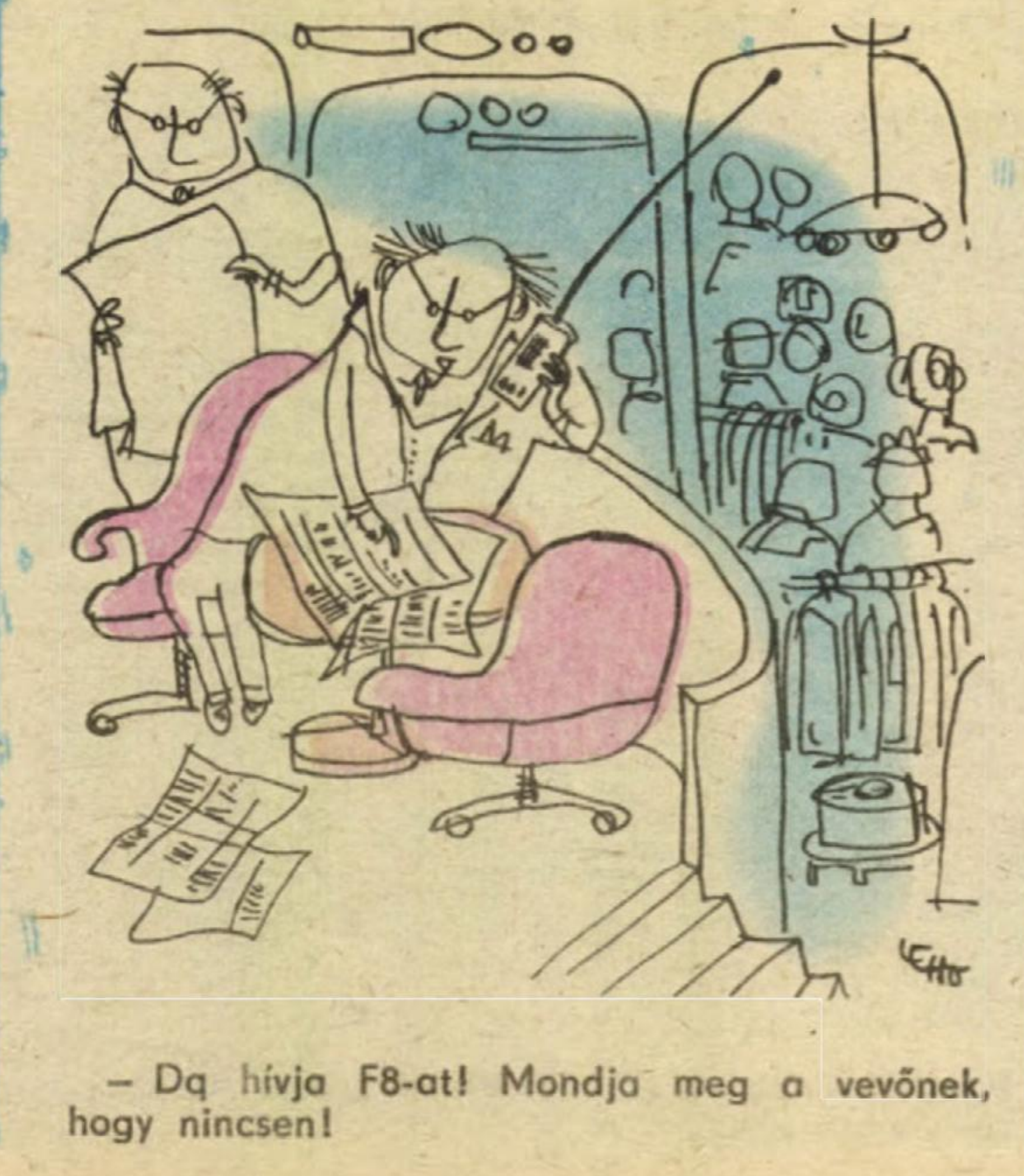

– Dq hívja F8-at! Mondja meg a vevőnek, hogy nincsen!

MEGJELENT

LUDAS MAGAZIN

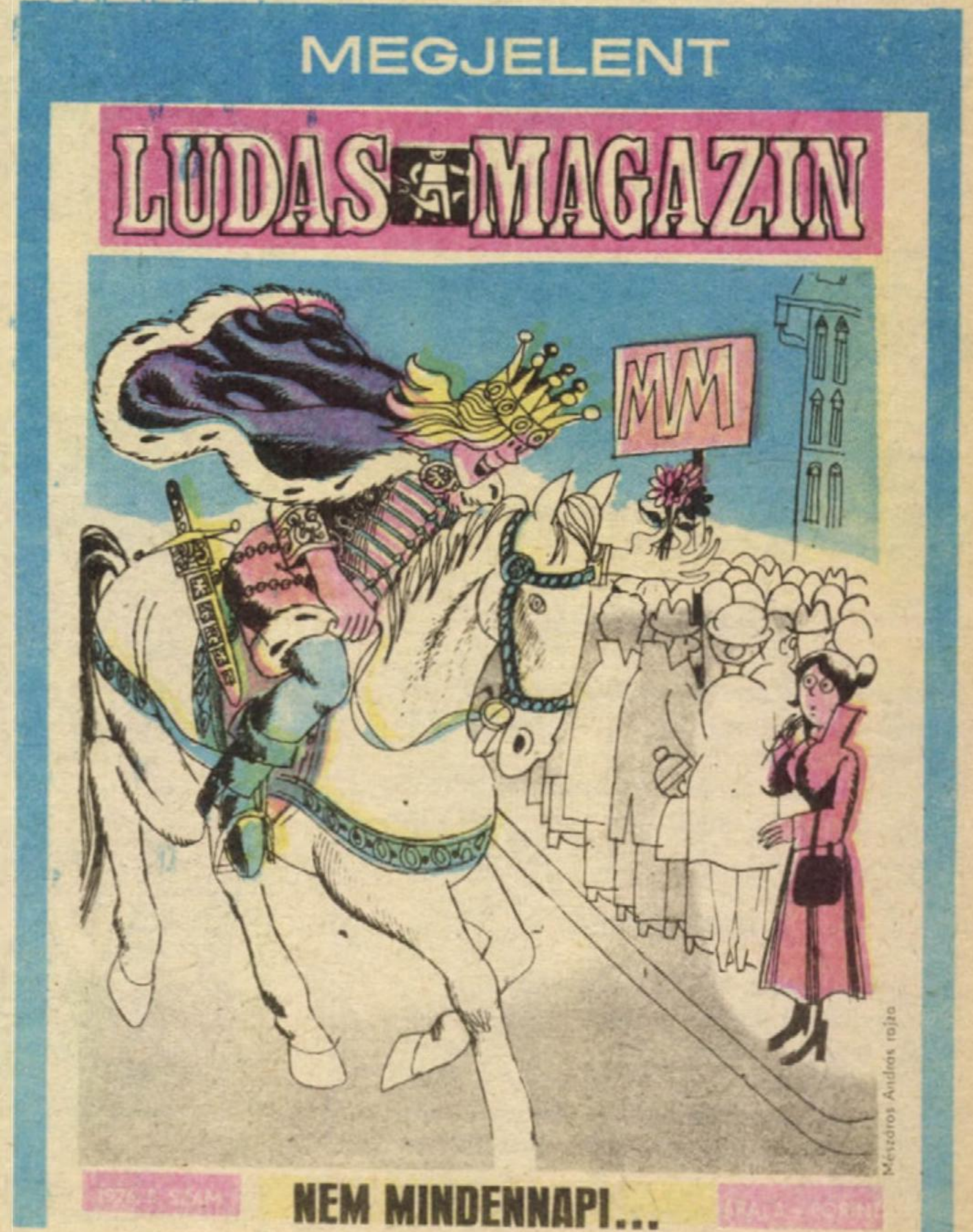

ZSAROLÁS

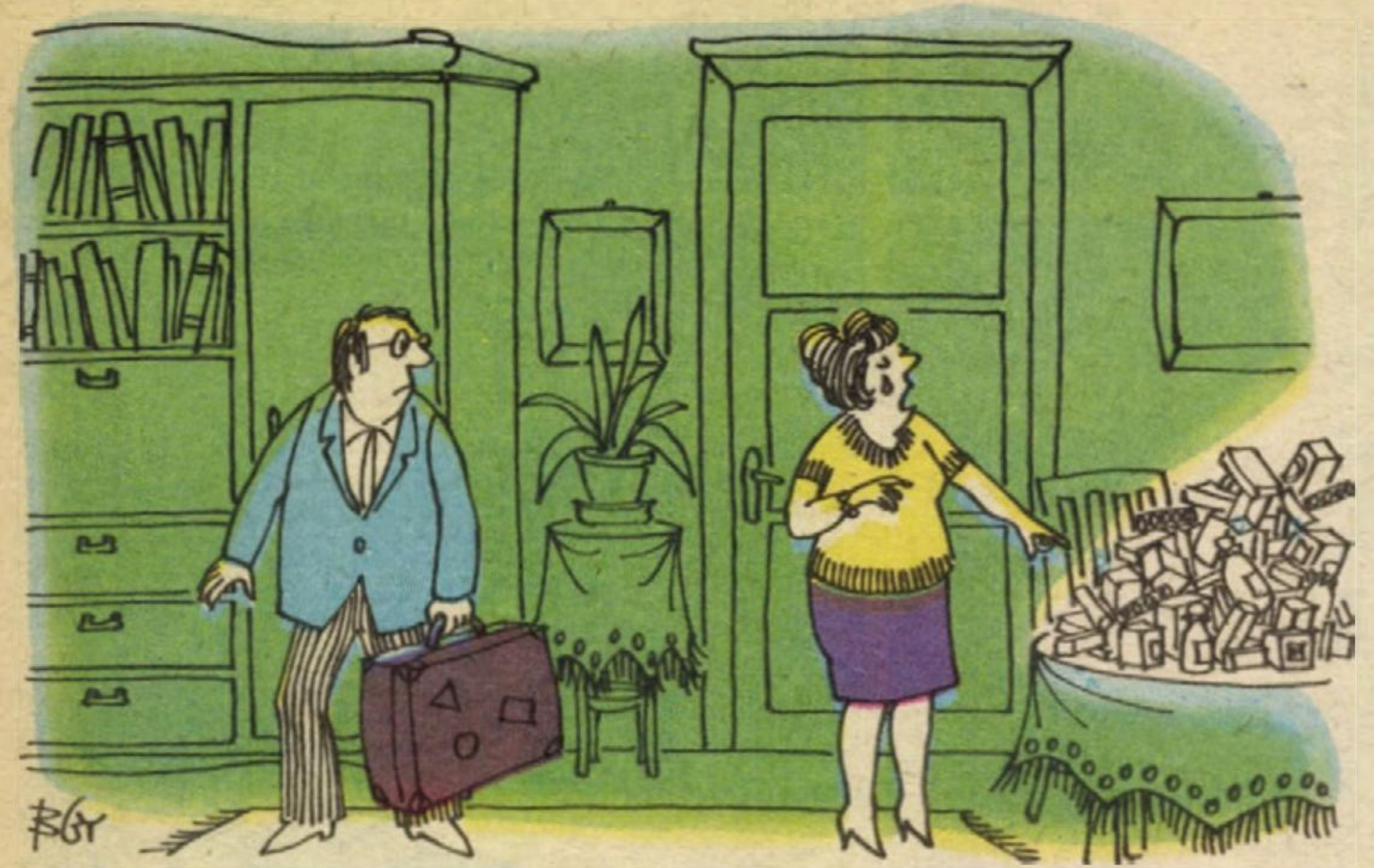

– Ha most képes vagy rá, és elmész, beszedek minden gyógyszert, ami csak itthon van!

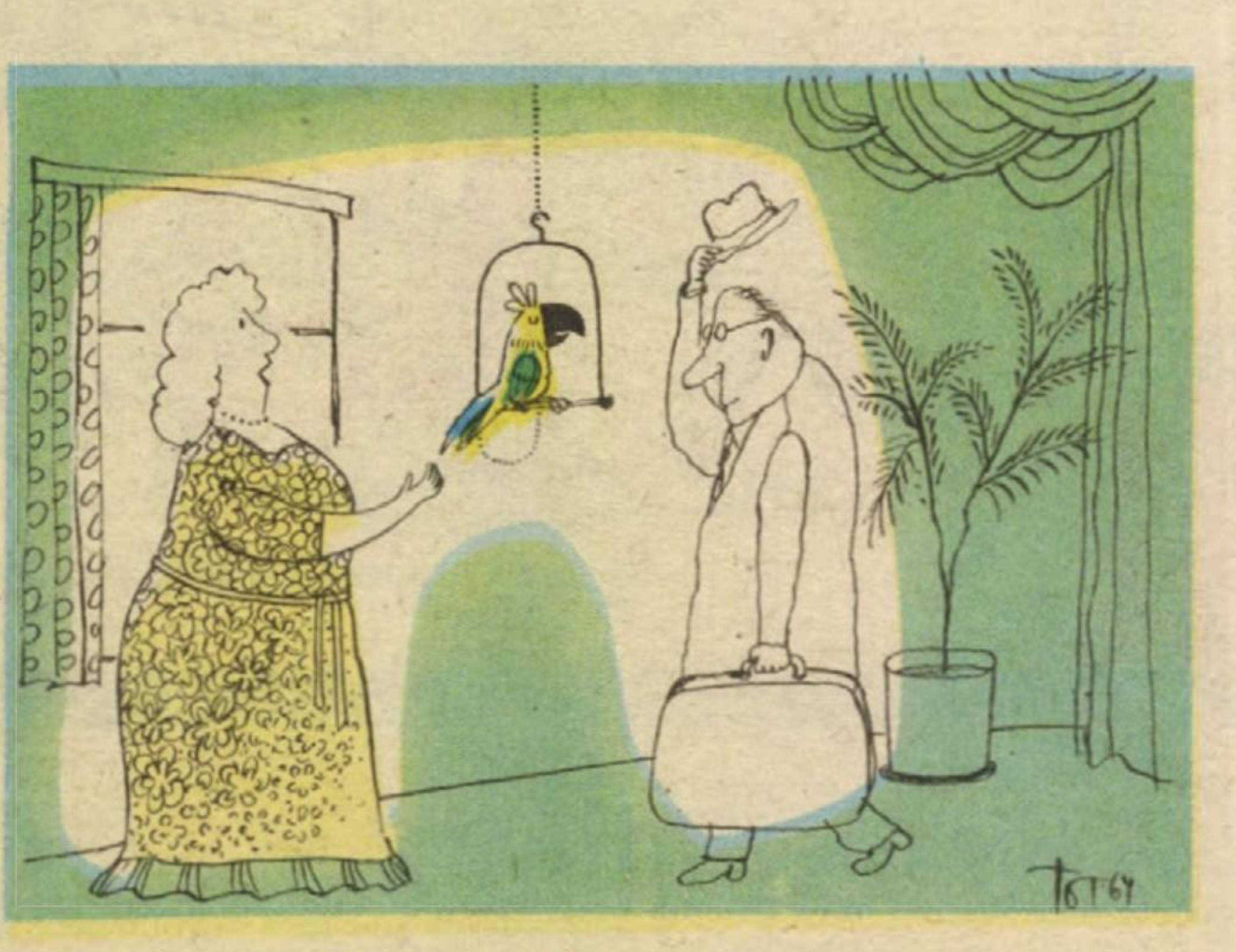

ÚJ ALBÉRLŐ

– Az én kis Lórikám majd minden nap elmondja önnek a házirendet!

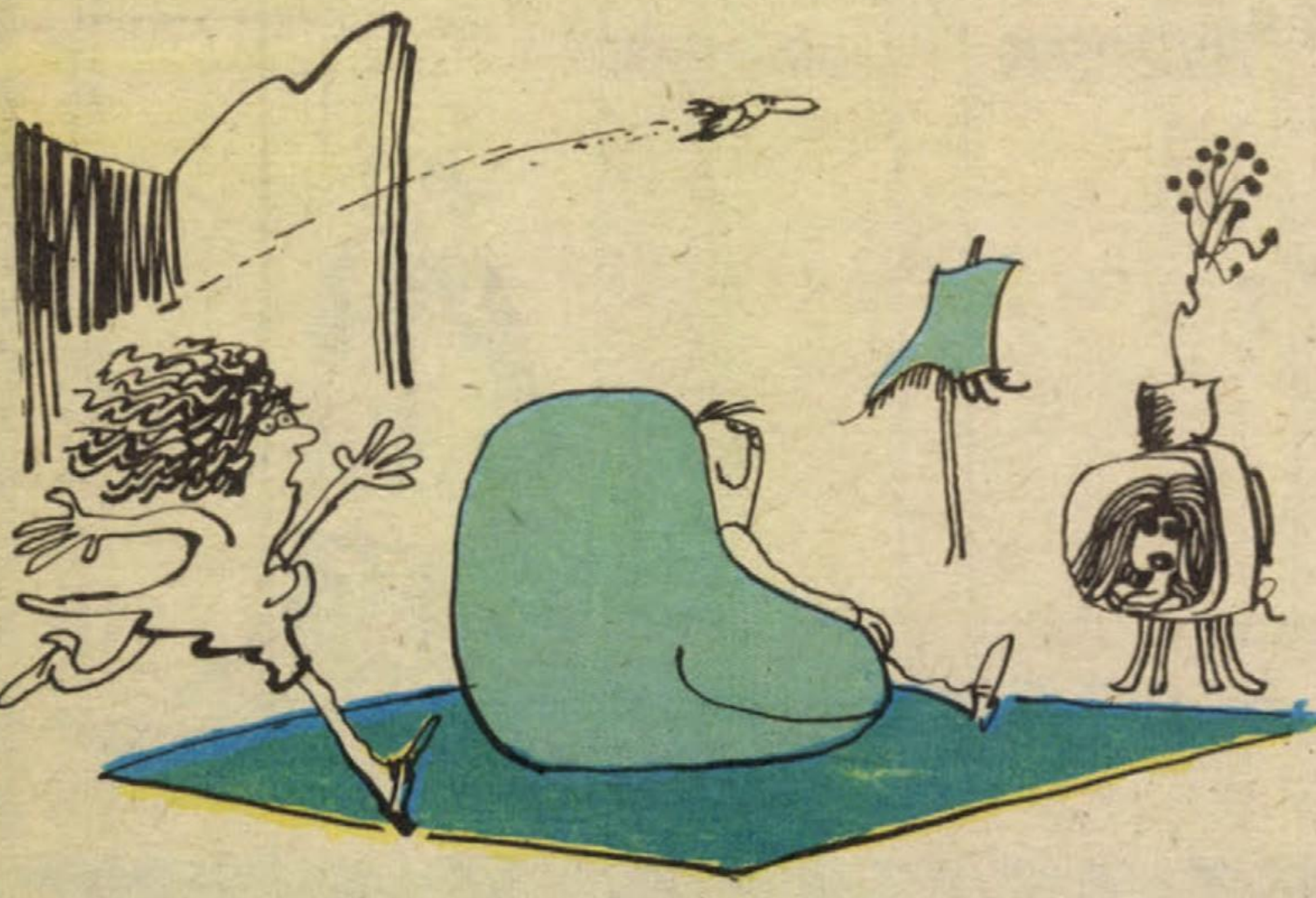

– A rádió valami demográfiai robbanásról beszélt, remélem, Pirike biztonságos helyen van!

ELSÖPRŐ GYŐZELEM

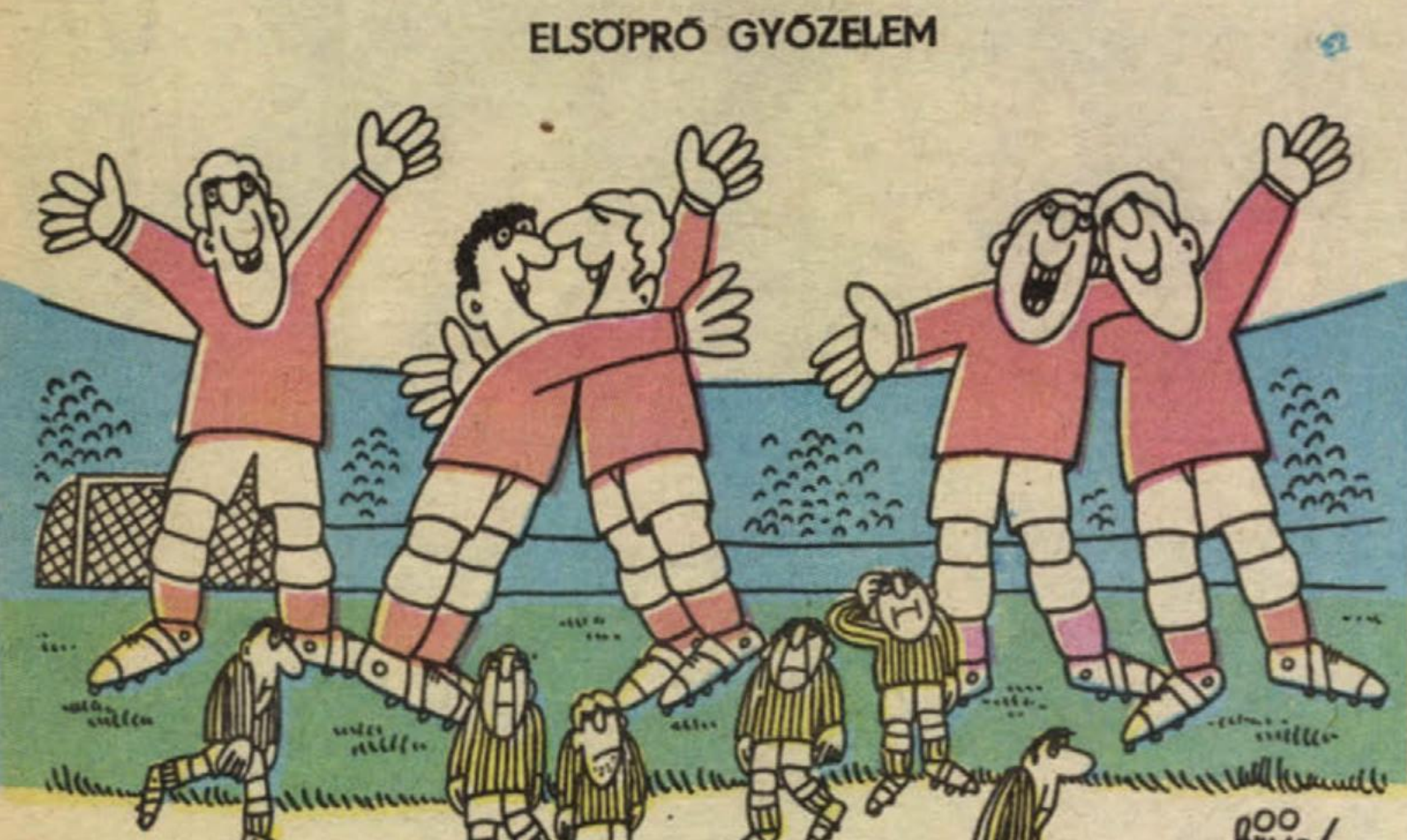

A bíróságon

Betörő áll a büntetőbíró előtt. — Maga ötször tört be egy áruházba — mondja neki a bíró —, mondja el, hogy mi mindent lopott el! — A betörő széttárja a karját és így felel: — Vízszintes 1 — függőleges 7. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb május 10-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

12. A Szovjetunió egyik tagállama
13. Becézett női név
14. A széncsoportba tartozó kémiai elem
15. Magyarországon élő szerb
16. Z. N.
17. Egy gyógyszer neve
20. Az izmokat kötik össze a csontokkal
22. Város az USA-ban
23. Ételnek van
24. Az olyan lakás, melyet bérlője hajlandó átengedni
26. Saját kezűleg
27. Tetőfedésre is használatos
28. Szilárd, erős — közismert idegen szóval
29. Páratlan ujjú patás állat
32. Zenei hang
33. Tudásra szomjazik
34. Személyes névmás
35. A világtól elvonulva éldegél
37. O. L.
38. Mértékegység
40. Magyarán: lop
41. P. M. O.
43. S. R.
44. Török államférfi (1881—1938)
46. Tagadószó
47. A folyót szegélyezi
49. Kellemetlen időjárási esemény (névelő előzi meg)
52. Megbízhatatlan, kisebb szélhámosságra is képes alak
54. Minden rendben!
55. Ijesztget
57. Ismert gyógyvíz
59. ... vadász
60. Olasz város
62. Á. S. E.
64. Igekötő
65. Hírvivő futár
66. Egy ember megítélésének legfontosabb alapja
69. Szadat keresztneve

FÜGGŐLEGES

1. Kiváló színművészünk (és borunk)
2. Savanykás ízű gyümölcs
3. Félsziget Közép-Amerikában, Kuba közelében
4. Mutatószó
5. Kerek szám
6. Az érkező repülőgép
8. Kedves kis rágcsáló állat
9. Bankműszó (átutalás, mely a pénz körforgását helyettesíti)
10. Király — franciául
11. A régi rómaiak és a mai angolok egyik súlymértéke
18. M. N.
19. A jóízű étel
21. Afganisztán fővárosa
25. Nincs ki mind a négy kereke
27. Idegen női név
28. A futballbíró egyik „munkaeszköze”
30. Az NSZK egyik kikötővárosának magyar neve (az ékezet hiányzik)
31. Viszonylagos
34. A tellúr vegyjele
36. M
39. Mezőgazdasági erőgép
42. II. Katalin cárnő kegyence volt
45. ...-les-Bains (francia város)
48. A tigris egyik fele
50. Z. O.
51. Így helyezte biztonságba a sakkozó a királyát
53. Belgium egyik legrégibb városa
56. Olajban gazdag állam
58. Hajdan a víz szállítására szolgált
61. 501 — római számmal
63. Tó — németül
65. Kicsinyítőképző
67. Azonos betűk
68. L. T.

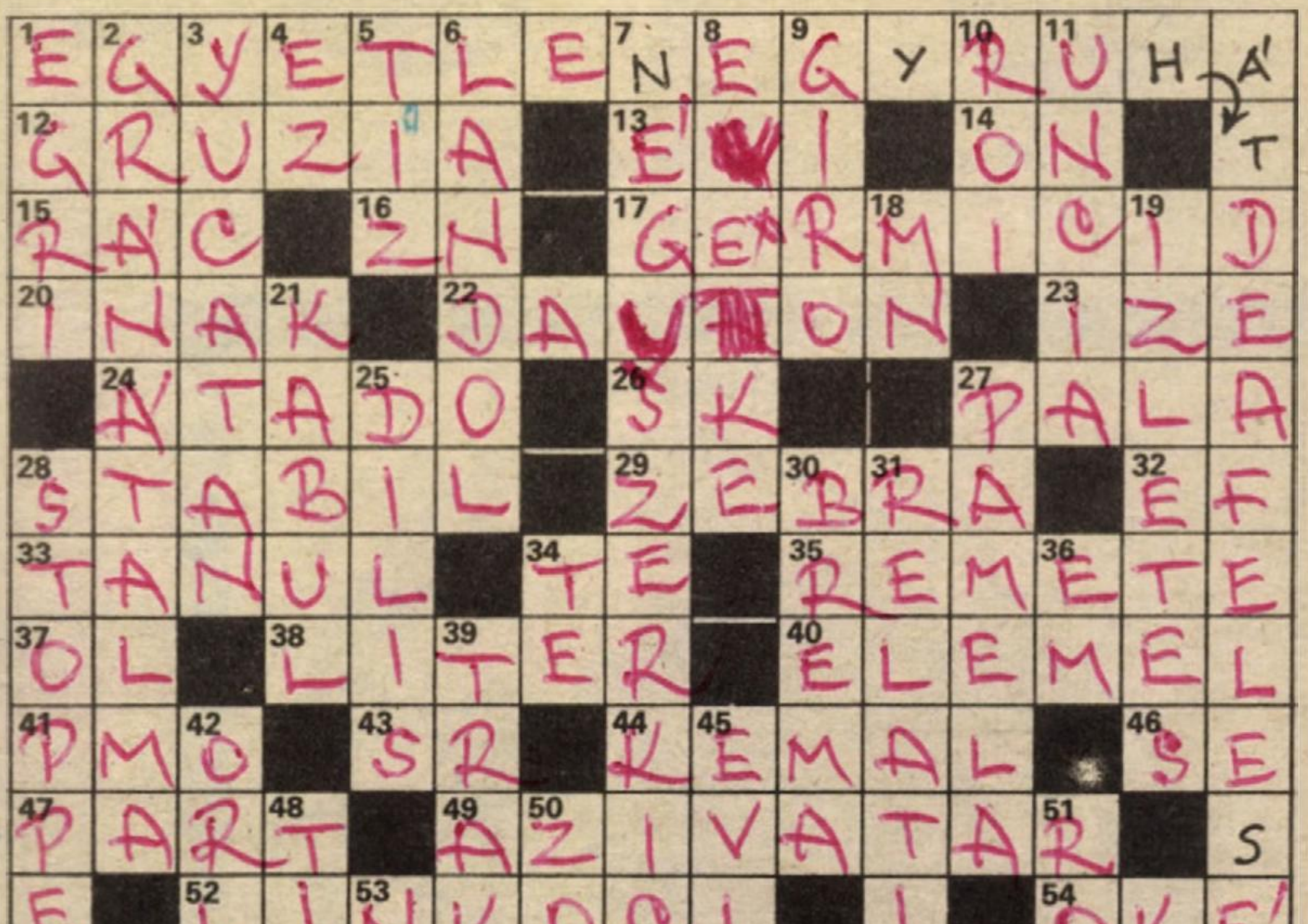

1 E	2 G	3 Y	4 E	5 T	6 L	E	7 N	8 E	9 G	Y	10 R	11 U	H	Á
12 G	R	U	Z	I	A	■	13 É	V	I	■	14 O	N	■	T
15 R	Á	C	■	16 Z	H	■	17 G	E	R	18 M	I	C	19 I	D
20 I	N	A	21 K	■	22 D	A	V	T	O	N	■	23 I	Z	E
■	24 Á	T	A	25 D	O	■	26 S	K	■	■	27 P	A	L	A
28 S	T	A	B	I	L	■	29 Z	E	30 B	31 R	A	■	32 E	F
33 T	A	N	U	L	■	34 T	E	■	35 R	E	M	36 E	T	E
37 O	L	■	38 L	I	39 T	E	R	■	40 E	L	E	M	E	L
41 P	M	42 O	■	43 S	R	■	44 K	45 E	M	A	L	■	46 S	E
47 P	A	R	48 T	■	49 A	50 Z	I	V	A	T	A	51 R	■	S
E	■	52 L	I	53 N	K	O	C	I	■	I	■	54 O	K	É
55 R	56 I	O	G	A	T	■	57 S	A	58 L	V	U	S	■	G
59 O	R	V	■	60 M	O	61 D	E	N	A	■	■	62 Á	63 S	E
64 R	A	■	65 K	U	R	I	R	■	66 J	67 E	68 L	L	E	M
69 A	K	B	A	R	■	■	É	L	T	E	T	T	E	■

OPTIKAI CSALÓDÁS

című keresztrejtvényünk megfejtése:

— Kérem, én vizes tányért kaptam.

— Bocsánat, az nem víz, hanem a leves.

100—100 forintot nyert:

Sógorka Mária, 1095 Bp., Gát u. 36.

Ábrahám István, 8000 Székesfehérvár, Köztársaság u. 34.

Bogár Erika, 1125 Bp., Szarvas Gábor út 50.

A nyereményeket postán küldjük el.

MÁR AZ ÓKORBAN IS

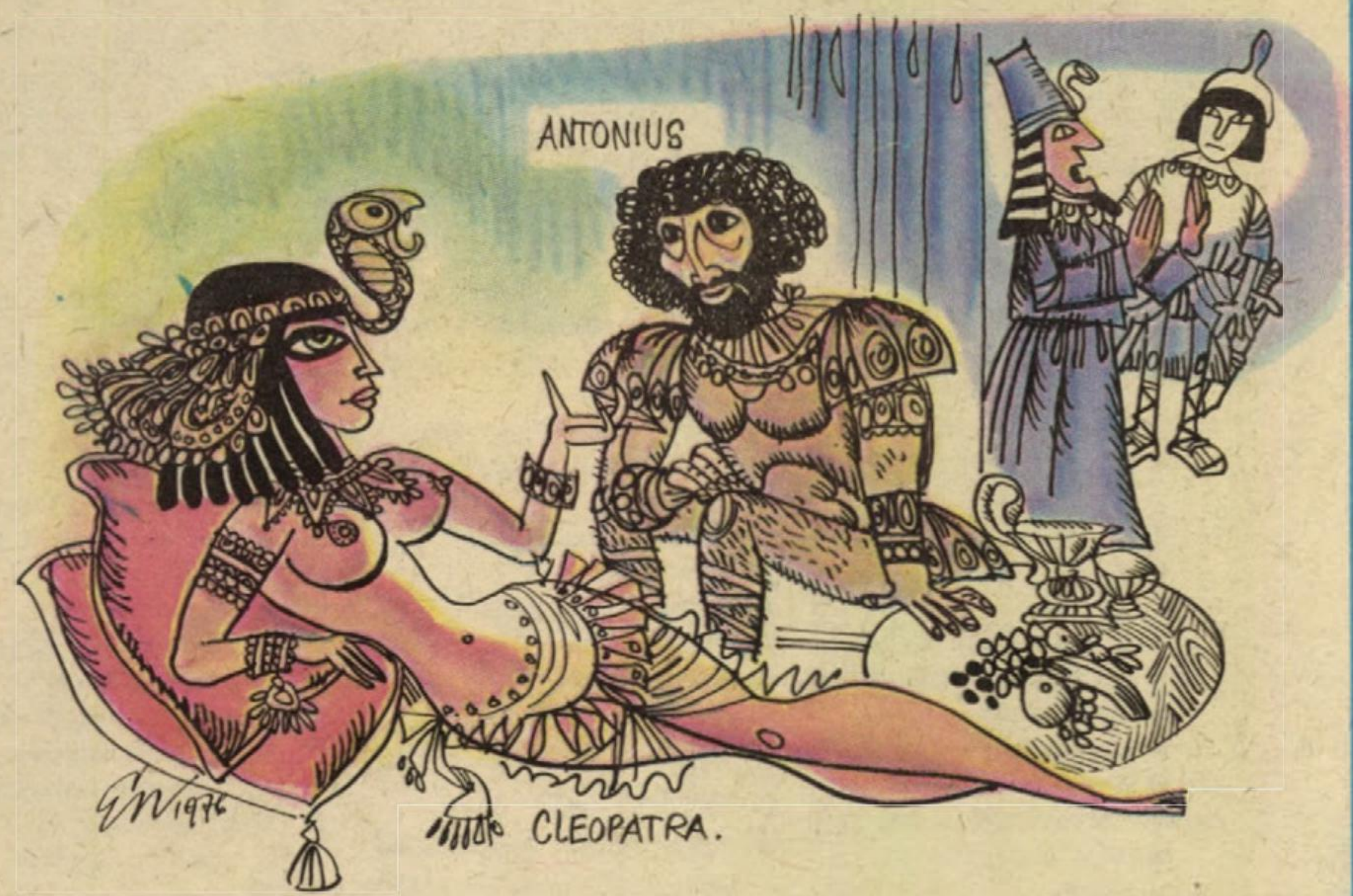
ANTONIUS
CLEOPATRA.

– Cleopatra nem ér rá, megérkezett a fiúja Rómából . . .

HEGYI VENDÉGLŐ

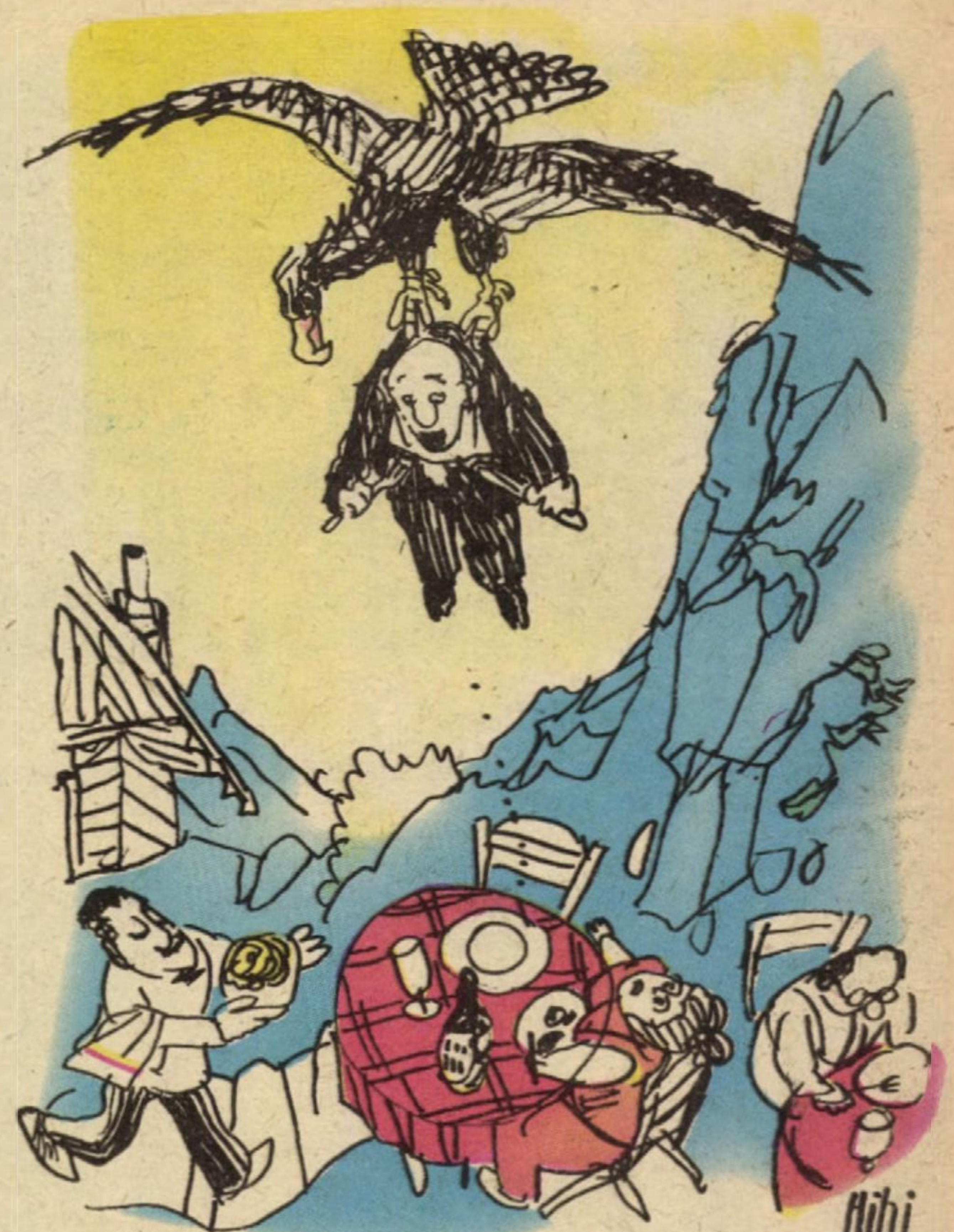

– Ez is most hozza a salátát . . .

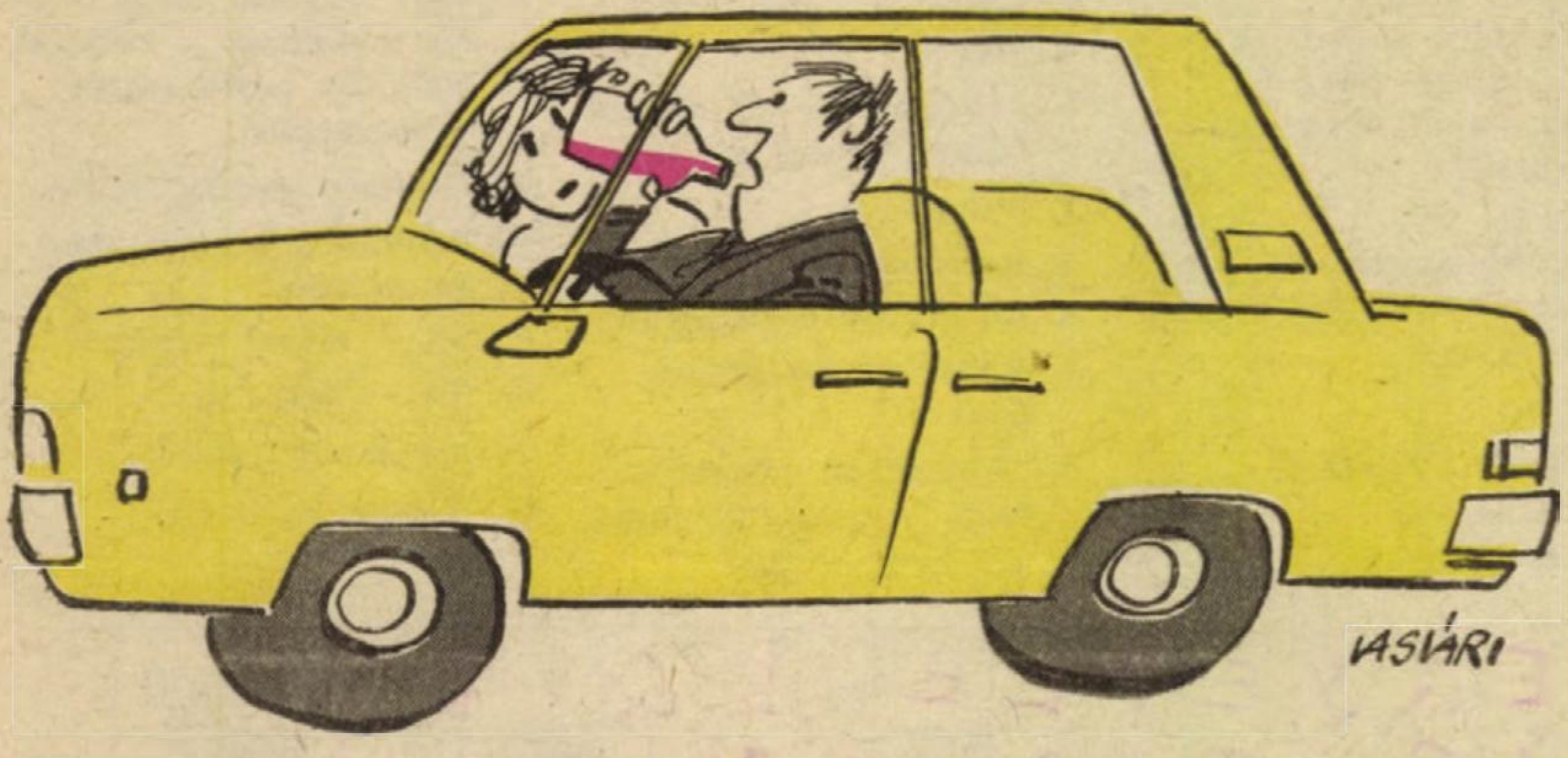

– Ha nem iszom, nagyon gyáván vezetek . . .

VONALAS NÉNIKE

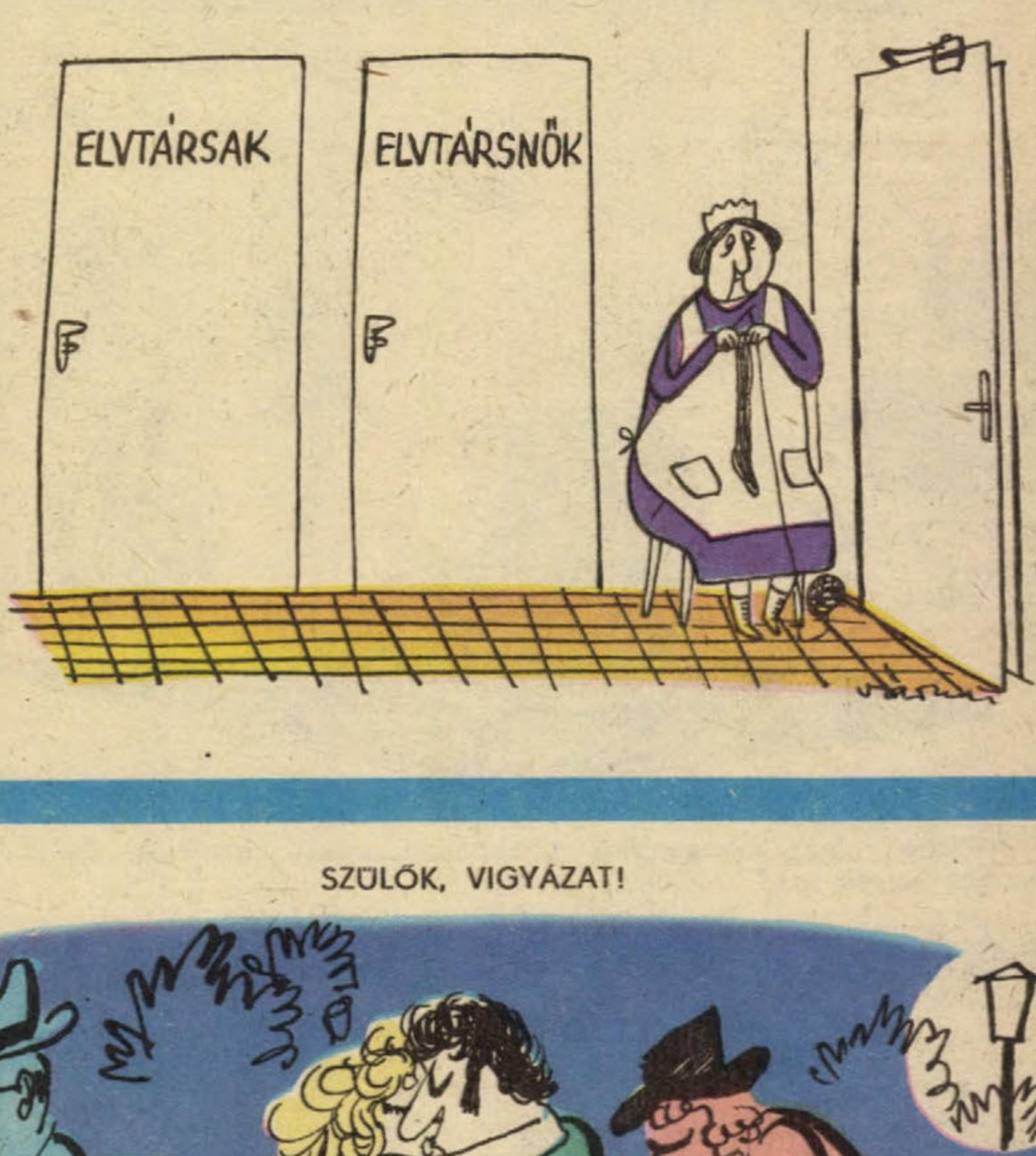
ELVTÁRSAK
ELVTÁRSNŐK

ÉRDEKES EMBER

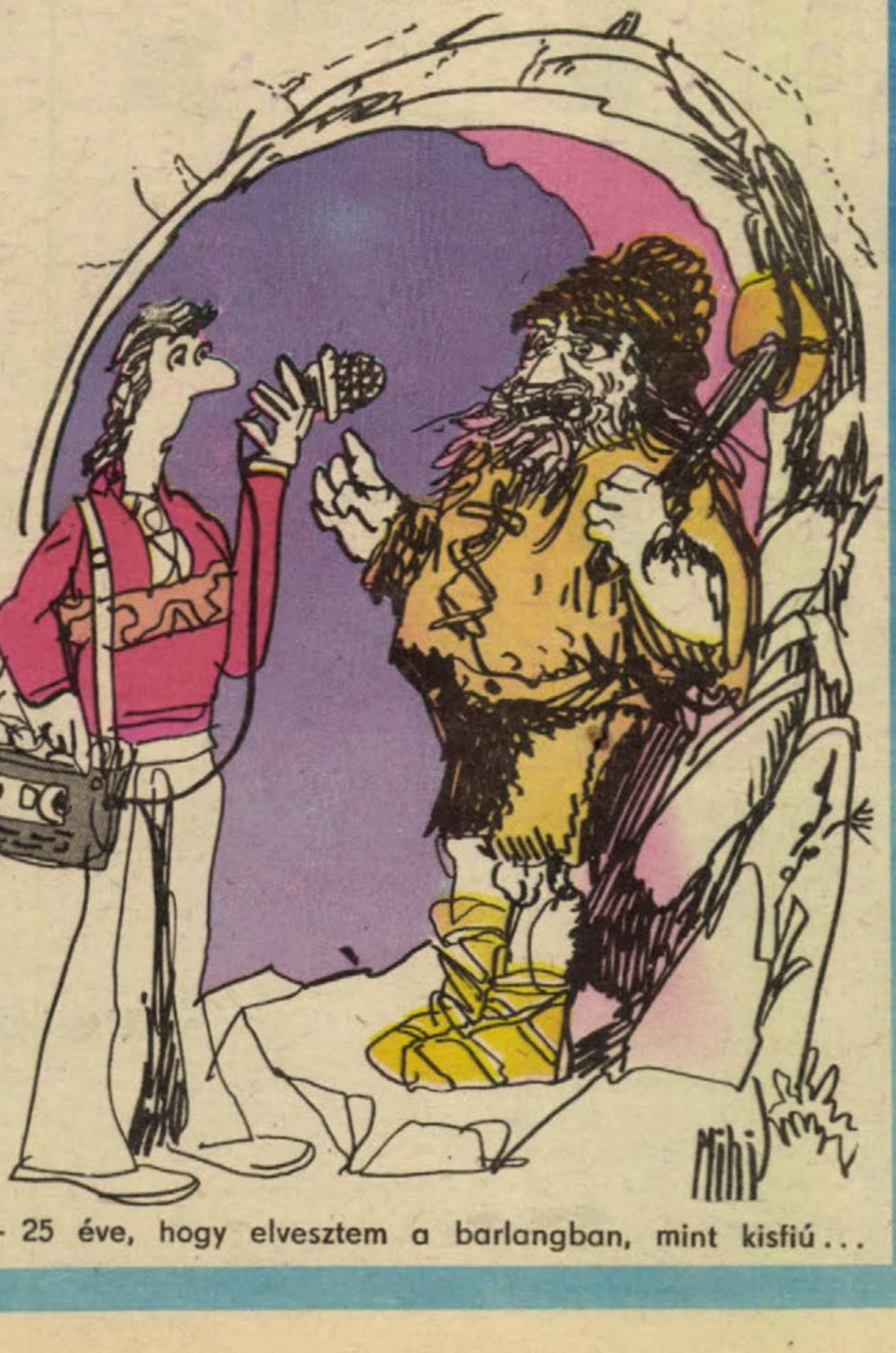

– 25 éve, hogy elvesztem a barlangban, mint kisfiú . . .

SZÜLŐK, VIGYÁZAT!

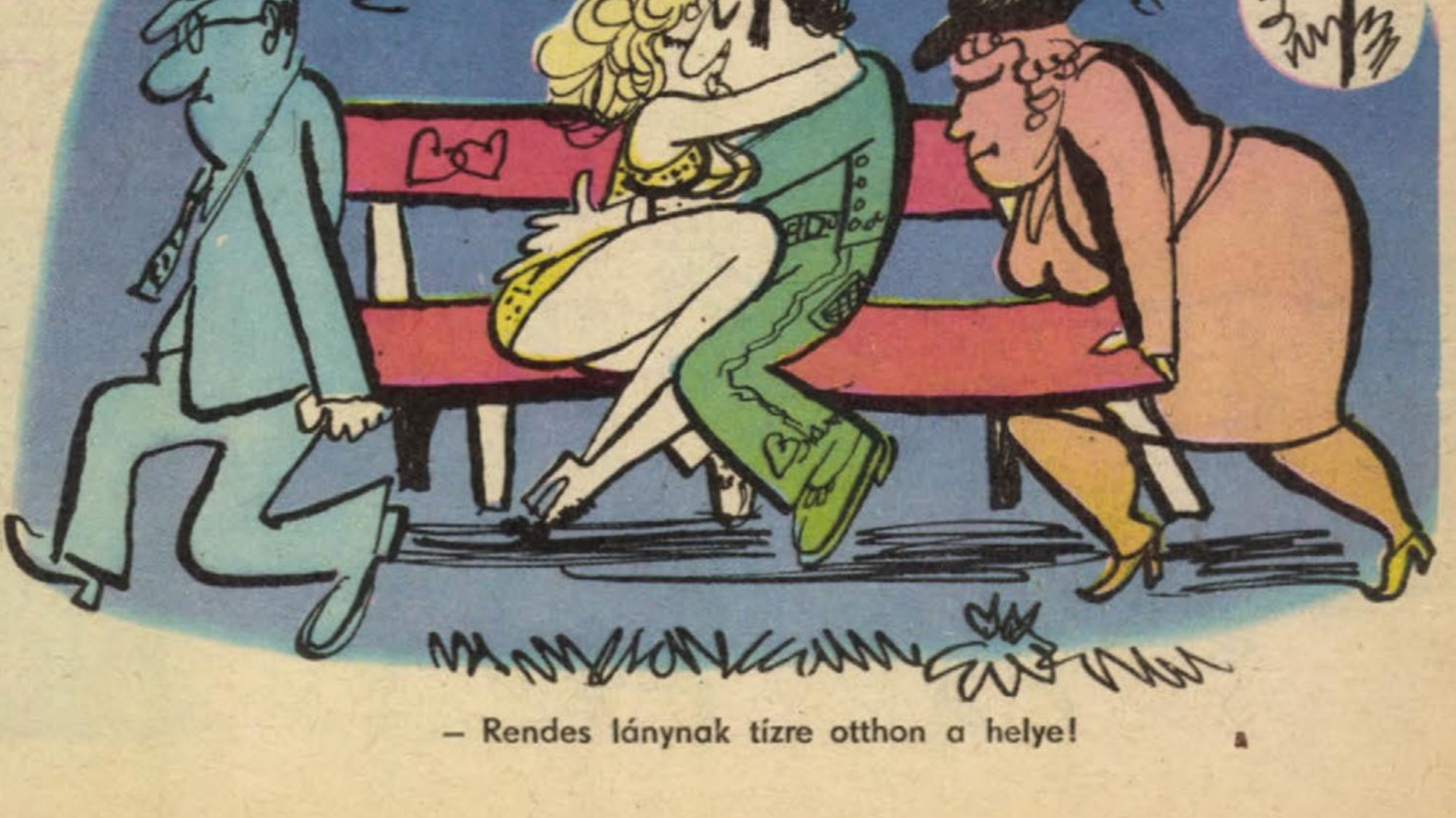

– Rendes lánynak tízre otthon a helye!